

БЛАГОВІСНИК

Тема номера:
В очікуванні
судного дня

№2, 2009

В чиїх руках

Баскетбольний м'яч у моїх руках коштує приблизно 400 гривень.
Баскетбольний м'яч у руках Майкла Джордана коштує 33 мільйони доларів.
Все залежить від того, в чиїх він руках.

Палиця в моїх руках всього-на-всього дрючок, яким можна відігнати собаку.
Палиця в руках Мойсея розділяє море.
Все залежить від того, в чиїх вона руках.

Рогатка в моїх руках — розвага.
Рогатка-праща в руках Давида — смертельна зброя і національна перемога.
Все залежить від того, в чиїх вона руках.

П'ять хлібів і дві риби в моїх руках — кілька рибних бутербродів.
П'ять хлібів і дві риби в руках Ісуса вгамовують голод кількох тисяч людей.
Все залежить від того, в чиїх вони руках.

Цвяхи в моїх руках — шпаківня для птахів.
Цвяхи в руках Ісуса Христа — спасіння для світу.
Все залежить від того, в чиїх вони руках.

І якщо щось у ваших руках здається малозначним та нікчемним,
віддайте в руки Господа —
і Він зробить його великим та значним.

* * *

Ти — мій Творець, я — твориво земне,
Недосконале по гріховній суті.
Якби Ти Духом не родив мене,
Як я жила б і що могла б збагнути?

В земних турботах про щоденний хліб,
В житті марнотнім у гріховнім тілі,
Що б знала про навколишній цей світ —
Духовний світ — яким він є на ділі.

Якби Твій Дух мене не осіяв,
Коли пільму побачивши, злякалась,
Й мені Ти Духом руку б не подав,
То як тоді промовила би: «Каюсь!»?

Хто зняв би з мене тягарі гріхів,
І хто б запевнив прощення й спасіння,
Якби не Дух, якого Ти вселив
В моє єство на знак удочеріння?

І немовлям в колисці не лишив,
Але ростиш, ведеш з дитинства в зрілість.
Хто ще, крім Тебе, так би це зробив?
Хто, як не Дух, про Божі знає цілі?

Ти виповняєш кожну з обітниць —
Мене хрестив і інших хрестиш Духом.
Якби не так, як із Твоїх криниць
Я напилася б у часи посухи?

Моїм вустам Ти мову дав Своєю.
Якби не Ти, чи я б оце зуміла
Тобі сказати: «Таточку! Люблю!»
І про таємне як би розповіла?

Ти — на престолі, я — в місцях земних.
Щоби від Тебе інших підкріпляти.
Коли промовлю до сердець людських,
Якщо Твій Дух не буде наповняти?

У людській мові мало вдячних слів
І на слова хвали вона убога,
Але мене Ти Духом збагатив,
Щоб я Тебе прославила як Бога.

Хвала Тобі! І знов кажу — хвала!
В моїм сирітстві став моїм Ти Татом...
Яка без Тебе бідна я була!
Яка тепер Тобою я багата!

Ольга ЛАЗАРУК

Видання Церкви християн віри євангельської України

Редколегія журналу:

М. Паночко
М. Синюк
В. Онищук
Є. Мельничук
Є. Абрамович

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефони: (0332) 78-99-85
(03322) 544-06

Факс: (0332) 78-97-98

E-mail: blagovis@online.ua

www.blag.org.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001

МФО 303440

в КБ «Приватбанк»
м. Луцьк, код 23253886

Свідцтво про реєстрацію
КВ № 3574 від 30.11.98

Над номером працювали:

Віктор МОКІЙЧУК
Ольга МІЦЕВСЬКА
Юрій ТРОЦЬ
Володимир ШОЛОМ
Анна ЯРУТА
Наталія КОРНІЙЧУК

Представник журналу в Канаді:

Anatoliy Koren
1764 Dingman Dr.
London, ON, N6N107
Canada
тел. (519) 685-99-88

Надруковано:

Релігійне товариство
«Місійна книжкова фабрика
«Християнське життя»

(ВСО ЄХБ), вул. В. Стуса, 3,
м. Луцьк; тел. (0332) 710874

Наклад 4000 примірників

У номері:

В Гамм. 200 по зустрічній і дорожні знаки	4
Л. Якобчук. Ілля — людина, слухняна Богові	7
Д. Вілкерсон. День суду	8
С. Головін. Доки не судиш?	11
Ю. Вавринюк. Три суди	14
С. Вітюков. Судилище Христове	16
Н. Сербський. Криза — це суд Божий	18
Не судіть	20
Г. Свистак. Свідчення	21
Іван Левчук. «Усе його життя — це боротьба»	22
Почерк Бога	25
Узамат Садиков. Свідчення	26
Представляємо область: Полтавщина	28
Л. Листопад. Полтавські дороги пробудження	30
В. Повар. «Я хочу жити»	34
Мовою притчі. Цвяхи	37
М. Бондарук. Ціна правди	38
Л. Погорелая. Твердість духу — запорука успіху	40
Л. Діллоу. Пам'ятай про Божі дари	43
Поетична сторінка. Прийди, Дух Святий	44
О. Герасимович. Сумніви	46
І. Бура. Віра, що пересуває гори	48
Місії «Добрий самарянин» — 20	50
Конференція Церкви ХВС України-2009	52
Новини	54-55

Художній та технічний редактор **Віктор Мокійчук**

У номері використані фото **Юрія Вавринюка, Геннадія Андросова**
та інтернет-ресурсів

При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.

Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.

Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

*Бо Бог не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся.
Хто вірує в Нього, не буде засуджений;
хто ж не вірує, той вже засуджений, що не повірив в
Ім'я Однородженого Сина Божого.
Євангелія від Івана, 3:17,18*

Коли мова заходить про характер та атрибути Бога, ми найперше згадуємо фразу: «Бог є любов». У цих трьох словах сказано стільки, що найбільші людські генії не можуть осягнути і розкрити глибокий зміст, закладений у цю фразу. Ми проповідуємо про любов, насолоджуємося нею, користуємося, спасаємося, освячуємося — ми просто купуємося у Божій любові. Слава Йому за цю велику Любов!

І разом з тим ми не часто згадуємо, чи, може, свідомо не хочемо згадувати те, що у Біблії Бог частіше фігурує як Суддя. Погодьтеся, для нас цей атрибут Господа не завжди прийнятний. Протягом багатьох століть люди змальовували

Бога як грізну, владну особу, головне заняття якої — слідкувати за життям людей і карати їх кожного разу, коли згрішать. У наш час акценти змінилися. Проповіді на зразок «Грішники в руках розгніваного Бога» Джонатана Едварса, слухаючи яку, у 18 столітті тремтіли тисячі грішників, тепер не популярні. Нам більше подобається вчення про Господню любов. Про що це говорить?

Про те, що ми підсвідомо боїмося покарання за наші погані вчинки і замість того, щоб каятися і змінюватися, тішимо і виправдовуємо себе Божою милістю.

Але Слово Боже безкомпромісно та чітко каже, що нам усім свого часу потрібно буде прийти на Божий суд. Це незаперечна істина, яку сьогодні намагаються обійти або згладити різні лжевчення. «Та буде Господь пробувати навіки, Він для суду поставив престола Свого, і вселенну Він буде судити по правді, справедливістю буде судити народи» (Пс. 9:8,9). Божий суд з давніх давен є об'єктом богословських суперечок: люди по-різному трактують його — як, коли, де і над ким він буде відбуватися і чи взагалі буде. Але істина в тому, що слід добре усвідомити і запам'ятати, — він буде. Здоровий глузд підказує, що кожній людині потрібно до нього підготуватися. Як?

Саме у контексті Господнього суду і можна краще зрозуміти Господню любов: «Бо так Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне». Ми маємо заступника перед Богом-суддею — Ісуса Христа, віра в Якого дає нам право сміливо стати перед Господнім лицем, коли Він сяде на суддівському престолі. Але про це потрібно подбати заздалегідь, коли ще є можливість примиритися з Христом. Саме тому ми і піднімаємо таку, на перший погляд, непопулярну, але життєво важливу тему про Божий суд: нагадати кожному з нас, що нам особисто доведеться відповідати перед Творцем за те, що ми зробили з Його дарами любові та спасіння.

«Чи не все одно, якою дорогою їхати? Чи не все одно, у що вірити? Бо ж, якщо Бог всюдисущий, то будь-яка дорога має вести до Нього». В останні роки суспільство, яке живе в постмодерністській парадигмі, намагалося переконати себе в тому, що головне в житті не мета, а рух, не істина, а ідея. У свій час Мартин Хайдеггер сформулював ідею, що життя абсурдне і реалізація смерті людини — ключ до автентичності. Від імені кібер-покоління учасниці групи «Тату» у своєму альбомі «200 по зустрічній» так і заявляють: «Мы убежим. Нас не догонят. Дальше от них. Дальше от дома». Протяжність доріг в Росії — близько 590 тис. кілометрів. Встановлені на них дорожні знаки покликані забезпечити безпеку руху і вказати шлях. Важко уявити, що сталося б, якби всі їздили так, як їм захочеться. Женевська конвенція упорядкувала правила дорожнього руху і створила єдину систему дорожніх знаків. Як на дорогах світу є свої правила і дорожні знаки, так є правила і знаки й у світі духовному. Бог, Який створив світ, «не є Богом безладу» (1 Кор. 14:33), але порядку. Щоб допомогти людині прожити життя гідно, звільнити її від блукань у пошуках сенсу, Бог-Творець сказав: «Постав собі дороговкази, стовпи собі порозставляй, зверни своє серце на битву дороги» (Єр. 31:21).

Дорожніми знаками користувалися у всі часи. Якщо у давністі це були купи каміння і дерева, то сьогодні це таблички з нанесеною на них інформацією. Призначення ж їх у тому, щоб допомогти людині зорієнтуватися на шляху. Поет Олексій Цветков писав: «Нас в житті учили дорожні знаки...»

В духовній сфері, як і на дорогах, є вказівні знаки, які пропонують рухатися прямо, наліво чи направо. Господь турбується про те, щоб ми не помилилися у виборі напрямку у житті. Життя коротке, і кожен день, проведений у блуканні, позбавляє людину миру й радості. Бог сказав: «Це та дорога, простуйте ви нею!» (Іс. 30:21). Шлях, вказаний Богом людині, — це Ісус Христос, Який сказав про Себе: «...Я дорога, і правда, і життя. До Отця не приходить ніхто, якщо не через Мене...» (Ів. 14:6). В Його словах звучить абсолютна впевненість у напрямку. Людині епохи постмодернізму, яка рухається зі швидкістю 200 км за годину по зустрічній смузі життя, варто спинитися й придивитися до вказівного знаку Христа. Бо він показує шлях до прощення всіх гріхів: «І очищу Я їх з їхньої провини всілякої, що нагрішили Мені, і пробачу всі їхні провини...» (Єр. 33:8).

Ісус Христос веде до надії та вічного життя. Прагнення до безсмертя закладене в людину від

створення. Чи не цим пояснюється популярність ідеї перевтілення? Вічне життя можливе, воно — у вічному Бозі: «...Я даю їм життя вічне...» (Ів. 10:28). Творець з любові до нас розставив вказівні знаки — щоб простіше було орієнтуватися в житті і встигнути у виділений для нас час досягнути мети.

Є також попереджувальні знаки, які вказують на особливості дороги. Життя складне, і в ньому немало небезпек. Бог попереджає людей про небезпеку гріховного життя. Декому здається, що Бог так і норовить позбавити їх можливості «повеселитися». Ця думка вкрай помилкова. Бог, на відміну від людини, сприйняття якої затуманене дияволом, — бачить наслідки гріховного вибору. Люди ж часто не вірять, що такі наслідки можуть прийти у їх життя.

Недавно я був зі словом Євангелії в колонії для жінок, де відбувають покарання жінки від 18 до 75 років. І що ж? Ніхто з тих, з ким мені довелося розмовляти, не передбачив наслідків п'янства, наркоманії, грабежів та обману. На сторінках Біблії багато попереджень. Ось, наприклад, одне, дуже актуальне: «Не дивись на вино, як воно рум'яніє, як виблискує в келиху й рівненько летиться, кінець його буде кусати, як гад, і вжалить, немов та гадюка, пантруватимуть очі твої на чужі жінки, і серце твоє говоритиме дурощі...» (Прип. 23:31-33). Коментує ці рядки зі Священного Писання російська статистика: 2,5 млн. хронічних алкоголіків, 230 тис. ВІЛ-інфікованих, понад 80% найбільш важких злочинів здійснюється під впливом алкоголю. Анрі Бодрільяр, французький політолог, стверджує, що «алкоголь — постачальник людей для тюрем».

Христос попереджує, що істинне християнське життя пов'язане з ризиком: «...Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною» (Мт. 16:24). Християнство не дань моді і навіть не традиція. Христос вимагає від тих, хто носить Його святе ім'я, залишити гріх, чекає відданості і святості, чуйності, миротворства і жертвовності. Оскільки багато людей не готові на такі кроки, вони спрощують християнство, зводячи його до обрядовості і заучування напам'ять молитов. Клайв Стейплз Льюїс правильно підмітив: «Християнське богослов'я набагато більше стомливе, ніж релігійність. На розпливчате твердження релігійності людей воно знову й знову відповідає: «Не зовсім так» або «Ми б сказали по-іншому». Звичайно, стомливе не завжди істинне, але істинне завжди нелегке». Тим, хто хоче ризикувати і переживати гострі відчуття, Біблія пропонує шлях Христа — шлях самоствердження і святості.

Крім того, на дорогах є інформаційні знаки, які вказують на наявність пунктів для забезпе-

чення тих чи інших послуг. Господь же інформує людину де отримати духовну допомогу — передусім в молитві: «Покликуй до Мене і тобі відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» (Єр. 33:3). Молитва — це бесіда з Богом. Молитися можна в будь-якому місці і в будь-який час. Молитва доступна кожній людині, і промовляється вона зазвичай своїми словами. Головне в молитві — це відповідь, яку отримує людина. Бог відповідає на молитви віруючих в Нього, але всім — по-різному.

Молитва — це дихання душі. Тому в Біблії й сказано: «Безперестанку моліться» (1 Сол. 5:17). Святитель Василій Великий коментує: «Безперестанку будеш молитися, не в словах плекаючи молитву, а через всі порухи життя наближаючись до Бога, щоб життя твоє було безперервною і невпинною молитвою».

Бог пропонує душі духовну їжу: «...Я хліб життя. Хто до Мене приходить, не голодуватиме він, а хто вірує в Мене, ніколи не прагнути-ме» (Ів. 6:35). Душу людини не наситиш матеріальними благами, бо «не хлібом самим буде жити людина, але кожним словом, що походить із уст Божих» (Мт. 4:4). Її задовольнить лиш істина Священного Писання. Яку б релігійну літературу (зокрема й журнал) людина не читала, вона ніколи не задовольнить духовно зголоднілу душу. Святий Дух таємним способом насичує істиною Божою душу людини. Тільки той, хто наситився істиною Євангелії, може сказати: «Господь — то мій Пастир, тому в недостатку не буду... Він душу мою відживляє, провадить мене ради Ймення Свого по стежках справедливості» (Пс. 23:1,3).

Господь пропонує людині й духовне оздоровлення: «Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, і Я вас заспокою!» (Мт. 11:28). Горе, самотність, гріх, випробування здатні завдати будь-якій людині глибоких ран. Виховані на науковому фейербахівському і побутовому гагаринському атеїзмі, безліч наших сучасників намагається зцілити душу езотерикою, астрологією чи магією. Від цих методів людині стає ще гірше.

Едвард Радзинський у своїй книзі «Распутін: життя і смерть» пише про те, як «святий старець Григорій» красномовно оповідав про свою віру в Христа, молився, постився, не спав по сорок ночей, скитався по монастирях, але насправді залишався «п'яним і розпутним мужиком». Свою аморальність Распутін пояснював хлистівським відкриттям — «гріхом гнати гріх». Духовно хворий, він «лікував» свою душу не Божими, але диявольськими засобами — також духовними, але зі знаком мінус.

Сьогодні, коли для людей будь-який абсолют відносний, важливо не потрапити у пастку

духовного обману. Бо ж часто диявол з'являється не як страшна істота, а як ангел світла. Тільки Христос здатен через Духа Святого полегшити страждання душі і залікувати рани, тому що Він був посланий у світ «проповідувати полоненим визволення» (Лк. 4:18).

Є й заборонні знаки, які вказують на те, що в певному місці не можна ставити автомобіль чи в'їзд кудись закритий. Важко зрозуміти, чому заборонні знаки стоять саме там, де найбільше хочеться проїхати чи спинитися. У Господа також є кілька заборонних знаків. Вони прості й зрозумілі. Поставлені вони не для того, щоб ускладнити наше непросте життя. Люди, часто вищою мірою релігійні, наче «граючись в Бога», ставлять свої власні знаки і роблять тим самим релігію засобом поневолення. Про таких Христос сказав: «Вони ж в'яжуть тяжкі тягарі, і кладуть їх на

людські рамена, самі ж навіть пальцем своїм не хотять їх порушити...» (Мт. 23:4). Всі головні заборонні знаки Творця містяться в Декалогові (див. 2 М. 20:2–17). Ці знаки дані для того, щоб людина могла повністю досягнути благодаті життя і не шкодувати про втрати.

Отож, чи не все одно, у що вірити і як жити? Чи не все одно, кого слухати — Ісуса Христа, Який стверджував Абсолют, чи теоретика постмодернізму Мішеля Фуко, який давав перевагу свободі у всьому, з усіма наслідками, які витікають з цього. Варто зауважити, Фуко помер від СНІДу. Ймовірно, юні Олена з Юлею з групи «Тату», які живуть, як їм хочеться, також відчувають щось недобре. Бо ж не заспіваєш ні з того ні з сього: «Я сошла с ума. Меня полностью нет. Абсолютно всерьез. Ситуация help, ситуация SOS».

Журнал «Решение»

Гріх святощів

«І зробиш квітку зо щирого золота, і вирізьбиш на ній, як різьба печатки: Святиня для Господа... І нехай буде вона на Аароновім чолі, і нехай носить Аарон гріх тієї святощі, що Ізраїлеві сини посвящать їй для всіх своїх святих дарунків. І нехай вона буде завжди на його чолі на благовоління для них перед Господнім лицем» (2 М. 28:38).

Яку завісу піднімають ці слова! Для нашого смирення і для нас в цілому буде корисно на певний час спинитися і подивитися на це сумнозвісне видовище. Недоліки нашого загального богослужіння, його лицемірство, формалізм, байдужість, неповага, блукання серця і забуття Бога — як все отруєно цим! Праця, яку ми звершуємо для Господа, поєднується з честолобством, егоїзмом, недобрсовісністю, лінню та невірством. А це безліч нечистоти! Наші усамітнені молитви, їх в'ялість, холодність, недбалість, апатія та суєтність — яка гора мертвого праху! Якби б ми придивилися уважніше, то побачили б, що цих недоліків набагато більше, ніж здається на перший погляд. У своєму листі до брата доктор Пейсон пише: «Моя паства, так

само, як і моє серце, дуже схожа на сад ледаря; але що ще гірше — я приходжу до думки, що безліч з моїх прагнень покращити їх обох походять з гордині, марнославства чи ліні.

Я дивлюся на бур'яни, які заповнили мій сад, і одержимий неймовірним бажанням викоринити їх. Але для чого? Чим продиктоване це бажання? Можливо, тим, щоб я зміг вийти і сказати собі: «В якому чудовому стані мій сад!» Це — гординя. Чи, може, тим, щоб мої сусіди, які заглядають через паркан, сказали: «Як чудово цвіте ваш сад!» Це — марнославство. Чи, можливо, я хочу, щоб тут не було бур'янів, тому що мені набридло їх виривати. Це — лінь». Отож, навіть наші прагнення до святості можуть бути забруднені нечистими мотивами. Навіть під най-

зеленішим дерном ховаються черв'яки, і нам не треба їх довго шукати. Наскільки підбадьорливою є думка про те, що коли священник ніс на собі гріх або ж недолік тих святощів, котрі ізраїльтяни принесли перед Боже лице, на його чолі були слова: «Святиня Господня». І так само, коли Ісус несе наші гріхи, Він перед Божим лицем виставляє не нашу неправедність, а Свою власну святість. О, хай буде нам дано благодаттю побачити нашого великого Первосвященника очима віри!

Чарльз СПЕРДЖЕН

Пророк Ілля був людиною, яка відкрито виступила проти царя і цілої країни, що потопала в ідолослужінні, в моральному і духовному занепаді. Ілля виступив проти всього цього. Але що може одна людина?

Я знав одного інженера-електрика, який працював в проектному бюро. З-поміж усіх він був єдиним віруючим, відродженим християнином і свідчив про Боже спасіння іншим. Його друзі по праці казали йому: «Бачиш — нас більшість, а ти — один». Тоді він написав на табличці: «Бог і я — більшість». Табличку він повісив над своїм столом. І його співробітники перестали насміхатися з нього. Одна людина виступила зі свідченням про Бога проти багатьох.

Але що міг зробити один пророк Ілля, коли країною керувала цариця Єзавель, яка сама вклонялася ідолам і змушувала до цього інших? Ілля був самотній. Чи міг він протистояти цареві, народу й усій системі?

Але не так важливі слова, котрі може виголосити людина.

Найважливіше — це вплив, який Бог робить через особу, через Свою дитину на інших. Не слова, які ми говоримо, а наше життя з Богом. Бог має силу змінювати життя п'яниці, розпусника, злочинця, перетворюючи його на найкращого, найдосконалішого громадянина. Коли Божа сила може змінювати одне життя, вона може змінювати життя цілого народу, країни. Багато може зробити Бог через одну особу, яка довіряється Йому, як Ілля.

В час, коли в Ізраїлі більшість не визнавала Живого Бога, в час, коли народ відкинув Боже Слово, коли із свого престолу люди скинули Бога, а вклонялися ідолам, з'являється чоловік, ім'я якого означає: «Єгова є Бог!» Ілля був людиною, змістом життя якого був Бог! Куди б він не йшов чи їхав, де б він не був, його ім'я було разом з ним, воно свідчило усім: «Єгова є Бог!» У середовищі, де Бог був забутий, ім'я Боже осміяне, Ілля своїм іменем засвідчив: «Єгова є Бог!»

Важливо підкреслити і те, що Ілля вірив та вповні довірявся Богові. Написано, що він

прийшов до царя Ахава і сказав: «Перед лицем Господнім я стою». Він стояв у цей час перед царем, але був свідомий, що авторитет Божий є вищий від царевого, тому він заявив, що стоїть не перед царем, а перед Богом. Ілля, довірившись Богові, зрозумів, що він може мати вплив на життя інших, зокрема на могутнього царя.

Наступне, що характеризує Іллю — це його послух Богові.

Бути послухним Богові передусім значить ухилятися від гріха, бо гріх розділяє людину з Богом. Бути послухним Богу — значить бути Йому вірним. Послух — це вірність без жодного застереження. Бути послухним Богові — це визнати Його вищість. Ілля, стоячи перед царем, каже: «Як живий Господь, Бог, що перед лицем я Його стою». Наша відданість провадить до послуху.

Через наше тіло проявляється назовні все те, що є заховане в серці. Згідно з Божим Словом, ми маємо бути храмом Святого Духа. Усім нашим єством маємо бути відданими Господові — це значить бути Йому послухним. Таким був Ілля. Будучи послухним Богові, він сказав цареві, що дощу не буде, і дощу не було. Ілля був звичайною людиною, подібною до нас, але він сказав Богові: «Ось моє життя, воно належить Тобі, Господи».

*Леонід Яковчук,
з книги «Біблійні принципи
життя і служіння»*

Ілля — людина, слухняна Богові

ДЕНЬ СУДУ

Девід ВІЛКЕРСОН

Апостол Павло був одним з найбільш вірних Господніх служителів. І я вважаю, що за його вірністю стояли три важливі чесноти: надія, любов і Божий страх. Павло мав благословенну надію на вічне життя, яка спонукувала його до вірності. Він також мав велику любов до Христа. Але Павлова вірність була зумовлена ще чимось: благоговійним страхом перед часом, коли він стане перед Суддею світу в День суду! Нині переважна більшість християн володіє тільки першими двома чеснотами. Фактично, кожен віруючий стверджує, що має надію на вічне життя; з усією щирістю каже: «Я знаю, що люблю Ісуса всім своїм серцем». Але щось губиться в ці останні дні — третя чеснота, яка спонукує до вірності, — благоговійне усвідомлення того, що в один день ми станемо перед Святим Богом і дамо звіт за кожен наш мотив, кожную думку і дію.

Однак істина про грядущий День суду — це єдине, що творить серйозних, благородних віруючих. Ті, хто не думає про це, зазвичай холодні, безпечні й поблажливі. Але факт зали-

шається фактом, що дуже скоро кожна людина, яка будь-коли жила, буде приведена на місце суду перед обличчя Ісуса Христа (див. 2 Кор. 5:10; Рим. 14:12).

Бог зберігає книги на кожному живу душу, починаючи з Адама. Там Він записав всі прагнення і мотиви кожної особистості. А імена християн внесені також у Книгу Життя. В день суду Христос буде пам'ятати тих, хто записаний у ній (див. Мал. 3:16-17). Якщо ви любите Ісуса всім своїм серцем і очищені Його кров'ю, то ваше ім'я записане в Його пам'ятній книзі. Таким не треба боятися цієї проповіді, навпаки, вона має принести велику радість у ваше серце, коли ви бачите те, що Господь приготував тим, хто любить Його!

Апостол Іван в Об'явленні пише: «І побачив я великий білий престол і Того, Хто на ньому сидів, що від лиця Його втекла земля й небо, і місця для них не знайшлося. І бачив я мертвих, малих і великих, що стояли перед Богом. І розгорнулися книги, і розгорнулася

інша книга — то книга життя. І суджено мертвих, як написано в книгах, за вчинками їхніми...» (Об. 20:11-12). Злих і безбожних людей буде суджено за все, що записано в цих книгах. Писання свідчить, що кожен буде мати змінене тіло в цей час. Грішник матиме тіло, готове до погибелі (див. Рим. 9:22). А віруючому буде дане нове тіло, подібне на Господнє! І коли закінчиться суд, Агнець встане зі Свого трону і поведе Свою паству у вічний рай. Але перед тим, як Суддя зробить це, Він скаже нам: «Прийдіть, сідайте праворуч від Мене, як діловоди суду!» Але будуть й інші перед суддівським престолом, зібрані в одну групу, паралізовану страхом та агонією! Де тепер їхні нахабні богохульства, насмішки над святим? Куди зник їхній крик?

Не так давно я проповідував в Уельському університеті і з'явилася група гомосексуалістів, несучи плакати і маючи намір зірвати служіння. Моя проповідь була про пекло, і коли я

говорив — тиша від Духа Святого наповнила це місце. Мовчання було настільки німим, що один кореспондент сказав: «Мій олівець, здавалося, спричиняв шум». Ці демонстранти не могли рухатися — вони були паралізовані! І в цей момент я подумав, що так само вони стоятимуть перед Ісусом в День суду.

Уявіть тих, хто тремтить перед престолом суду: суддів, які дозволяють вбивати ненароджених немовлят; професорів атеїстичних коледжів, які наповнили ціле покоління відступництвом та ненавистю до Христа; неправдивих політиків, які витиснули молитву з нашого суспільства; безбожних президентів, диктаторів і вуличних лідерів; акторів і виробників фільмів, які зневажали Христа; художників, які зображали Його хрест в туалетах; банкірів, ділових людей, багатих, сильних і гордих одночасно, які не мали часу для Нього. Але що вони будуть робити тоді? Там вони стоятимуть і чекатимуть своєї черги. І ангел Господній проголошуватиме між ними: «...Знайте, що гріх ваш знайде вас» (4 М. 32:23).

Праведний Суддя викличе вперед свідків, які будуть свідчити за чи проти нас:

1. Перший свідок — це саме Слово Боже: «Хто цурається Мене і Моїх слів не приймає, той має для себе суддю: те слово, що Я говорив, — останнього дня воно буде судити його!» (Ів. 12:48). Отже, за кожну проповідь чи пісню, коли-небудь почуті, за кожен вірш з Біблії чи тлумачення, хоч колись прочитані, треба буде дати звіт.

2. Повстануть також такі свідки, як жителі Ніневії, Содому і царяца Шеви (див. Мт. 12:41-42). Ісус казав, що жителі Содому покаються б, якби чули те, що ви чули: «Бо коли б у Содомі були б відбулися ці чуда, що в тобі вони сталися, то лишився б він був по сьогоднішній день» (Мт. 11:23).

Жителі Содому, напевно, зодягнулися б у веретища й попів, якби вони почули хоча б частину тієї проповіді Євангелії, яку чули ви! Коли ви станете перед Суддею і ваша книга буде відкрита, ці нечестиві зберуться довкола, дивуючись. Вони будуть казати: «Ця людина має бути засудженою більше, ніж ми! Як вона могла втратити стільки можливостей? Ми не мали ні Біблії, ні людей, які постійно б нам нагадували, ні іншої можливості. Але вона мала все це!»

3. Проповідники і пастори будуть викликані вперед, як свідки: «І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім...» (Мт. 24:14). Ми, пастори, будемо стояти і свідчити, що ви відвідували Божий дім. Ви чули свідчення проповідуваної Євангелії. І ми мусимо підтвердити перед Суддею всіх людей кожну істину, яку ви чули — чи то буде за вас, чи проти вас!

Напевно, найтрагічнішою буде доля тих людей, яких Біблія називає «невірними слугами». Це були слуги, отже вони називали себе іменем Господнім. Той слуга, що не приніс прибутку — це слуга, який заховав свій талант. Він був надто лінивим, щоб вкласти своє життя і час під Божі проценти і став «лінивим» у Божому ділі. Це була зайнята людина, яка один раз на тиждень приходила в дім Божий, щоб зберегти свій вигляд релігійності.

Що за плач і скрегіт буде там, коли відкриється книга лінивого раба! Суддя світу покаже, скільки часу і зусиль він витратив, добуваючи гроші, збільшуючи рахунки у банку, шукаючи власної безпеки, драгуючись та ігноруючи сім'ю, забуваючи про Бога і залишаючи зібрання віруючих. У той день Бог винесе вперед запис кожного зневаженого ним церковного служіння, кожної справи, виконаної з лінню та егоїзмом. Тоді прямо перед очима того раба з'явиться все те, на здобуття чого він витратив своє життя: будинки, машини, меблі, човни, одяг, ювелірні вироби, запаси та заощадження. О, яка скорбота настане в той день для людини, яка тепер не має часу для Бога! Вона за звичаєм обов'язково відвідує ранкове недільне зібрання з сім'єю, але її серце не віддане Богові! Ви ніколи не побачите її на молитовному зібранні чи спілкуванні святих, не побачите, як вона підбадьорює інших і сама підбадьорюється Господом, як велить Слово. Тому в День суду Суддя скаже: «Візьміть цього недбайливого раба і викиньте геть! Його серце не зі Мною, воно зі Мною ніколи й не було. Він не зробив Мене улюбленцем своєї душі. Інакше б щомиті його ходження Я був би у його розумі — в його бізнесі, сім'ї, у всіх його справах!»

Що ж означає День суду для переможців — дітей Божих! Перше, що зробить Суддя, — це відділить Своїх овець від

Девід Вілкерсон попереджує про близьку «катастрофу, яка потрясе землю»

Відомий нью-йоркський пастор стверджує, що Дух Святий спонукав його виступити з терміновим повідомленням про близьку «катастрофу, яка потрясе землю». Девід Вілкерсон сповістив через свій інтернет-щоденник, що центр катастрофи буде в Новій Англії, а потім розповсюдиться по цілій країні і цілому світові. Це буде те, що служитель називає Божим судом: «Ця катастрофа буде настільки жахливою, що затремтять найбільш благочестиві з нас». Видіння пастора передбачує пожежі та бунти, які будуть у Нью-Йорку та інших великих містах країни.

козлів. Він не дозволить праведним бути разом з нечестивими. Він покличе Своїх ангелів зібрати Його стадо праворуч (див. Мт. 25:32-34).

Біблія дуже чітко каже, що ті, хто пробував у Христі і шукав Його з'явлення, будуть мати сміливість і відвагу в цей день: «А тепер, діточки, залишайтеся в Нім, щоб, як з'явиться Він, то мали ми відвагу та не були засоромлені Ним під час Його приходу» (1 Ів. 2:28), бо «любов удосконалюється з нами так, що ми маємо відвагу на день судний, бо який Він, такі й ми на цім світі» (1 Ів. 4:17).

Як же ви можете мати таку сміливість в день суду — таку радість та відвагу? Це приходить лише через пізнання Судді — як вашого Друга, Брата, Спасителя, Господа, Первосвященника, Примирителя, Заступника, Любові вашого серця — всього вашого життя! Є екзамени, який може показати, чи готові ви йти на суд, як вівця — з радістю, відвагою і сміливістю. Біблія свідчить: «Бо коли б ми самі судили себе, то засуджені ми не були» (1 Кор. 11:31). Чи хочете ви пройти цю перевірку — і осудити самих себе?

Якщо так, то поставте перед собою наступні три запитання:

1. Чи прагнете ви, чи нетерпляче чекаєте приходу Господа? Чи спрямовуєте свій погляд вперед, до дня Його приходу? Чи тужите ви за тим днем, коли Він явиться, чекаючи «блаженної надії та з'явлення слави великого Бога і Спасителя нашого Ісуса Христа» (Тит. 2:13)?

Цей світ не є нашим домом. Але я запитую у вас: чи пускаєте ви своє коріння вниз? Чи ви простягаєтеся угору, молячись: «Ісусе, збережи моє серце пильним, таким що чекає і прагне приходу дня Божого». Апостол Петро закликає: «Ви, що чекаєте й прагнете скорого приходу Божого дня... пильнуйте, щоб ви знайшлися для Нього не скверні та чисті у мирі» (2 Петр. 3:12). Ми всі

маємо йти вперед у нашій щоденній праці і в житті, і не забувати слова Пана, Який сказав рабові: «Торгуйте аж поки вернуса». Але в кожному мить нашого ходження наші серця мають кликати: «Прийди, Господи Ісусе!» (Об. 22:20).

2. Чи стали вороги Господа вашими ворогами? Чи вступили ви у боротьбу з тими, хто протистоїть Господу? Чи боретеся ви з плоттю, зі світом і з дияволом? Чи ж ви передали цю боротьбу іншим членам Тіла Христового? Якщо ви маєте намір стати перед світом і судити ворогів Господа в День суду, ви повинні стати їх ворогами тепер. Давид казав: «Отож, ненавиджу Твоїх ненависників, Господи, і Твоїх заколотників бриджуся: повною ненавистю я ненавиджу їх, — і вони стали мені ворогами!» (Пс. 139:21-22). Так, Ісус сказав, що ми маємо любити своїх ворогів. Але як щодо Його ворогів — тих, хто ненавидить Його, відмовляється від Його милості і благодаті і зневажає Його ім'я, обливаючи Його брудом! Ми не маємо ненавидіти людей — але ми повинні ненавидіти гріх в їхніх серцях і демонічні сили, які керують ними. Ми маємо зненавидіти зло, яке існує в цьому світі!

Ви можете сказати у своєму серці: «Цей світ був злим весь час і стає дедалі гіршим. Але що мені до того? Я буду зберігати свій одяг чистим перед Богом». Ні, ви не можете! Ми всі перебуваємо на війні, на передовій! Ворота пекла наступають, і Церква Ісуса Христа в ці останні дні, як ніколи раніше, не може залишатися нейтральною. Слово Боже запитує: «Хто встане зі Мною навпроти злочинців?» (Пс. 93:16). І коли настане День суду, я хочу сказати разом з Павлом: «Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг...» Я хочу йти вперед, воюючи на своїх колінах, сповнений святої ненависті до гріха у моєму житті й у всьому світі.

3. Чи не набули ви звички

залишати дім Божий? «Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких, але заохочуймося, і тим більше, скільки більше ви бачите, що зближається день той» (Євр. 10:25). Це не випадково, що наступний вірш у цьому розділі говорить про «самовільний гріх» після того, як істина вже відкрита.

Воістину, це вже доведений історично факт: люди стають більш безтурботними і зневажливими саме перед судом і нещастям! Завжди перед тим, як будь-яке суспільство виходило з-під Божого контролю, люди схилялися до безпечності, накопичення, задоволень — до всього, крім Бога. І в останній момент відбувалося найгірше: віруючі починали зневажати домом Божим. Павло попереджає нас: «Тепер, коли день настільки близький, не залишайте збору свого, як багато хто вже зробив!» Не час плисти за течією або стояти вдалині від Божого дому. Це час об'єднатися з вірними переможцями! Якщо ваша церква щонеделі є нічим іншим, ніж програмою по телебаченню, тоді, улюблені, ви не з'єднані з віруючими. Ви не отримуєте підтримки і не підтримуєте інших, як заповідав нам Господь! Замисліться, чи буде для вас, чи ні, останнє єднання Його пастви? Чи будете ви там, сповнені віри, надії, єдності і радості? Господь знає тих, хто любить Його настільки сильно, що не може перебувати далеко від Його Тіла! Я кажу вам: книги будуть відкриті в той день — а Суддя запише все тепер!

Чи пройшли ви перевірку? Якщо ви переконані у своєму серці, що не готові постати перед Ісусом — і що цей час дуже близько — тоді ви будете відповідати навіть за те, що я написав тут. Цієї однієї проповіді достатньо для того, щоб вкинути вас у вічне пекло, якщо ви не захочете змінитися. Вона буде свідком в День суду!

Двадцять перший розділ Євангелії від Матвія не вписується у наше звичне уявлення про Ісуса. Ми звикли уявляти Його з обіймами, розпростертими назустріч всім струдженим та обтяженим, які прагнуть спокою. З розпростертими руками, щоб обійняти і благословити дітей, яким належить Царство Небесне. З розпростертими вздовж поперечного бруса хреста, на якому Він викупляє вину всіх грішників. Наш милий образ доброго Ісуса — Ісуса, Який закликає, а не відкидає і не проганяє грішників. Але Євангелія іноді готує нам сюрпризи.

Спершу Ісус як довгожданий Месія, подібно до Соломона, колись помазаного на царство поза містом (1 Цар. 1:33-40), триумфально в'їхав у Єрусалим. Все місто заворушилося і запитувало: «Хто Оцей?» Але замість того, щоб, покаравши ворогів і вигнавши противників, сісти на престолі, назаретський Пророк вирушає в храм і влаштовує там дебош.

Кому заважали ті міняйли?! Не у святині ж вони торгували! У зовнішньому дворі, дворі язичників. Язичники були не проти — їх там взагалі не було; а всім віруючим — величезна користь. Так, прийдеш в Храм, приведеш найкраще ягня для жертвоприношення,

а священик знайде в ньому якийсь недолік — що робити? А тут, дуже доречно, можна прямо на місці придбати схвалену, сертифіковану тварину. Чи, скажімо, грошове приношення чи храмовий податок. На всіх грошах, якими офіційно послуговувалися в імперії, були зображені ідоли язичницьких народів. Такі гроші нечисті за визначенням. Та що там язичницькі гроші — в шекелях впевненості немає! Може, вони також нечисті. Може, ними платили за ідоложертвенне м'ясо чи вино? Чи за вбивство? Чи за зраду? А тут, знову ж таки доречно, можна обміняти нечисті гроші на чисті. Причому, за непоганим курсом.

ДОКИ НЕ СУДИШ?

Нікому від цього жодної шкоди — сама користь. А вже яка користь для самих міняйл! Всі задоволені — один тесля-провінціал бешкетує.

Та далі — більше. Раненько, повертаючись в місто, згоднів; і побачив при дорозі фігове дерево. Підійшов до нього і, нічого не знайшовши на нім, крім листя, каже: «Хай не буде від тебе плоду повік!» І дерево одразу ж всохло. Звідки ж на ньому було взятися плодам? Березень! Чи Той, Хто створив його, не знає, коли час врожаю?

Не дивно, що після всього цього до Ісуса підійшли священики і старійшини і запитали: «Якою Ти владою чиниш оце? Хто Тобі цю владу дав?» (Мт. 21:23). І хоча нам, хто знає продовження історії, відповідь на це запитання відома, легше від цього не стає, бо це — єдиний розділ, де Ісус скористався і Своєю владою і Своєю надприродною силою не для зцілення і відновлення, а для руйнуван-

ня. Він не був тим Ісусом, таким милим нашій душі.

Відповідь в тому, що Господь дійсно зацарював! Жителі Єрусалима, які кричали Сину Давидовому: «Осанна!» (тобто «спаси ж», «вибав же», «наділи ж благом»), тим самим визнали за Ним царські права, бо саме в цьому був обов'язок царя щодо народу: спасти, вибавити і наділити благом, принести мир і змінити хід історії. І вістка про прихід царя, здатного на таке, називалася «Євангелія», тобто добра новина, радісна звістка. Так напис 9 р. після Р.Х., знайдений у Прієні (побережжя Малої Азії), який стосується саме посвячення на царювання першого Римського імператора Августа у 31 році до Р.Х., що поклато кінець затяжній громадянській війні, гласив: «Провидінню, яке турботливо і премудро влаштовує все наше життя, було вгодно визначити втіленням всіх людських досконалостей Августа, обдарувати його добродійністю, щоб він своїми трудами міг наділяти благом інших людей, і послати в ньому спасителя нам і нашим нащадкам, щоб він поклав кінець війні і встановив повсюди новий порядок... Народження бога (Августа) принесло у світ радісну звістку...»

Отож, добра новина очевидна — Цар зійшов на престол. А перше, що кожен цар робить за правом при царюванні, — вершить суд. І починається суд не десь там, а з царського дому, з двору. Так чинили, зійшовши на престол, всі царі, включаючи й Августа, і Давида, і Соломона. Так чинить й Ісус. Тільки дім Його виявився іншим, не тим, на який сподівалися, — не замком, а Храмом.

Ісусу, як нікому іншому, було відомо, що нині не час для урожаю і намарно чекати плоду. Але, проклинаючи фігове дерево, покрите самим лише листям, Він попереджає народ: час суду настав!

Дійсно, яких плодів можна чекати від світу, знівченого гріхом? Але до Ізраїлю як до обраної смоківниці в Господа особливі вимоги! Ізраїль мав бути Божим глашатаєм. Він мав нести світло всім, хто живе в темряві, слово Боже тим, хто не знає Господа. Споконвічною метою, для якої Бог обрав нащадків Авраама, було привести через них до Себе всі народи. Листя храмових служб, догматичних шкіл, побутових правил і постанов, яке так буйно розпустилося, — все свідчило про достатню зрілість Ізраїлю для плодоношення.

Пора вже переповнитися житницям і переливатися вином чавилам! Дім Господній має стати домом молитви для всіх народів! Двір язичників, Божя житниця, має бути наповнений плодами. А він порожній. Але замість того, щоб замислитися, як наповнити його для користі Царства, народ Божий вирішує, як краще використовувати спорожніле місце для власної вигоди, порозбійницьки присвоюючи те, що «погано лежить». І якщо якогось язичника, як от вельможу-ефіопа, все ж заносить туди, він потрапляє на торжища, і повертається, не отримавши відповіді на питання, яке постає перед ним: «Як же можу (розуміти), як ніхто не напуть мене?» (Дії 8:31).

Цар зголоднів! Цар прагне води з колодязя Віфлеємського! Цар хоче плодів від Своєї обраної смоківниці, а вона без-

плідна, як і інші! Тому — Цар вершить суд. «І нагло прибуде до храму Свого Господь, Якого шукаєте ви, і Ангел заповіту, Якого жадаєте. — Ось іде Він, — говорить Господь Саваот! — І хто витерпить день Його прибуття, і хто встоїть, коли Він з'явиться? Бо Він, як вогонь той у золотаря, і як у пральників луг» (Мал. 3:1-2). Час суду настав! І починається суд не з беззаконників, а з обраних, бо час початися суду з дому Божого (див. 1 Петра 4:17). З тих, хто, за задумом Творця, на відміну від інших, мав би плодоносити, а виявився безплідним, як і інші.

Дім Божий — місце особливої присутності слави Господньої. Під час освячення Соломоном щойно побудованого Храму, дім Господній наповнився хмара, і не могли священники стояти на служінні через туману, тому що слава Господня наповнила дім Божий (див. 2 Хр. 5:13-14; 1 Цар. 8:10-11). Люди зі світу й дотепер приходять в дім Божий, щоб побачити цю славу, випробувати її, причаститися до неї. Що ж вони там бачать? Успішну торгівлю. І ця торгівля не зводиться до продажу свічок чи індульгенцій.

Ми торгуємо в Божому домі становищем Церкви в суспільстві — мало який кандидат на високу посаду не спекулює нині на своїй релігійності. У вік споживацтва ми закликаємо перехожих, рекламуючи власний релігійний товар: наша, мовляв, традиція правильніша, чи обряди — прадавніші, чи музика духовніша, чи пастор більш красномовніший. В церкві панує культ світських цінностей, коли матеріальні «благословення» стають міри-

Якщо бажаєте отримувати газету «За євангельську віру», звертайтеся:
76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19;
e-mail: gsoleg@com.if.ua

лом «духовності». Мовляв, — гляньте, наш Бог благословив наших служителів! Причому, нікого навіть не дивує те, що в Ісуса подібних «благословень» не було взагалі — Він не мав ні замків, ні колісниць. Ніде Йому було голову прихилити, і на Його духовності це ніяк не відображалось.

Поширене нині в Церкві й просто бездумне поклоніння релігійним ідолам — формам і стилям богослужіння; ретельності дотримання ритуалу; належності до певної общини, братства, традиції, деномінації, сповідання певних приватних богословських думок — всьому, що прийнято називати релігійністю.

Пророк Єзекиїл у восьмому розділі своєї книги описує, що якось сидів він у себе вдома в присутності старійшин народу Божого — і побачив видіння. Рука Господня підняла його вгору за волосся, як шкодливого kota за шкірку, і принесла до Храму. І там, через підкоп під стіною пророк потрапляє в потайну кімнату, на стінах якої зображені різні ідоли дому ізраїлевого, а посеред кімнати стоять сімдесят старійшин дому ізраїлевого, і в кожного в руці своє кадило, і густа хмара кадиння підіймається вгору. Люди, як і раніше, входять в дім Божий, прагнучи споглядати славу Божу, а замість цього бачать лиш саморобний дим з саморобних кадил, який наповняє храм.

Ми, народ Божий, робимо безліч потрібних і корисних справ. Ми постійно зайняті різноманітними служіннями. Та щоразу нам треба випробувати себе: чи це дійсно те, чого чекає від нас Господь, чи ж це — листя на безплідній смоківниці? Ми насправді служимо Богові чи ж — ідолам церкви, які в останній час все менше відрізняються від ідолів цього світу: політичні ігри, здоров'я, благополуччя, благоустрій і т.і.? Що відчуває у нашій присутності колега по роботі чи сусід по квартирі, чи близька

нам людина — Божу присутність чи саморобний дим з саморобних кадильних? Чи захочеться людині, яка сидить поруч в маршрутці, розділити з нами радість спасіння у Христі? Як зайде до нас ефіоп, євнух, гомосексуаліст, наркоман, екстреміст, бомж — то чи отримає він відповіді на свої запитання? Чи, побачивши нашу стурбованість людськими ідеями, вченнями, ритуалами і традиціями, так і піде розгублений — «Як можу зрозуміти, як ніхто не напутить мене?»

* * *

Іноді, терплячи беззаконня з боку невіруючих, хочеться вигукнути: «Аж доки, Владико святий та правдивий, не будеш судити і не мститимеш тим,

хто живе на землі?» А Господь довготерпить нас, не бажаючи, щоб хто загинув, але щоб всі прийшли до покаяння. Він прагне бачити всіх у Своїх житницях. Він бариться з судом з милості — не лише до невіруючих, але й до нас, віруючих. Бо суд Божий має початися з дому Божого, і не хочеться Йому у відповідь на «Чи не Твоїм ім'ям?..» сказати: «А хіба ми знайомі?»

Засохла смоківниця — попередження нам, Його народу. Господа не тішить буйна зелень нашої релігійності — це свідчить про те, що ми достатньо зрілі, щоб плодоносити. Але шукає Господь саме плоду.

Сергій ГОЛОВІН,
www.bez-sten.com

ТРИ СУДИ

Одного дня колега приніс мені телефонну трубку: «Тут хочуть поговорити зі священником». Хоча я і не священник, але, розуміючи, що просто так дзвонити не будуть, трубку взяв. Жінка, у голосі якої відчувалися ледь помітні нотки неспокою, шукала священнослужителя, щоб отримати пораду. І коли я відповів, що в міру своїх можливостей постараюся допомогти їй, жінка відразу ж почала розповідати про свою проблему.

Відверто кажучи, мені вперше довелось зустрітись з такою ситуацією, хоча знав, що подібні речі не така вже й рідкість у нашому суспільстві. Але здивував не сам факт, а його наслідки. Справа в тому, що ця жіночка, віку якої я не знаю, але, судячи з голосу, ще не стара, як вона сама висловилася, «купила» собі групу інвалідності. Хтось їй порадив зіграти роль хворої, жаліючись на біль в певних ділянках тіла. І ніби все було добре, хитрий задум спрацював, але... Але через декілька років жінка зі страхом стала помічати у себе симптоми тих хвороб, які вона симулювала. І тепер вона справді хвора, і ті дармові гроші, на які надіялася, майже усі йдуть на лікування.

Мене здивував ще один момент у цій ситуації. Жінка, хоча і зверталася за порадою до священнослужителя, сама досить тверезо, правильно зрозуміла причину своїх негараздів. Проста логіка, совість, яка ще не завмерла, підказували, що починати лікування потрібно не з лікарні, а з церкви. І це змусило її набрати номер телефону місії, який, що теж дивно, вона колись записала на всякий випадок, навіть не пам'ятаючи коли і звідки.

Я в ті дні якраз роздумував над матеріалом, який запланував для чергового номеру журналу. І отой дзвінок був ніби підтвердженням цих думок, які просилися на папір. Я зауважив це ще під час телефонної розмови, коли давав поради жінці. У моєму серці все чіткіше лунали слова апостола Павла, який, звертаючись до коринтян, писав: «Коли б ми самі судили себе, то засуджені не були б. Та засуджені від Господа, караємося, щоб нас не засуджено зі світом» (1 Кор. 11:31-32).

У цих коротких словах сконцентровано надзвичайно важливий духовний закон, який має безпосередній вплив практично на кожну людину. Тут йдеться про три суди, на яких кожному з нас потрібно буде стояти у ролі звинувачуваних. Але не на всіх. І це залежатиме від того, як людина буде поводитися на кожному із судів, починаючи з першого. Ці три суди тісно пов'язані між собою і кожен з них є продовженням попереднього. Отже, що ж це за суди?

Суд над собою

Друга половина одинадцятого розділу Павлового послання присвячена Вечері Господній

і слова про суд впливають безпосередньо із вчення про святе Причастя. У 28 вірші апостол пише: «Нехай же людина

випробовує себе...» Тобто важливою, необхідною умовою участі у Причасті є випробування себе, свого життя, своєї поведінки, слів, стосунків з іншими людьми. Людині потрібно «осудити себе» за те, що суперечить волі Божій, що не личить християнину, і тільки тоді брати участь у Вечері Господній. Єдина особа, яку не тільки має право, але й повинна судити людина — це вона сама. Але Слово Боже каже, що люди настільки низько впали, що навіть і цього не можуть зробити. Та Господь їм дарував надзвичайно велику цінність — їхню совість. Саме ця совість, яку нерідко називають голосом Божим, підказує людині, що вона зробила не так. І якщо ми прислуховуємося до голосу совісті — можемо уникнути багатьох небезпек та проблем. Яким чином? Засуджуючи свої неправильні вчинки та виправляючи їх. Саме про це я сказав цій жінці, що зателефонувала до мене: «Дякуйте Богові, що Ваша совість ще не завмерла, якщо підказує, де і що Ви неправильно зробили. І виправляйте зроблене».

Бо якщо нічого не робити, заглушувати совість, судити когось, а не себе, починає діяти друга частина згаданого духовного закону — тоді починає судити Бог. Це те, що і сталося у випадку із жінкою-псевдоінвалідом.

Суд Божий в житті людини

Рекомендуючи коринтянам (і, зрозуміло, усім християнам) судити себе і свої нехороші вчинки, слова та думки, апостол пояснює для чого це потрібно робити: «...Щоб засуджені ми не були. Та засуджені від Господа, караємося...»

Коли людина не хоче сама себе виправляти, у справу втручається Господь. Він посилає Свій батьківський суд, щоб людина через важкі обставини, через хворобу, втрати, біль,

тощо могла зупинитися на своїй небезпечній дорозі. Скільки сьогодні є хворих християн тільки тому, що не бачили, чи не хотіли бачити своїх гріхів, які нехтували Божою милістю і не поспішали виправляти своє життя. Небесний Батько з любові змушений їх карати: «Не

нехтуй Господньої кари, і не знемагай, коли Він докоряє тобі. Бо Господь кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина! Коли терпите кару, то робить Бог вам, як синам... Усяка кара в теперішній час не здається потіхою, але смутком, та згодом для навчених нею приносить мирний плід святості!» (Євр. 12:5-11).

Тому мудра людина, потрапивши у скрутну ситуацію, повинна перш за все запитати саму себе: «Що Бог хоче мені цим сказати? За які нехороші вчинки я не засудив себе, так що Господь змушений Сам братися за моє виховання?» І не забуваймо дякувати Небесному Батькові за це покарання, за цей суд, бо він для нас — вияв любові і милості Божої. Саме так, милості, бо якщо ми знехтуємо і цим уроком, якщо ми пропустимо без уваги Господній суд в нашому земному житті, ми ризикуємо потрапити на третій суд. Це вже не суд милості, а суд справедливості.

Суд Божий у вічності
Говорячи про суд Божий в

житті людини, апостол Павло знову ж таки пояснює для чого Господь це робить: «...Засуджені від Господа, караємося, щоб нас не засуджено зі світом». Наш Творець дуже терплячий. Хоча Він справедливий Суддя, але використовує усі можливості, щоб людина не потрапила на останній суд, де вже не буде милості, де неслухняних буде засуджено на вічне покарання разом із сатаною. Але якщо людина вперто не хоче виправлятися, нехтує Божими попередженнями, вона власними руками будує собі вічну в'язницю. Там, у вічності, грішників, власне, судити буде навіть не Бог, а їхнє життя та вчинки: «Устами твоїми, злий рабе, суджу Я тебе» (Лк. 19:22); «Коли б же хто слів Моїх слухав та не вірував, Я того не суджу, бо Я не прийшов світ судити, але щоб спасти світ. Хто цурається Мене і Моїх слів не приймає, той має для себе суддю: те слово, що Я говорив, останнього дня воно буде судити його!» (Ів. 12:47-48). Це буде суд, який не

підкупити, не обминути, де вже немає амністії.

Тому вважаймо за Божу милість право судити самих себе і приймати від Господа суд ще тут, на землі. Бо «присуди Господа — правда, вони справедливі всі разом, дорожчі вони понад золото, і солодші за мед і за сік пчільниковий, — раб Твій у них бережкий, а в дотриманні їх — нагорода велика» (Пс. 18: 10-12).

Юрій ВАВРИНЮК

Діло, яке не згорить

«Огонь діло кожного випробує, яке воно є» (1 Кор. 3:13).

Мій тесть тридцять років пропрацював у системі охорони здоров'я. Коли він відійшов у вічність у віці сімдесяти шести років, після нього залишився солідний архів.

Але ось настав час розібратися з його робочою шафою. Ми вирішили залишити сімейні фото і деякі пам'ятні речі, а все решту викинути. Я виніс вміст шафи на задній двір, підпалив і дивився, як вогонь повільно пожирає грудку паперів.

Дивлячись на язика полум'я, я раптом подумав, що одного разу, коли я постану перед Богом, всі мої вчинки пройдуть таке ж сортування. І важливим для вічності залишиться тільки те, що не згорить у вогні.

Я дивився, як листи і плани перетворювалися на попіл, і вже по-новому розумів зміст слів апостола Павла в Першому посланні до коринтян: «Буде виявлене діло кожного, бо виявить день, тому що він огнем об'являється, і огонь діло кожного випробує, яке воно є».

Сьогодні у нас справи. Завтра буде вогонь. Вогонь, який покаже, якими були ці справи: вартими чи ні Божої уваги.

З того самого дня я почав уважніше ставитися до своїх справ, став обережнішим у своїх вчинках і намагаюся не втрачати можливості зробити те, що не підвладне вогню.

«Ми ж відважні, і бажаємо краще покинути дім тіла і мати дім у Господа. Тому ми й пильнуємо — чи зостаємося в домі тіла, чи виходимо з дому — бути Йому любими. Бо мусимо всі ми з'явитися перед судовим престолом Христовим, щоб кожен прийняв згідно з тим, що в тілі робив він — чи добре, чи лихе» (2 Кор. 5:8-10).

Я хотів би говорити про те, що не дуже подобається багатьом, — про християн перед судовим престолом Христа. Люди по-різному ставляться до цього: дехто не хоче й чути про це, дехто боїться, дехто до кінця не розуміє принципів суду Христового. Та все ж таки, я вважаю, що більшість щирих християн вважають цей суд — дивовижною та радісною подією.

В Бога є багато імен, багато позицій та титулів. І одним з таким імен є Бог-Суддя справедливий. Він Суддя, це Його характер, Його атрибут. Біблія свідчить, що «справедливість та право — підстава престолу

Його» (див. Пс. 97:2). Ми часто говоримо про Бога як милуючого, але Його престол стоїть не на милості, а на справедливості і правосудді.

Бог — Суддя всіх. Він — гарант нашої справедливості і Той, Хто воздасть кожному, згідно вчинків його. І якби ми повною мірою усвідомили цю істину, то багато наших вчинків та дій були б зовсім іншими. Ми були б спокійними, коли з нами чинять несправедливо. Ми були б внутрішньо урівноваженими, коли люди не помічають наших добрих вчинків, бо знали б, що про кожний наш вчинок пам'ятає Господь. І зрештою Він усіх введе на суд.

Біблія свідчить, що Отець весь Свій суд віддав Синові. І Христос сказав: «Слово Моє, яке Я говорю вам, судитиме вас останнього дня». Тому ми частково знаємо наперед, як відбуватиметься суд, за якими критеріями, які люди і коли будуть засуджені. Цього Бог не приховав від людини. Він наперед сказав, що станеться з нашими вчинками і з нами в цілому. Це допомагає нам уникнути рабського страху перед покаранням і сповнитися страху Божого.

Коли ж ми говоримо про суд віруючих людей, на пам'ять спливає безліч цитат щодо цього. Наприклад: «Хто вірує в Нього, не буде засуджений, хто ж не вірує, — той вже засуджений, що не вірив в ім'я Однородженого Сина Божого» (Ів. 3:18). Або ж: «Поправді, поправді кажу вам: «Хто слухає слова Мого, і вірує в Того, Хто послав Мене, — життя вічне той має і на суд не приходить, але перейшов від смерті до життя» (Ів. 5:24). Я вірю, що дійсно люди, які повірили в Ісуса, не постануть перед судом засудження, цього суду ми уникаємо, але всі ми постанемо перед судовим престолом Христа. Тому що Божий суд — це не лише суд засудження, це суд відплати, суд винагороди. І це стало можливим завдяки тому, що наші гріхи на Себе взяв Христос, в Якого ми віримо і Якому служимо.

Коли ми згадуємо про Христові страждання, то кажемо, що Його зрадив Юда, що первосвященики взяли Його з заздрості, що винесений вирок виконали римські воїни. І це правда. Але верховним Суддею, що судив наші гріхи та беззаконня, які Ісус взяв на Себе, був Сам Всемогутній Бог — Суддя всіх. Якщо ви хочете знати Бога-Суддю і Бога милостивого, то погляньте на Голгофу. Там був явлений перед усім Божий суд і одночасно Його

милість до нас. Божий суд над гріхами людини, які були на Ісусі Христі, Хто не вчинив гріха, але прийняв на Себе всі наші гріхи і покарання за них.

Настане момент, коли всі народи воскреснуть. Це буде друге воскресіння. І всі поставуть на всезагальний суд біля білого престолу. Це суд, на якому буде винесений страшний вирок (див. Об. 20:11-15). Але Біблія пропонує спасіння в Христі Ісусі, для людей, які вірять у Нього.

Процитований нами уривок з Писання свідчить, що всі люди мають постати перед судовим престолом. Там будуть і віруючі люди. А Ісус виступить у двох ролях. Спершу Він постане як Суддя і суд вічності почнеться з дітей Божих. А потім Він виступить в ролі Нареченого, Який обручиться зі Своєю Нареченою — і це буде шлюб на весь Всесвіт.

На суд біля судового престолу Христового ми постанемо всі разом, але судитиметься кожен зокрема згідно зі своїми ділами. На цьому суді не вирішуватиметься питання спасіння. Це питання вирішується на землі. І отримати спасіння можемо через віру в Ісуса Христа як особистого Спасителя і щире покаяння перед Ним. Але й після нашого покаяння і навернення ми робимо і добре, і зле, справедливие і не дуже, виконуємо своє призначення на землі чи не виконуємо його, використовуємо наші дари й таланти чи ховаємо їх. Біблія свідчить, що ми не просто спасенні, а що ми створені у Христі Ісусі на добрі діла. І саме за ці діла Бог даватиме оцінку там, перед судовим престолом.

І кожен отримає або нагороду, або ж стягнення згідно зі своїми вчинками. В Бога все

враховується. Кожна наша жертва, кожен наш вчинок, кожне наше внутрішнє бажання — навіть найпотаємніше — все стане явним. Все буде відкрито, і ми дамо за все звіт. Тому не спішімо шукати похвали чи прагнути, щоб нами захоплювалися. Ми це отримаємо, але не тепер, а у свій час, коли постанемо перед судовим престолом.

Пам'ятаєте, з якою радістю Павло чекав цього дня, бо він «звершив ту справу, яку доручив йому Бог, зберіг віру» і чекав лише нагороди від Бога. Віруючі чекають того дня, коли залунає труба архангела і ті, хто померли у Христі воскреснуть, а решта миттєво зміняться. І всі ці мільярди постануть перед судовим престолом Христа в білих одежах, але з різними ділами. Ці одежі праведності ми отримали вірою через жертву Ісуса Христа. Але діла наші йдуть услід за нами. І настане мить, коли Бог дасть оцінку кожному нашому вчинку і кожній нашій справі. І це підбадьорює нас, надихає, лякає, приводить в трепет, активність, дає впевненість.

Люди часто сперечаються про те, як правильніше робити те чи інше. Щось для нас престижно, а щось ні, щось вигідно, щось не вигідно, щось важливо, а щось не дуже. Але ми маємо все оцінювати з погляду майбутнього суду. Скажу відверто, я серйозно готуюся до цього дня, до розмови з Христом віч-на-віч, від серця до серця. І дуже хочу, щоб ви не боялися цієї зустрічі, бо Біблія каже, що «любов удосконалюється з нами так, що ми маємо відвагу на день судний, бо який Він, такі й ми на цім світі» (Ів. 4:17). Якщо ж ці слова викликають у вас страх, то щось

неправильно у ваших стосунках з Богом, з ближніми і з вашим розумінням судового престолу Христа.

Які ж будуть принципи суду? Що буде цінуватися, що вражатиме Бога?

По-перше, Писання свідчить, що віруючі будуть судитися з огляду на те, як вони використали отримані таланти. Кожен з нас має таланти. Жодна людина не може мати всіх талантів. І немає жодної людини, яка зовсім не має таланту. І ми відповідальні за наші таланти та їх використання та примноження, бо це не щось наше, їх нам вручив Бог. Вам, напевно, траплялися люди, які дуже здібні в тому чи іншому, наприклад у служінні. Вони можуть і те, і те і ще й те. І нам здається: «О, які талановиті люди!» Дозвольте з цим не погодитися. Більшість з цих людей були не більш талановитими, ніж ті, хто вважає себе неталановитими. Просто вони вклали своє у таланти, які дав Бог. Є унікальна закономірність талантів: вони розвиваються і відкриваються, якщо їх використовуєш. З одного таланту стає два чи навіть більше. Таких людей ми називаємо особливо талановитими. Так, Бог наділяє певних людей унікальними здібностями, але в принципі, ми дуже схожі один на одного і в кожного з нас є щонайменше один талант.

Біблія рекомендує нам збирати собі скарби на небі, оскільки на землі їх може з'їсти міль чи іржа, або вкрати злодій. Іншими словами, воно може втратити свою цінність, значення або зникнути безслідно. Але «де наш скарб, там і ми, там наше серце». Якщо наш скарб на небі, то ми думаємо про те, що вгорі і спрямовує-

СУДІЛІШЕ ХРИСТОВЕ

мо туди, наші погляди. Ми можемо земне, тимчасове вкласти у вічні цінності. І коли ми прийдемо на небо, на нашому рахунку буде скарб нетлінний. Образно кажучи, на небі є приватна власність, особистий рахунок у небесному банку.

Хочу спростувати одну хибну доктрину. Я часто чую: «О, мені б лише спастися і бути хоча б біля порогу там, на небесах». Біблія так не вчить. Давид казав, що краще бути біля порогу храму тут, на землі, ніж у дворах нечестя. Це правда, але думати: аби лишень біля порогу дому там, у вічності, хибно. Відмовтеся від такої думки, якщо ви вважали так. Біблія закликає нас досягати повної нагороди, бо «той, хто перемагає, успадковує все». Це дає нам сміливість та відвагу, активність і жертвність. Біблія свідчить, що ми отримуватимемо нагороду за допомогу нужденним і навіть за гостинність. І ти, якщо даси лише «чашу холодної води пророкові в ім'я пророка, не втрадиш нагороди пророка». Ви можете отримати ту ж нагороду, яку отримає ваш служитель. Ви не заберете її в нього, ви примножите її. Вкладайте в служителя як у служителя — і ви, причащаючись до його праці, матимете й заплату, яку матиме він. Йому не стане менше, йому стане більше при вашій співучасті. Але та нагорода, яку він має, буде частково й вашою в Царстві Божому. Можливо, ви підтримуєте місіонерів, і вони мають змогу трудитися і, завдяки вашій підтримці, приводять душі до Христа. І оскільки ви дали їм змогу працювати для Царства Божого, ви в їх команді. Ви співучасники цієї праці, яку виконують вони, і тієї нагороди, яку вони отримають.

На цьому суді Христос також оцінюватиме наші таємні справи, наш характер, наші слова, наші стосунки, нашу любов чи її брак, наші мотиви, наше служіння чи недбалість щодо нього. І оцінюватиме Він це в світлі наших знань та можливостей. «Бо кому багато дано, з того багато спитається», тому що знання — це також дар Божий, який потрібно вкладати не лише в себе, але й в інших. Біблія каже, що будуть оцінюватися не лише добрі вчинки віруючих, але й лихі. Зауважте, тут не сказано про гріховні справи, а про лихі. Всі наші вчинки, які не викреслені кров'ю Ісуса Христа, йдуть услід за нами. Немає нічого, що б зникало з поля зору Бога і не записувалося б у книгу пам'яті. «Бо ніхто не може покласти іншої основи, окрім покладеної — а вона Ісус Христос. А коли хто на цій основі будує з золота, срібла, дорогоцінного каміння, із дерева, сіна, соломи, то буде виявлене діло кожного, бо виявить день, тому що він вогнем випробує, яке воно. І коли чие діло, яке збудував хто, устоїть, то той нагороду одержить; коли ж діло згорить, матиме той шкоду, а сам він спасеться, але так, як через вогонь» (1 Кор. 3:11-15).

Дещо з того, що ми будуємо, здається нам просто чудовим. Але в Божих очах це може виявитися просто сіном та соломою. Іноді ми стаємо учасниками яскравих служінь чи яскравих гучних справ. Але якщо в них немає Божої благодаті, якщо вони не чиняться в ім'я Господа, жертвності, любові, якщо ми не докладаємо до них всього свого серця, то це, найімовірніше, те, що не встоїть на Божому суді. Є безліч справ, які захоплюють людей,

але вони, на жаль, не викликають захоплення у Бога, бо в Його очах вони виглядають, як сіно та солома.

Багато що в нашому житті випробовується у вогні труднощів та хвилювань, пройшовши які, ми бачимо, наскільки це цінне. Іноді ми можемо казати: «Господи, я маю терпіння. Це моя сильна риса». Але Господь може показати нам, якими ми є насправді, створивши відповідну ситуацію. І тоді ми з жалем спостерігатимемо за тим, як згоряє сіно нашої самовпевненості. І добре, коли ми в цьому житті бачимо й оцінюємо все з погляду Бога.

Біблія каже, що для вірних готується багато вінців. Вінець нетлінний, вінець правди, вінець життя, вінець слави, вінець похвали. Там також будуть різні престולי чи місця для особливих людей. Тому на судилищі Христовому кожен отримає різну нагороду, різні вінці, різну славу, різне становище. І всю вічність те, що ми отримали, матиме цінність. І повірте, що ми повік-віку радітимемо тим, що ми набули.

Праведники, які померли, тепер чекають своєї нагороди, до певної міри вони знають, якою вона буде, але отримають її в день суду біля великого білого престолу Агнця. І дай нам, Боже, прожити так, щоб ці вінці лягли й на наші голови. «Будь пильним, — застерігає Біблія, — щоб вінця твого ніхто не забрав». Тут йдеться не про спасіння. Спасіння ми отримуємо з Божої благодаті, але нагороду кожен отримає різну, в міру діл, які вчинив — чи то добрі, чи лихі. Тому якщо ми щось робимо, то робимо від душі, як для Господа, бо свого часу отримаємо повну і справедливу нагороду.

СВЯТИТЕЛЬ НІКОЛАЙ СЕРБСЬКИЙ: КРИЗА — ЦЕ СУД БОЖИЙ

У 1929 році після біржового краху в Нью-Йорку світ опинився в глибокій економічній кризі, яка тривала аж до середини 30-х років. Сильно підірвавши економіку США і розвинених країн Європи, криза привела в занепад господарське життя багатьох інших країн. Десятки мільйонів людей втратили роботу, опинившись за межею бідності; були паралізовані виробництво, торгівля, будівництво, закрилися тисячі банків... Роздуми про тодішню економічну катастрофу, викладені в одному з листів святого Ніколая Сербського (Велимировича), сьогодні набувають особливої актуальності.

Запитуєш мене, людино Божя, про причину і значення кризи, що настала. Хто я такий, що ти запитуєш в мене про цю велику таємницю? «Говори, якщо в тебе є щось більше від мовчання», — сказав святий Григорій Богослов. І хоча я вважаю, що тепер мовчання вище від усякого слова, але з любові до тебе напишу, що я думаю щодо цього запитання.

«Криза» — слово грецьке, яке в перекладі означає «суд». В Священному Писанні слово «суд» використовується неодноразово. Так, ми читаємо у псалмоспівця: «Ось тому то не встоять безбожні на суді» (Пс. 1:5). І далі знову: «Я виспівувати буду про милість та суд...» (Пс. 101:1). Мудрий цар Соломон пише, що від Господа прийде суд кожному (див. Прип. 29:26). Сам Спаситель сказав: «Бо Отець не судить нікого, а весь суд віддав Синові» (Ів. 5:22). Апостол же Петро пише: «Бо час уже суд розпочати від Божого дому» (1 Петр. 4:17).

Заміни слово «суд» словом «криза» і читай: «При милість і кризу оспівувати буду», «Від Господа прийде криза кожному», «Отець всю кризу віддав Сину», «Час початися кризі з дому Божого».

Колись європейці, якщо їх настигало якесь нещастя, використовували слово «суд» замість «криза». Тепер слово «суд» замінили словом «криза», зрозуміле слово — менш зрозумілим. Наставала засуха, казали: «Суд Божий!»; повинь — «суд Божий!». Починалась

війна чи епідемія — «суд Божий!»; землетруси, сарана, інші нещастя, завжди одне — «суд Божий!». Отже, криза через засуху, криза через повинь, через війну чи епідемію. І на теперішню фінансово-економічну катастрофу народ дивиться як на суд Божий, але називає її не судом, а кризою. Щоби примножилось лихо через нерозумність! Бо поки промовлялося зрозуміле слово «суд», була зрозуміла й причина, яка привела до біди, був відомий і Суддя, Який допустив цю біду, і мета, ради якої це лихо було допущене. Після підміни слова «суд» словом «криза», малозрозумілим для більшості, ніхто не може пояснити, ні від чого проблема, ні від кого, ні для чого. Тільки цим і відрізняється сучасна криза від кризи, яка відбувалася через засуху та повинь, війну чи епідемію, сарану чи іншу напасть.

Ти запитуєш про причину нинішньої кризи чи суду Божого? Причина завжди одна. Причина всіх засух, повеней, епідемій та інших лихоліть та ж,

що й нинішньої кризи — боговідступництво. Гріх боговідступництва викликав і цю кризу. І Господь допустив її, щоб пробудити, протверезити людей, щоб вони опам'яталися та повернулися до Нього. Відповідно до гріхів і криза. Насправді Господь використав сучасні засоби, щоб напоумити сучасних людей: Він наніс удар по банках, біржах, по всій фінансовій системі. Перекинув столи міняйл всього світу, як колись Він зробив це в Єрусалимському храмі. Спричинив небувалу паніку серед торговців та міняйл. Скаламутив, скинув, змішав, знітив, вселив страх. І все для того, щоб зверхні європейські і американські мудреці пробудилися, опам'яталися, згадали Бога. Для того, щоб вони, які утвердилися в гавані матеріального благополуччя, згадали про душі, визнали свої беззаконня і поклонилися Богові Вишньому, Богові Живому.

Як довго триватиме криза? Доти, доки пихаті винуватці не визнають перемогу Всесильного. Доти, доки люди не здогадаються незрозуміле слово «криза» перекласти своєю рідною мовою і з покайним зітханням не вигукнуть: «Суд Божий!»

Назви й ти, чесний отче, кризу судом Божим, і все стане тобі зрозуміло.

*Святий Ніколай
(Велимирович)*

НЕ СУДІТЬ

«Не судіть, щоб і вас не судили; бо яким судом судити будете, таким же осудять і вас, і якою мірою будете міряти, такою відміряють вам» (Мт. 7:1-2).

Христос навчає нас не осуджувати інших людей. Але чому нам так легко судити інших і так важко утриматися від цього? Оскільки ми створені за Божою подобою, в глибині нашої сутності є вроджене бажання бачити справедливість, торжество істини. Але бачення істини, її розуміння спотворене нашою гріховною сутністю. Саме тому Христос каже, що ми не поставлені судити. Ми не здатні на це, тому що непоборні пристрасті не дають нам змоги знайти правильну міру. Бог залишив суд для Себе. Він Суддя всіх людей.

У Біблії сказано: «Ви за тілом судите, Я не суджу нікого» (Ів. 8:15). Що це означає? Ми судимо згідно наших понять, часто опираючись на власні почуття та реакції, які походять з тіла. Але апостол Павло каже: «Знаю бо, що не живе в мені, цебто в тілі моїм, добре» (Рим. 7:18). Там не живе мудрість, тому що за своєю природою ми грішники. І з цього зрозуміло, чому ми не маємо права судити.

Так, в гніві неможливо правильно судити. Всякий суд, який ми вчинили — чи то у чомусь великому чи у дрібницях — спотворений. Ми обманюємося, якщо вважаємо: це було точно так, як ми думаємо. Ні, це завжди не так. І якщо навіть трохи спотворене, то воно все таки спотворене. Тому треба перестати судити.

Але ж у Євангелії ми читаємо, як Ісус засуджує фарисеїв, називаючи їх дуже неприємними словами (див. Мт. 23). А перед тим сказав, що нікого не судить. Він мав на увазі те, що Він нікого не судить за тілом, як ми. Він був істинним

світлом, яке прийшло на землю, щоб освітити людей, які більше полюбили темряву, ніж світло. Коли вони слухали Його, вони були засуджені Світлом, яке Він отримав від Отця. І цей суд був праведний.

Так і в церкві. Тут проповідється Слово в Дусі й Істині і притому через людей, які отримали це життя. Ми покликані поставити світло в темному місці і ті, хто в темряві, будуть почуватися засудженими. Хто їх засудив? Брат, який засвітив світло? Ні, Слово Боже, воно й має судити нас.

Мені невідома історія написання картини, яка прикрашає судову залу одного з міст Південної Дакоти (США), і чому був вибраний саме цей сюжет. Я не знаю, чим керувалися замовники та автори, вибравши тему Божого суду. Можливо, вони мали на увазі, що суддівство у цьому суді буде таким справедливим, як і на небесах, і так само невідкупним. Але якими б хорошими намірами не керувалися ті люди, нашим земним судам ой ще як далеко до досконалості. Навіть в найбільш цивілізованих та демократичних суспільствах є непоодинокі випадки підкупу судів, несправедливих вироків, необ'єктивного розгляду справ. Кажуть, не всі судді купляються за гроші, — ті, що не купляються за гроші, купляються за великі гроші. І це правда. Так що всі земні суди, на жаль, не «дотягують» до того суду, який зображено на картині за спинами суддівської колегії.

Але ця картина є глибоко символічною. Вона нагадує людям, що, незважаючи на всі недоліки та недосконалість людських суддівських інституцій, є вищий, непідкупний і стовідсотково об'єктивний суд. Суд, перед яким потрібно стати кожній людині і дати звіт за всі думки, слова та вчинки. Біблія каже: «Немає створіння, щоб сховалось перед Ним, але все наге та відкрите перед очима Його, Йому дамо звіт!» (Євр. 4:13). І щоб нас не було засуджено на Божому суді, кожній людині потрібно заздалегідь звернутися до адвоката Ісуса Христа: «Діточки мої, це пишу я до вас, щоб ви не грішили! А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного. Він убагання за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу» (1 Ів. 2:1,2).

Юрій ВАВРИНЮК

Бажання служити нашому Господу не зникає

Мій шлях до Бога був дуже цікавим, але, на жаль, і досить довгим, адже пізнала я Божу милість уже пенсіонеркою. Я не буду оповідати про своє довге життя без Бога, розповім лише про той час, як мені відкрився живий Господь.

У мене була віруюча тітка, яка мала велику старовинну книгу — Євангелію. Один чоловік дуже просив її в неї, але я, хоч і не читала ту книгу, проте думала, що така свята книга повинна бути в домі, крім цього, вважала її родинною реліквією. Коли тітка захворіла, мені довелося часто сидіти біля неї. Доводилося читати їй і ту Євангелію... А одного разу розгорнула тітчин збірник псалмоспівів і прочитала декілька пісень. А там все про Божу любов, про страждання Ісуса Христа за нас, грішних людей. Я тоді подумала, що в мене й близько немає тієї любові, про яку йшла мова в тих піснях. Можливо, саме тоді був перший поклик Божий до мене, але я тоді не відгукнулася на нього.

Коли ж стали транслювати по телевізору духовні християнські передачі, то я одного разу навіть написала листа до редакції однієї з телепрограм. Мені надіслали книжечку «Воля Бога для тебе». Прочитавши її, я довго плакала, бо зрозуміла, що довгі роки жила по своїй волі, а Божу волю не знала і не виконувала.

Саме тоді померла моя тітка, на її похорон приїхала велика група християн на чолі з єпископом з Кіровограда. Тоді зійшлося багато людей подивитися на той незвичайний для нас похорон. Я уважно слухала проповідь єпископа. Потім (чомусь саме мені) він подарував невеличку брошурку: «Це було твоє життя, а це буде Моє життя!» Після її прочитання я гаряче молилася до Бога і просила прощення за свої гріхи, а на палітурці брошурки поставила дату свого покаяння.

Саме тоді мої діти стали відвідувати церкву. Кликali й мене, а я весь час відмовлялася. Мій син співав мені під власний акомпанемент гітари духовні пісні, я слухала й раділа за нього, але разом з ними йти в церкву не збиралася.

Та одного разу було якесь свято і я вирішила таки піти. Але не змогла знайти потрібної адреси. Іншого разу тільки стала збиратися до церкви, як у мене дуже «закрутилася» голова. Понизився тиск. Я тоді зрозуміла, що хтось дуже не хоче, щоб я пішла до церкви. І я сказала вголос: «Ні! Я таки піду! Щоб то мені не вартувало!» Хоч фізично я була кволюю, але раділа, що мала спілкування з віруючими, які так люблять Господа. Коли почула, як моя невісточка домовляється зі служителем про те, щоб виконати заповідь Ісуса Христа й охреститися, то подумала: «О, дав би Господь, щоб і мені дожити до того дня, то й я прийму водне хрещення!»

І той день настав! 2 червня 1996 року я увійшла у Завіт з Богом разом з моїми дітьми через водне хрещення у Південному Бузі. Це був найщасливіший, назавжди пам'ятний день мого життя.

Я стала трудитися в церкві, допомагала готувати обіди братам-будівельникам, що тоді будували новий дім молитви. Також стала роздавати іншим людям Євангелії, які привозив служителю церкви з Кіровограда. Я роздавала ті книжечки десятками і наївно думала, що ті люди одразу стануть віруючими і прийдуть до церкви. Але жодної душі я не побачила в церкві. Я, мало не плачучи,

звернулася до служителя: «Що я не так зробила? Я так хотіла, щоб тим людям відкрилася правда Бога так, як відкрилася мені!» А він відповів, що наше завдання сіяти Слово Боже, а Господь його зрощує. І я продовжувала сіяти! Я рознесла більше п'яти тисяч Нових Заповітів по нашому місті Гайворон. Мені довелося побачити найрізноманітнішу реакцію людей: одні дякували, інші сміялися, ображали. Але я не ображалася, бо знала волю Богу.

Зараз я фізично стала більш немічною, але бажання служити нашому Господу не зникає. Стала робити ксерокопії з різних християнських видань, що отримую по пошті, роздаю людям. Мій син, який став пастором церкви, підказує мені, як краще це зробити. Я й сьогодні кажу моему пастиреначальнику Ісусу Христу: «Ось я! Пошли мене!» Бажаю усім трудівникам на ниві Божій натхнення, благословення у нелегкій праці. «А Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав. Отож, брати любі мої, будьте міцні, непохитні, збагачуйтеся завжди в Господньому ділі, знаючи, що ваша праця не марнотна у Господі!» (1 Кор.15:57-58).

*Ганна Іванівна СВИСТАК,
м. Гайворон,
Кіровоградщина*

«Усе його життя — це боротьба ...»

«Я вдячний моєму Богові за те,
що можу жити в цій країні і
страждати за ім'я Ісуса Христа»
І.А. Левчук

Життя кожного християнина пов'язане з боротьбою. Ми боремося з собою, своїми звичками та поганими рисами характеру, змушені стояти проти спокус та ворожих нападів. Найважче ж тим, хто на передовій цієї боротьби — служителям. Бути Божим служителем — це велика відповідальність перед Богом та людьми. Виконувати працю єпископа не було легко ніколи, а особливо в період з 1940 до 1990 року ХХ століття в Радянському Союзі. Могутня «тоталітарна машина» робила нестерпним життя тих, хто дозволяв собі думати інакше, ніж було потрібно в СРСР. До «інакодумців» в той час належали й християни віри євангельської — п'ятидесятники. Бути служителем п'ятидесятницької общини (особливо нереєстрованої) прирівнювалося до важкого карного злочину.

Одним з тих, кого Господь поставив на передовій п'ятидесятницьких громад в Україні, був єпископ Іван Антонович Левчук. Внесок, зроблений братом у побудову п'ятидесятницьких церков, дуже великий. Все його життя, кожна прожита хвилина були віддані для служіння Господу. Де б не

проходив його життєвий шлях, всюди він благовістив про свого Спасителя та підбадьорював християн. Для багатьох Іван Антонович став прикладом щирого служіння Богові та людям, сміливості при захисті Істини, незламної стійкості та мужності при перенесенні страждань.

Іван Антонович Левчук народився 28 лютого 1922 року в с. Сошично Камінь-Каширського району Волинської області. З дитинства разом з батьками відвідував зібрання євангельських християн. Неодноразово віруючі збиралися в домі Левчуків для того, щоб разом прославити Господа. Маленький Іванко любив свого Спасителя і щиро служив Йому. Молитви мами, батькові настанови не були даремними — син пішов за Христом вузькою стежиною.

Господь приготував для Івана важке, страждання та багате подіяння життя. Можливо саме тому, коли християни вмирили за відмову брати в руки зброю, Бог зберіг молодого юнака від смерті. Його за кілька хвилин до розстрілу врятував генерал Пухов та направив служити писарем у артилерійський полк. Після закінчення вій-

ськової служби молодий християнин лишився жити в Коростені Житомирської області, де зупинився їхній полк. Через рік, влітку 1946 року Левчук переїжджає до Києва. У видінні Господь відкриває йому потребу тут трудитися. Коли Іван прибув до Києва, то побачив печальну картину духовного охолодження багатьох віруючих. Це дало поштовх розпочати невеликі таємні зібрання. Ці вечірні зустрічі мали величезний успіх, почала збільшуватися кількість відвідувачів. Тут можна було почути живі проповіді Івана Антоновича, одержати пораду та щиро помолитися. Вже у той час Господь використовував його, щоб допомагати Своїм дітям. У Левчука був пророчий дар, також Господь відкривав йому думки та вчинки інших. Івана Антоновича знали як щирого та палкого проповідника, ревного до Божого діла служителя. Крім піклування про свою невелику общину, Левчук відвідував також інші громади, щоб послужити словом та разом помолитися. Так розпочалася пастирська праця, яку брат звершував до кінця свого життя.

Івану Антоновичу ніколи не було байдуже до страждань та

поневірянь братів та сестер у Христі. Він дуже переживав за Христову церкву, над якою так низько нависли хмари випробувань. Тому в березні 1948 року бере участь у Дніпродзержинському таємному з'їзді служителів, які бачили потребу у створенні Союзу, окремого від баптистів. На цьому з'їзді Іван Левчук виконував важливу роль — допомагав у його підготовці та був одним з помічників керуючого брата Афанасія Бідаша. Протягом з'їзду був написаний лист-клопотання до уряду СРСР з проханням дозволити п'ятидесятникам мати свій Союз. Брати вирішили їхати до Москви. Закінчився з'їзд трагічно для всіх його учасників. Зранку на вокзалі служителів арештували. Івана Левчука, якому тоді було 26 років, засудили до десяти років позбавлення волі. Вісім років він був далеко від рідної церкви, в холодному та суровому краї Комі.

Повернувшись з ув'язнення, лише півроку служитель зміг жити на свободі. В серці Левчука горіло величезне бажання завершити почату працю — отримати дозвіл від влади на реєстрацію Союзу християн віри євангельської. В серпні 1956 року у Харкові Іван Левчук бере участь у другому з'їзді служителів ХВЄ. Івану Антоновичу доручили збирати підписи під письмовою заявою про реєстрацію. За цей час брата рукопокладають на служіння пресвітера-благовісника, а пізніше — на служіння єпископа.

Восени цього ж року разом з братами Левчук їде в Москву просити дозволу на реєстрацію.

Відповідаючи на погрози, він сміливо заявив: «Я готовий знову за ім'я Господа свій новий костюм поміняти на стару арештанську табірну робу».

Списки, які влада підступно одержала у керуючих братів нересторованого союзу ХВЄ, були використані зовсім не за призначенням. На місцях, згідно тих же списків, переданих у Москву, почалися судові процеси над керівниками й активними членами церков по всьому СРСР. Цю жорстоку розправу відчув на собі також і Іван Антонович. У січні 1957 року в м. П'ятихатках Дніпропетровської області, під час засідання братської ради, працівники КДБ «переписали» служителів та суворо попередили про можливий арешт. Незабаром влада виконала своє попередження. Після «детального» розслідування та суду, Івана Левчука засуджують до п'яти років ув'язнення. Ці роки служитель змушений був жити в далеких мордовських таборах. Між другим та третім арештами Іван Антонович зміг прожити на свободі лише півтора року. В 1964 році його засуджують втретє на 5 років, які він відбував в Сокальській колонії суворого режиму. Щоб засудити вчетверте після короткого відпочинку від в'язниці (лише 8 місяців), Левчука звинуватили в агітації до непокорі владі, відмови від громадянства СРСР, паспортів та профсоюзних організацій. І

знову п'ять років поневірянь у Сибіру. На цей раз влада просто вислала його в м. Зіма Іркутської області працювати на хімічному заводі.

Лише неповних три з двадцяти шість років (з 1948 до 1974 рр.) він жив на свободі.

Під час перебування у мордовських таборах, 1959 р.

Але за цей час Іван Левчук встиг більше, ніж іноді люди за все прожите життя. Через служителя в одному з таборів холодного краю Комі прийшов до Бога злочинець з великим стажем або «пахан», як його називали в колонії. Він помітив, що Левчук час від часу десь зникає, ховаючись від інших. «Пахан» почав слідкувати за Іваном Антоновичем. Таємниця виявилась простою — брат ходив молитися. Зло-

Якщо Ви хочете поповнити знання Біблії, почути відповіді на запитання людей про різні проблеми повсякденного життя, слухайте християнську радіопрограму ЛЕОНІДА ЯКОБЧУКА «ВІДВЕРТІСТЬ», яка виходить в ефір щоп'ятниці о 21.15 на першій програмі Українського радіо.

го не лишилося, як схилитися в молитві. Через кілька таких зустрічей, він щиро покався перед Богом.

Проживаючи далеко від дому, брат ніколи не залишав Божого діла. Будучи вірним своєму покликанню, він виконував пастирську працю в далекій Воркуті, допомагав стражденним та знеможеним як в Мордовії, так і в далекому Сибіру. Коли тільки була можливість, таємно від начальства шукав спілкування з Божим народом. Через спілкування з Іваном Антоновичем люди наворачталися та починали щиро служити Богові. Левчук як служитель давав водне хрещення серед лютої зими в ополонці. Одного разу, після такого хрещення Господь уздоровив Левчука від недуги. Далеко від рідної церкви братові не раз доводилось молитися за хворих та бачити зцілення, таємно звершати вечерю Господню. В Іркутській області, під час останнього заслання, він організував церкву та постійно піклувався про неї. Навіть через багато років християни теплим словом згадували про Івана Антоновича Левчука.

Життя в далекій Мордовії, за високими стінами з колючим дротом у колонії в Сокалі та на засланні в Зімі було нестерп-

ним. Бути за ґратами — це працювати до знемоги, переносити побої та знущання, постійно терпіти голод та насмішки з боку начальства. Це означає лише одне — боротись, незламно боротись та страждати за Ісуса Христа. Але в цій боротьбі Божий служитель не залишався сам, завжди поруч з ним був його Господь. Могутня Божа рука захищала Івана Антоновича в далекій холодній Воркуті, тільки Христос міг підтримати тоді, коли їжею був перемерзлий турнепс і від холоду не відчував рук. Хто, крім Спасителя Ісуса, міг зрозуміти, що немає сил для того, щоб йти далі. У таких обставинах доводилося не просто молитись, а волати про допомогу. Господь відповідав, не змінюючи життєвих обставин, допомагав переносити страждання та зміцнював у вірі. Лише тверда та непохитна віра могла тримати його у цій боротьбі. Незважаючи на темні хмари у житті, Левчук чекав і молився про свободу. Тому, напевне, ризикуючи життям, працював у підготовці з'їздів, бував на багатьох нарадах служителів, відвідував християн, був у Москві разом з іншими. Одним з найбільших його бажань було — мати свій союз п'ятидесятників, мати свободу, щоб вірити та моли-

тись по-біблійному. Проходячи через табори та заслання, він знав — Бог дасть свободу і цю свободу він, Іван, побачить своїми очима. Але попереду чекало так багато боротьби...

Після приїзду з останнього заслання Іван Антонович разом з сім'єю повернувся до Києва. Тут мешкали батьки дружини Левчука. Кілька сімей, у тому числі й молода сім'я служителя, мешкали разом у невеликому за площею приміщенні. Лише згодом Господь попількувався про Свого слугу — старе житло завалилося, тому влада надала у користування нову квартиру. Одним з доказів вірності Господеві та служінню є той факт, що особисте життя Івана Антоновича влаштувалося відносно пізно (в 1969 році у віці 47 років він одружився з Вірою Маєвською). На мою думку, служитель вважав за краще страждати за віру самотньо, не піддаючи тривогам та переживанням сім'ю. Лише в останньому засланні з 1969 до 1974 роки для Левчука стала підтримкою та розрадою молода дружина.

Починаючи з 1974 року (у віці 52 років), закінчується період в'язниць для Івана Антоновича. Але на цьому переслідування не закінчилися. Жити на волі легше та спокійніше всеодно не давали. Для радянської влади він був одним з найзапекліших рецидивістів країни, затятим «сектантом», з яким ніяк не можна було домовитись. Відповідні органи слідували за ним і вдень, і вночі. Працівники міліції та держбезпеки не раз відвідували єпископа, щоб поспількуватися з ним, пропонуючи трикімнатну квартиру, високооплачувану роботу, *(все життя Іван Левчук пропрацював кочегаром та вантажником)*, аби він залишив свою християнську діяльність. Дуже старанно і ретельно збиралася будь-яка компрометуюча інформація. Майже до самої смерті працівники КДБ постійно чинили на нього тиск. Але зламати єпис-

Іван Левчук (у центрі стоїть) зі старшими служителями ХВС

копа в непохитності вірно служити Господеві влада так і не змогла. Не зважаючи на контроль, постійно ховаючись та уникаючи нагляду, він встигав об'їздити весь Радянський Союз. Машиною, електричкою, автобусом та навіть товарним потягом, зверху на примерзлих дровах, Левчук їхав туди, де його з нетерпінням чекали християни. Завжди усміхнений, ініціативний, повний рішучості, бадьорий — Іван Антонович став для мене одним з тих, на кого можна рівнятися в християнському житті.

Останні роки життя Іван Антонович постійно хворів. Знущання в таборах, тюрми та заслання не пройшли безслідно. В перші хвилини 6 січня 1992 року Господь відізав в небесні оселі Свого вірного слугу — Івана Антоновича Левчука. Протягом 6-7 січня в Київ з'їжджалися служителі з усього колишнього СРСР, ті, хто разом трудився з Левчуком, кому він допомагав своєю порадою та молитвою, хто любив та пам'ятав його. На Бортничанському кладовищі біля Києва було віддане землі тіло Івана Левчука.

Вже минуло більше п'ятнадцяти років, як Господь відізав у вічність Свого вірного працівника, але пам'ять про цього невтомного Божого служителя лишилася в серцях багатьох братів та сестер. Спілкуючись з ними, я бачила, як світяться їхні очі, коли згадують про Івана Антоновича, як пам'ятають всі деталі зустрічей з ним. Звичайно, не зібрати всіх свідчень, щоб описати життя та служіння єпископа Левчука. Але це записано набагато точніше в Того, Який все бачить та пам'ятає. Іван Антонович міг сказати про себе, як і апостол Павло: «Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг» (2 Тим. 4:7).

*Підготувала
Тетяна ЗАЙДЕЛЬ,
м. Луцьк*

Місіонери Дік і Маргарет Хілліс служили в Китаї під час вторгнення в цю країну японців. Ця подружня пара жила з двома дітьми в місті Шенкі. Містечко принишкло від страху, тому що повідомлення про наближення японців надходили щодня. В цей небезпечний час у Діка раптом виявилось запалення апендикса і ради спасіння власного життя йому довелося вирушити на рикші в лікарню. Маргарет проводила його з важким серцем.

Невдовзі з'явився китайський полковник з новинами. Ворог був близько, і жителям містечка наказували евакуюватися. Маргарет знала, що не зможе вирушити з двома своїми малюками — однорічним Джонні і двомісячною Маргарет-Енн. Вона вирішила залишитися. Рано-вранці наступного дня вона відірвала від перекидного календаря листок з уривком з Писання. Це був псалом 55: «Того дня, коли страх обгортає мене, я надію на Тебе кладу» (4 вірш).

Протягом дня містечко опустіло, і наступного ранку Маргарет прокинулася, почувачись покинутою. Аркуш з відривного календаря пропонував 11 вірш з псалма 9: «І на Тебе надіятись будуть усі, що Ім'я Твоє знають, бо не кинув Ти, Господи, тих, хто шукає Тебе!»

Наступного ранку вона прокинулася від приглушених пострілів гарматних залпів і виявила, що їй нічим годувати дітей. Вірш в календарі нагадав їй про обітницю з Книги Буття, 50:21: «А тепер не лякайтеся, я буду утримувати вас та дітей ваших!» Раптом з'явилася стара китаянка з мискою свіжого козячого молока, а потім прийшов ще один з жителів містечка, який не виїхав, з кошиком яєць в руках.

Протягом дня звуки гармат ставали дедалі гучнішими, і всю ніч Маргарет молилася про вибавлення. Наступного ранку вона відірвала аркуш і прочитала Псалом 55. «Тоді то мої вороги повтікають назад, того дня, як я кликати буду. Те я знаю, що Бог при мені» (вірш 10). Бої вже велися біля самого міста, і тієї ночі Маргарет не лягала зовсім. Вторгнення здавалося неминучим. Але наступного ранку все було тихо. Раптом почали повертатися у свої доми жителі, а потім у двері постукав полковник. Він розповів, що з якоїсь причини японці відступили. Ніхто цього пояснити не міг, але безпека минула. Вони були врятовані.

Маргарет поглянула на настінний календар і зрозуміла, що бачила почерк Самого Бога.

Моє життя — служіння Господу!

Свідчення

Я народився в 1975 році в номінальній мусульманській сім'ї. Мої батьки виконували мусульманські традиції, але я не надавав цьому жодного значення. Жив своїм життям, навчався в радянській школі, серйозно займався спортом. Потім було училище, армія, робота на фарфоровому заводі. Тоді вже Радянський Союз розвалився і довкола було безліч беззаконня. Я, як і всі, крав посуд. Щоб бути самостійним, відкрив свій бізнес. Спочатку мав дискотеку, який влада закрила через серйозну бійку, згодом почав займатися торгівлею.

Мій батько помер рано, і я, як старший, був змушений взяти всю відповідальність за сім'ю на себе. Але я був дуже жорстоким щодо своїх братів і всіх, хто мене оточував.

Потім моя мама і сестра увірвали. Але першою до Бога прийшла бабуся. Це сталося так. Бабусин сусід був християнином. Вона захворіла і вже вирішила, що помре (в нашому роду діяло прокляття, майже щороку помирав хтось із родичів). При зустрічі з сусідом вона зізналася йому, що має скоро померти. А він їй відповів, що вона не помре, бо в Бога є для неї план. Він запропонував їй помолитися, і вона погодилася. Після цієї молитви бабуся одразу ж отримала зцілення. Це також стало поштовхом до того, що вона навернулася до живого Бога. Потім захворіла моя сестра, і мама послала її жити до бабусі. І там моя сестра також увірвала. Згодом увірвала й мама.

Я не розумів їх, вважав себе мусульманином, хоча ніколи

не читав Корану і не ходив у мечеть. Я називав християн безбожниками (кофірі), хоча про це мені тепер смішно згадувати, бо безбожником був я. Я боявся підійти до Бога, тому що знав, що мої вчинки не відповідають вчинкам віруючої людини. Через рік мій бізнес прогорів, мене підставили, підсунувши поганий товар на велику суму. Я повністю збанкрутував, заліз у борги. Був у депресії, не бачачи виходу з глухого кута, куди завело мене життя, вирішив вбити себе. Почав планувати, як це краще зробити. В такому стані я одного разу увійшов додому і побачив, що мої родичі стоять на колінах із заплющеними очима. Вони зверталися до Ісуса. Я також схилився на коліна і сказав, що якщо Ісус Христос — Бог, то хай Він відкриється мені, як відкрився моїм родичам. Під час молитви я побачив видіння (точно знаю, що очі мої в ту мить були заплющені) — побачив відкрите небо, як картину, і почув слова: «Ще більше тобі покажу!» Молитва закінчилась, а я все стояв на колінах і не хотів розплющувати очей, мені було так добре і радісно.

Потім я прийняв Ісуса Христа, мені подарували Новий Заповіт (по-узбецьки Інжил). Це був 1998 рік. Півтора місяця я не виходив з дому, читав Слово Боже. Дух Святий зійшов і викривав мої гріхи, я плакав і каюся. Навіть їсти не хотілося. Це була перша щира любов до Бога. Коли Бог і Його Слово відкрилися мені, то я не хотів виходити з дому, побою-

ючись порушити те, що отримав. Я боявся зробити щось неправильно, але мама почала мене, спрямовувала, підтримувала, кажучи, що не завжди ж я буду вдома сидіти. Згодом мене запросили допомогти у будівництві дому молитви. Я був дуже щасливий, з радістю допомагав, неначе літав. Через деякий час мене запросили на високооплачувану роботу в Самарканд з реставрації старовинних споруд.

...Моє весілля було вже християнським. У нас є така традиція: кому я допомагав раніше, вони віддячували мені в день мого весілля. Один родич хотів купити спиртне, але я молився, щоб не було нічого нечистого. Бог все так і влаштував — саме в той час не було спиртного в продажу. Після нашого весілля всі дізналися, що ми християни, бо вінчали нас у домі молитви. До того ніхто не знав, де буде відбуватися шлюб, бо я їхав попереду, а всі гості ескортом позаду. Коли ми зупинилися біля дому молитви, всі були неймовірно здивовані. Відтоді почалися гоніння. Багато хто обурився, що нас вінчали не в мечеті.

Ми з дружиною прийняли водне хрещення, після якого мій тесть дуже повстав. Він казав, що краще б видав доньку

заміж на останнього алкоголіка, ніж за мене. Це було сильним приниженням для мене як для чоловіка, але я зніс це, навіть сам собі дивувався. Моя теща плакала, тому що думала, що після цього за мусульманською традицією я прожену дружину, але я ще більше проявляв любові до неї. Тепер у нас п'ятеро дітей.

Потім мене направили на тримісячні курси навчання в міжнародний біблійний коледж в Токмак (Киргизстан). Я погано розумів російську, тому майже місяць не міг сприйняти того, про що там говорили. Почав молитися і просити Господа, щоб Він дав мені здатність розуміти російську. І Бог мені сказав, щоб я почав читати Біблію російською. Я почав одразу ж її читати і все розумів. Потім став думати і навіть молитися російською мовою. Це було чудо Господнє. Коли повернувся в Самарканд, то вирішив, що в мене вдома відбуватимуться служіння. В XIX столітті в нашому місті була велика християнська церква, але після жорстокого гоніння християн тут залишилося дуже мало. Я почав молитися і думати, як краще донести узбекам вістку про Ісуса. Згодом зробив прибудову до будинку — спеціальний зал для зібрань. Спочатку туди в гості прийшли наші родичі. Ми з дружиною проповідували їм, але вони не прийняли наших слів і зі співчуттям до нас залишили наш дім. Щодня до нас хтось приходив. Згодом на ці служіння збиралося близько 40 людей. Наші служіння відбувалося нелегально, оскільки в нашій країні заборонено проводити християнські зібрання вдома. Але я продовжував проводити ці зібрання, тому що Бог мені дав велику любов до узбецького народу (сам я за національністю іранець).

Я почав їздити по селищах (кишлаках) з Доброю Новиною, але в нас немає можливості проводити євангелізації. Тому я їздив у гості. Одного разу ми

поїхали в гості до однієї сім'ї, довго спілкувалися з ними і тої ж ночі я охрестив їх. Найбільше чудо, коли я бачу, як відкриваються людські серця — і люди отримують віру в Ісуса Христа.

Одного разу я приїхав в один кишлак, де були віруючі. Ми провели благословенне зібрання, була гаряча молитва, люди каюлися, зцілялися. Я провів хліболамання, і ми з дружиною залишилися там ночувати. Але одна жінка донесла на мене в СНБ (служба безпеки). Під виглядом простих людей, які цікавляться Богом, прийшло двоє чоловіків і почали задавати мені різні запитання на духовні теми. За кілька хвилин після їхнього приходу прийшли три групи міліціонерів, які нібито мали заарештувати тих двох людей як злодіїв, і мене забрали також, начебто я був з ними. Такий сценарій вони зробили для мого арешту.

Мене посадили в камеру. О другій годині ночі повели на допит, який тривав до п'ятої ранку. Хоча мені погрожували, всередині мене був мир. Я написав їм пояснюючу як свідчення про те, як увірував. Слідчий прочитав її і одразу ж розірвав, вимагаючи, щоб не писав так. Він хотів, щоб я написав, ніби обіцяв гроші тим, хто повірив. Але це ж було неправдою, як я міг таке написати!

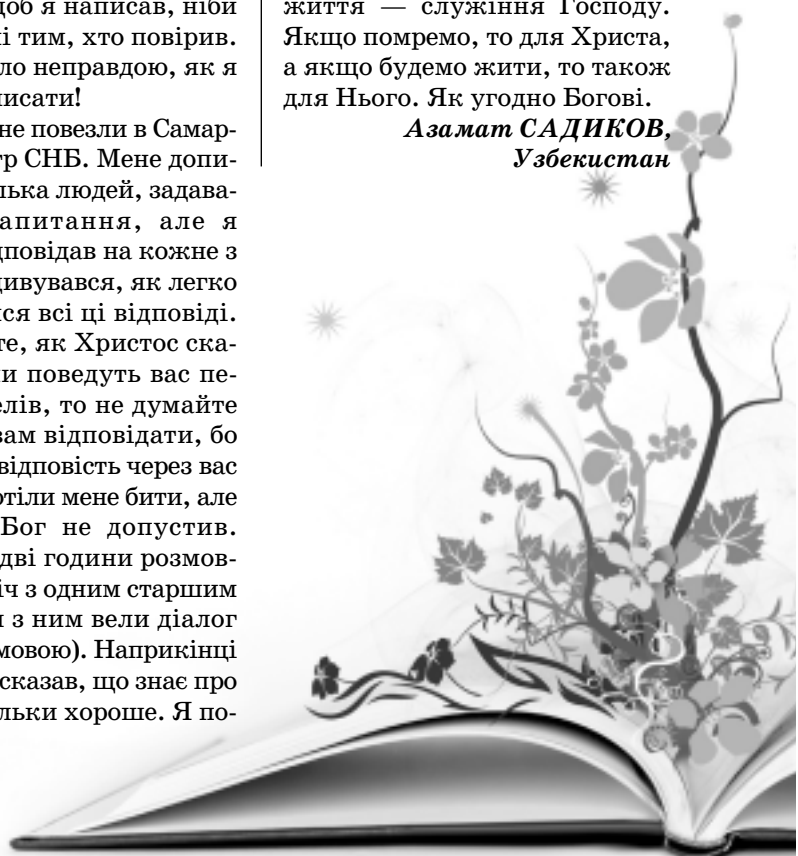
Потім мене повезли в Самарканд, в центр СНБ. Мене допитували декілька людей, задавали різні запитання, але я спокійно відповідав на кожне з них. Я сам дивувався, як легко мені давалися всі ці відповіді. Згадав про те, як Христос сказав, що коли поведуть вас перед правителів, то не думайте про те, що вам відповідати, бо дух Святий відповість через вас сам. Вони хотіли мене бити, але не могли, Бог не допустив. Потім я ще дві години розмовляв віч-на-віч з одним старшим слідчим (ми з ним вели діалог російською мовою). Наприкінці розмови він сказав, що знає про християн тільки хороше. Я по-

обіцяв окремо помолитися за нього: прямо в кабінеті став на коліна і благословляв цього слідчого. Потім він мене підняв з колін, потиснув руку, подякував і відпустив, порадивши, щоб ми проводили наші зібрання відповідно до існуючих законів Узбекистану.

На жаль, я змушений був припинити проводити зібрання у своєму домі. Мою маму засудили за те, що ці зібрання відбувалися в нашому домі. Присудили великий штраф. Згодом я був змушений продати цей дім.

Існуюча влада не хоче, щоб народ дізнався про істинного Бога. Хоча Узбекистан офіційно вважається демократичною державою, влада сприяє лише розвитку ісламу, забороняючи християнство. Але Бог дає нам мудрість як донести Євангелію грішникам, що гинуть. Тепер я хочу отримати офіційну духовну освіту, це дуже допоможе в проповіді Євангелії в Узбекистані. Перед Богом це ніщо, але влада вимагає цього. У нас були випадки фізичної розправи над служителями, але я повністю присвятив своє життя Господу і вирішив бути готовим до всього. Я вже не належу собі. Христос — наше життя, сенс та перемога. Мое життя — служіння Господу. Якщо помremo, то для Христа, а якщо будемо жити, то також для Нього. Як угоднo Богoві.

Азамат САДИКОВ,
Узбекистан

У 90-ті роки минулого століття, з часу проголошення незалежності України, відкрилася чудова можливість для вільної проповіді Євангелії. Проповідники, які відвідували в той час Полтавщину, порівнювали її з духовною пустелею, тому що в більшості населених пунктів не було жодної церкви і навіть окремих віруючих. Полтавщина була включена радянською владою в число експериментальних областей з викорінення віри в Бога. І це не випадково, тому що там в довоєнні 30-ті й післявоєнні роки було чимало християн євангельського руху. На жаль, атеїстична вбивча машина зробила свою чорну справу — і віруючих на Полтавщині до початку 90-х залишилося порівняно мало. Навіть в кінці 60-х років на Полтавщині в деяких районних містах збиралися громади християн-євангелістів, що нараховували більше ста осіб. Але до часу свободи проповіді Євангелії залишалося ще понад 20 років, і за цей час ті громади чисельно зменшилися.

Відомий радіопроповідник

Євангелії Іван Зінчик, уродженець Полтавщини, якого доля в роки Другої світової війни закинула аж до Канади, у 1969 році приїхав в гості на Полтавщину. У своїх спогадах (книга «Якщо не Бог, то хто ж?») він згадує, що відвідав зібрання п'ятидесятників у Лохвиці, на якому було близько 150 осіб. Також — у Полтаві: «У Полтаві я відвідав три зібрання й проповідував Слово Боже. У місті на той час була громада віруючих, що нараховувала понад 300 членів. Мали чудовий хор і два диригенти. Але мене здивувало, що така велика церква не має дому молитви. Збираються у звичайній хаті. Богослужіння відбуваються в найглухішому місці на околиці. Від останньої автобусної зупинки треба йти ще понад три кілометри пішки. Брати розповідали, що вони багато разів ходили до влади за дозволом на будівництво молитовного будинку, але їм відмовили. Стоячи за кафедрою, я сказав, що, як дасть Бог, у свій наступний приїзд в Україну буду проповідувати Слово Боже не в цій хатині, де можна задихнутися від браку свіжого повітря, а на стадіоні».

Знаменно те, що переконлива думка проповідувати Євангелію через радіохвилі на територію СРСР прийшла Івану Зінчику саме в Полтаві: «Пригадую, стояв на головній вулиці Полтави і спостерігав за людьми. Помітив, що перехожі були засмучені всілякими негараздами. Рідко коли побачиш усміхнене обличчя. Поринувши у свої думи, я почав молитися: «Господи! Я знаю, що багато людей в Україні слухають політичні передачі Бі-Бі-Сі, «Голосу Америки», «Вільної Європи». Дозволь мені, Господи, проповідувати Святу Євангелію по радіо для земляків в Україні...». Уже через рік, у 1970 році, Бог дав відповідь — і проповідь Євангелії устами Івана Зінчика українською мовою стала транслюватися по радіо жителям України...

Завдяки зусиллям багатьох євангелістів сьогодні на Полтавщині ситуація докорінно змінилася, утворюються нові церкви, люди каються і навертаються до Бога, будуються нові дома молитви. Станом на 2009 рік у Полтавській області зареєстровано 45 нових церков ХВЕ, які нараховують понад 1200 членів. Кількість руко-

Представляємо область

**Полтавщина:
Вгору і сьогодні**

покладених пасторів — 19, дяконів — 22. Власні молитовні будинки має 41 церква. Практично при кожній церкві діє недільна школа для дітей. Вчителів недільної школи, які отримали посвідчення вчителя, дванадцять. Також у цьому році відкритий заклад для біблійної освіти (Полтавська богословська семінарія), вже пройшов пробний тримісячний курс навчання першої групи

студентів. Планується будівництво в Полтаві нового євангельського центру (семінарії й церкви). Членами церкви ведеться широка реабілітаційна праця — під Полтавою відкритий чоловічий центр реабілітації, який успішно діє декілька років. Регулярно (щотижня) група євангелістів відвідує практично всі колонії Полтавщини. Також ведеться регулярна щотижнева праця в

двох інтернатах для дітей. Вже вісім років видається газета «Жива Надія», спрямована саме для євангелізації жителів Полтавщини.

Звичайно, що це дуже мало порівняно з тим, що мають церкви на Заході України, але слід врахувати, що те, що зроблено, зроблено за останні десять років буквально на «голому» місці. І тепер продовжимо працювати і розвивати служіння.

Степан Павлусь, старший пресвітер церков ХВС Полтавської області:

— У 2000 році, влітку, я переїхав жити з сім'єю з Рівненщини до Полтави, де мене призначили на працю з організації нових церков. Я впевнений, що саме Бог мене привів сюди. В тому ж році в Полтаву приїхала команда євангелістів зі слов'янської церкви «Віфанія» (м. Сакраменто) на чолі з Сергієм Пунком і Степаном Скоцем. Саме вони суттєво нам допомогли в євангелізаційних служіннях. Ми спочатку орендували приміщення філармонії, доки не купили власне. Знову ж таки за допомогою слов'янської церкви «Віфанія» ми змогли придбати великий прекрасний будинок за помірну на той час ціну. У нас було бачення одразу придбати приміщення для обласної канцелярії ЦХВС і місцевої церкви. Ми все робили для того, щоб скоріше придбати власне приміщення, бо розуміли, що ціни будуть зростати.

Потім ми почали організовувати церкви в районних центрах, а з районних місцеві служителі почали євангелізувати села. Церкву в Полтаві ми назвали «Нове життя». Подумали, що ось ми розпочали все нове, тому й назвали так. Щороку ми хрещуємо 20-30 осіб. Навіть минулого літа було хрещено більше 20 чоловік, незважаючи на те, що в багатьох регіонах України великий спад у цьому питанні. Тепер церква «Нове життя» нараховує понад 260 членів.

Успіх нашого служіння вбачаю у злагодженості дій служителів, ми постійно шукаємо нові шляхи розвитку, євангелізації, вкладаємо наявні кошти в навчання місіонерів. У нас є декілька відділів, які справді постійно працюють. Кожним відділом керує відповідальний служитель. Ми щопонеділка збираємося на братську бесіду, де вирішуємо всі питання, молимося, намічаємо нові напрямки праці. Наприклад, ось брат запропонував провести профілактичні бесіди про шкоду наркотиків, алкоголю. Ми провели ці бесіди не тільки в Полтаві, але й у декілька інших міст Полтавщини. Після такого заходу в Диканьці п'ятеро чоловік прийшли до місцевої церкви. Довго в Диканьці ніхто не каюся, люди просто відверталися від нас, ми вже навіть перестали туди їздити. Але переїхала туди на постійне проживання християнська сім'я із західної України. Почали проводити регулярні служіння — і тепер у церкві вже майже 30 членів.

Ми намагаємося охопити увагою кожну людину. У нас є групи, які постійно відвідують тих, хто не може прийти на служіння (через хворобу чи іншу причину). Наш девіз: найголовніше в церкві — увага до кожної людини!

У Полтавській області 25 районів, майже в кожному районі тепер є церква. Нехай вони

невеличкі, але справа потроху рухається, шириться. Бог дає старшим служителям бачення, кого рукопокладати на служителів, я намагаюся всіляко заохочувати молодих братів до праці.

Наші плани на сучасному етапі розвитку Церкви ХВС Полтавщини: 1) розвиток праці всіх відділів; 2) спонукувати братів-служителів новоутворених церков в районних центрах євангелізувати села; 3) проводити підготовчі курси для

служителів, євангелістів; 4) будівництво нового християнського центру в Полтаві (семінарії і ще однієї церкви).

Тобто ми плануємо невпинно розвиватися, поширюючи Царство Боже.

Полтавські дороги пробудження

Я народилась на Полтавщині в сім'ї євангельських християн. Мої батьки увірували в Господа в 30-ті роки минулого століття. В часи НЕПу на Полтавщині була велика євангелізація. Мій тато завжди згадував ті часи з великою вдячністю Богові. З нашого села Гречанівки Гадяцького р-ну увірувало в живого Господа Ісуса Христа декілька молодих сімей віком до 30 років. Серед них і татів товариш — Микита Власенко. Та потім був страшний голод у 1933 році, багато віруючих виїхало з нашого села. Виїхав і брат Микита з трьома дітьми, його дружина померла.

А в 1941 році почалася війна, мого тата забрали на фронт. Наша мама захворіла і померла, а ми, четверо дітей, босі і голодні, залишилися в холодній хаті. Від холоду (а зими тоді були до 40 градусів) ми залазили під піч разом з домашніми тваринами, заривалися в соломі і так спали до ранку. Сусіди інколи приходили дізнатися, чи ми живі. Вони нам давали їсти. Бог нас оберігав, ми навіть не хворіли і всі четверо залишилися живими. Тато написав листа в сільраду, щоб нас не забирали в дитячий будинок, а годували, доки він не прийде з війни. І двом молодшим з нас виділяли продуктовий пайок. Восени 1945 року тато повернувся з війни, тоді нам перестали виділяти пайок. Ми почали сильно голодувати. Тато приніс мішок канцелярського паперу з фронту, який він назбирав в Чехословаччині. Він поду-

мав, що папір дітям пригодиться, але ми не скористалися ним, бо тато виміняв його в сільраді на зерно — і ми не померли з голоду.

Тато навчився робити ручні крупорушки, разом з моїм старшим братом вони ходили по навколишніх селах і вимінювали ті крупорушки на зерно. Тато ще й проповідував — де міг. Одного разу вони йшли через ліс і сіли перепочити на галявині. З лісу вийшов дідусь, то був лісник. Вони познайомилися і лісник запросив їх до себе в гості. Тато довго бесідував з його сім'єю про Бога. Вони усім серцем прийняли живе Слово Боже, бо були віруючими, тільки їм ніхто не проповідував Євангелію.

Пам'ятаю, як один раз на тиждень до нас додому приходили віруючі з навколишніх сіл (за 4-9 км), щоб поспівати, помолитися. Коли вони співали, мені здавалося, що я на небі.

Пригадую, як нам було холодно і я та менший брат тулилися до тата, щоб зігрітися (він був великий і теплий). Ми просили, щоб тато розповів нам, як буде на небі. Він починав розповідати, а ми запитували: «А хліб там буде?» Тато нас запевняв, що там буде все і їсти нам вже не буде хотітися. Ми, щасливі, засинали з думкою, що на небі ми вдосталь наїмося хліба.

У 1946 році ми з братом пішли до школи. Тоді атеїзм набирал оберті і мене змушували йти в жовтенята, потім — в піонери. Але я відмовлялася, за що тата викликали в сільраду, мені вчителі занижували

оцінки, директор викликав до кабінету і дуже сварив за те, що я вірю в Бога. Одного разу дуже погрожував, що виключить мене зі школи. Тоді я заплакала і сказала, що й сама маю намір покинути школу, бо вдома немає кому виконувати домашню роботу, мами ж в нас нема, а старша сестра вже щодня працює на ремонті доріг. Директор знітився і сказав, щоб я не залишала школу. Він мене більше не зачіпав. Деякі вчителі до мене ставилися добре, а вчитель алгебри дуже не любив віруючих, бо рідний брат його дружини був віруючим. Діти не любили цього вчителя і боялися.

Одного разу я захворіла і пропустила декілька уроків, почала відставати з деяких предметів, особливо з алгебри. Сталося так, що перестала розуміти цей предмет. Допомогти було нікому, старший брат і сестра в школу не ходили, працювали в колгоспі. Сидячи над злощасною алгеброю, я плакала, бо не знала, як розв'язати задачу. А тато ходив по кімнаті, не розуміючи — навіщо дітям в школі забивають голову тим, що ніколи їм не знадобиться в подальшому житті.

Це була зима 1951 року. Саме в ці дні повернувся до села брат Микита Власенко, який жив в П'ятихатках, що на Дніпропетровщині. Він привіз добру новину про хрещення Духом Святим. Пам'ятаю, як вечорами збиралися віруючі нашого села і він

розповідав про те, як Бог його хрестив Духом Святим. Вони читали й роздумували над 14 розділом Першого послання апостола Павла до коринтян. Власенко говорив, що в П'ятихатках є брат, який має дар витлумачення мов. Для нас це було нове й нечуване. Ми одержували журнал «Баптист», і там писали, що з'явилася секта трясунів, і щоб ми не приймали тих, хто проповідує про хрещення з ознакою інших мов, бо то бісівський дух.

Тато вірив написаному в журналах і остерігався всього того, що він не розумів. Брат Микита поїхав. Віруюча молодь нашого села прийняла те, що проповідував татів друг, але він — ні. Він навіть на коліна не ставав, коли молилися за хрещення Духом Святим, а стояв при дверях. У нас кімната була маленька, тому всім місця не вистачало. Я, наприклад, з печі за всім спостерігала. Одного разу почула розмову двох сестер, що приїхали з Єнакієве, про те, що у них навіть шістнадцятирічні діти отримали хрещення Духом Святим з ознакою інших мов. Мене це здивувало і водночас захопило, я вирішила, що буду просити Бога, щоб і мене хрестив Духом Святим. Я подумала, якщо мене Бог хрестить, то я й алгебру стану розуміти. Я взяла три дні посту й молитви за цю потребу. Про це з дорослих ніхто не знав. Але тато побачив, що я не їм, коли ж я йому розповіла, то він нічого не сказав. На третій день посту мені так захотілося молитися, що я ледве діждалася кінця уроків. Бігла додому, а там вже були віруючі. Я підійшла до однієї сестри і сказала, що дуже хочу молитися. Всі стали на коліна, і тато поряд стояв. У мене молитва полилася рікою. Я сама дивувалася, що так гарно можу хвалити Бога. Я молилася дуже голосно, піднесено. Після молитви тато встав увесь мокрий і збентежений, бо він ніколи раніше не чув, щоб я молилася

вголос. Тоді та сестра сказала, що будемо продовжувати молитися далі, вже за моє хрещення Духом Святим. І коли я ледь промовила: «Господи, хрести мене Духом Святим!», то одразу заговорила незнайомою мовою — і така радість наповнила моє серце, що я б молилася до ранку.

Тоді тато сказав, що тепер він повірив, що це дар від Бога. Але Бог не тільки хрестив мене Духом Святим, я стала розуміти алгебру, хоча й не думала про неї в ті дні. Я раділа, молилася, співала на незнайомій мові — вдома, на городі, на полі. Навіть у школі я закривала рота зошитом і тихенько молилася. Саме тоді була районна контрольна з алгебри, я однією з перших розв'язала задачі і поклала зошит учителю на стіл. Через тиждень привезли зошити з району. Вчитель був дуже розгніваний, бо з 42 учнів у 22 були двійки, і лише у двох — п'ятірки. Вчитель не повірив, що я самостійно розв'язала задачі, і викликав мене до дошки для перевірки знань. Коли ж я й біля дошки розв'язала задачу, вчитель похвалив мене. Для нього то було дивним, але я знала, що те диво чинив Господь.

У 1952 р. я виїхала до Кривого Рогу, де проживаю до цього часу. Є членом церкви «Ковчег спасіння». У нас великий

просторий дім молитви. Але часто з особливою теплотою згадую дні молодості. То були важкі й суворі роки, але які рясні благословення ми переживали! Ми збиралися в тісних хатах, нас переслідували комуністи, але як було добре нам, і не тільки тому, що ми були молоді, а тому що дуже сильно бажали й шукали живого Бога, Його сили. Мені зараз 73 роки. Стала погано бачити, але пишу ці рядки, бо так хочеться, щоб знали, що й на Полтавщині було духовне пробудження, і сподіваюся, що нині для нового покоління християн Бог дає чудову нагоду відродити п'ятидесятницю, те, що колись переживали ми і наші батьки.

*Любов Никифорівна
Листопад
(дівоче прізвище
Оверченко).*

На фото: церква с. Римарівки, Гадяцький р-н, Полтавщина. Приблизно 1950-1951 рік. Сестра Люба Оверченко на фото в першому ряду друга — сидить на землі — наймолодша. Її тато — через ряд вище (справа від с. Люби), чорнявий, з вусами.

Полтавщина сьогодні

Георгій Нужний, 62 роки, заступник старшого пресвітера церков області:

— Я багато років був задіяний на керівних посадах в Полтаві, і коли покався, то так само хотів послужити для Бога тими здібностями, що мав. Свої господарські навички я спрямував на працю в церкві. Для цього залишив свою державну посаду. Я був знайомий практично з кожним вищим керівником у Полтаві, і мені було порівняно легше вирішити те чи інше питання. А таких питань щодо проекту, ремонту, будівництва, розрахунків було (та й є) досить

багато. Хто відповідав за будівництво дому молитви, його проект, документацією, той мене добре розуміє. Слава Богу, що зараз дім молитви побудований, люди працюють на Божій ниві, і ця праця шириться не лише в Полтаві, а й по районних центрах.

Геннадій Двірник, відповідальний за організацію наметового служіння:

— Одного разу ми зустріли Геннадія Мохненка, який має найбільший центр реабілітації для дітей. Він подарував нам CD-диск, переглянувши який, ми дізналися, як вони працюють. Використали одну їхню ідею. Взяли сухе дерево, пофарбували його і на гілки повішували фотографії наркоманів,

які померли. Звичайно, перехожі виявляли зацікавленість, що то таке. А поряд з деревом поставили так званий інформаційний намет, а також — стенди з фотографіями реабілітантів до покаяння і після. Більше

того: кожен зацікавлений перехожий міг побачити не тільки фото, а й брата чи сестру, які особисто їм могли засвідчити про себе. Я бачив, як багато людей після наших заходів поверталися до реальності, могли тверезо оцінити життя. Зараз ми плануємо поставити такий інформаційний намет проти абортів — біля клініки, де згідно інформації, яку ми отримали, щодня стоять в черзі на аборт близько 30 жінок. Також ми регулярно відвідуємо заклади Полтавщини для ув'язнених (відповідальний Руслан Чама-ра).

Олександр Кулько, відповідальний за служіння з молоддю:

— Я нещодавно прийшов до цієї церкви, бо побачив тут вистраждану віру в Бога попередніми поколіннями євангельських християн. Я побачив реальну силу Божу, не емоції, а саме силу. Я радію, коли молодь сповнюється Духом Святим, і бачу, як Дух Святий спонукує їх до євангельської праці — йти в інтернати, школи, лікарні. Я впевнений, що в цьому голов-

ний сенс життя християнина — йти і проповідувати Єванге-

лію. Моє бажання, щоб кожна молода людина, яка відвідує зібрання церкви, була задіяна в конкретній праці на ниві Божій.

Сергій Осадчук, директор реабілітаційного центру:

— Я покався в 2000 році, сам був наркоманом. Три роки служив в центрі реабілітації в Бучі під Києвом. Там я надбав

досвід для праці, повернувся до Полтави, звідки родом. Вже п'ятий рік працюю над організацією і діяльністю центру реабілітації в Полтаві, а точніше — селі під Полтавою. З відповідальністю скажу, що у нас серйозна організація, у центрі

добре налагоджена праця з людьми. Є намір втілити в життя другий етап реабілітаційної роботи: відкрити центр безпосередньо в Полтаві (чи хоча б за декілька кілометрів від неї), бо теперішній центр таки далекувато від Полтави, що має свої мінуси. Я бачу, що є багато людей, що пройшли реабілітацію у нашому центрі, які мають бажання далі служити Богу. Тому ми хочемо розвивати це служіння, задіюючи в ньому колишніх реабілітантів.

Леонід Літовченко, місіонер, євангеліст:

— Я був членом міжнародної місії «Христос — відповідь!», яка певний час працювала на Полтавщині. Я родом з

Дніпропетровська, але залишився на Полтавщині. Зараз особливо ревно працюю в соціальному напрямку, зокрема в школах області. Проводжу профілактичні лекції про негативні явища в суспільстві, шкоду тютюнокуріння, наркотиків. Є позитивні результати. Наприклад, в школі селища Оржиці діти покинули курити після моєї лекції. Був період, коли я щоденно відвідував школу, інколи дві. За все Богові слава! Ще більша слава Господу, що мене, в минулому наркомана з багаторічним стажем, яким батьки лякали дітей Бог зробив цілком новим творінням. Уже директори шкіл мене добре знають і дозволяють проводити заняття з учнями, не вимагаючи офіційного посвідчення.

Михайло Роман, пастор церкви «Нове життя», відповідальний за працю місіонерів місії «Голос надії» в Полтавській області:

— На працю до Полтави мене запросив Степан Павлусь і у 2004 р. рукопоклали на пасторське служіння в новоутвореній церкві «Нове життя». Я бачу, що є великий успіх у духовній праці на Полтавщині. Я хотів би, щоб ми не зупинилися на досягнутому, бо це лише початок. Я вірю, що справжнє пробудження ще попереду. Якщо буде зміцнюватися церква, будуть віддані Богу служителі, навчені для праці, то Бог буде долучати нових спасених. Я вбачаю, що церква (яка є вже зараз) мусить ще більш активно трудитися на євангельській Божій ниві. А такої праці дуже багато. Тепер є чудова можливість для соціальної роботи: інтернати, лікарні, школи, малозабезпечені сім'ї, тюрми. Нам важливо залучати нових трудівників. Тому ми взяли напрямок на навчання служителів і, щоб вони ефективно працювали в місцевих церквах. Це буде суттєвим заходом для консолідації братства, для того, щоб церкви мали вплив на цей світ.

З 2000 року в Полтавській області місією «Голос надії» ведеться регулярна праця з метою утворення нових церков. Окрім цього місіонерська праця має ще два стратегічних напрямки: соціальна робота та гуманітарна сфера. На даний час в області працюють 17 місіонерів, які за ці роки відкрили 20 церков і розпочата робота ще у п'яти точках. Майже у кожній новоствореній церкві є власний дім молитви, зараз ведеться будівництво приміщення церкви у м. Кременчук.

В області існує два чоловічих центри соціальної реабілітації (Полтава, Кременчук).

З 2004 року зусиллями місіонерів була розпочата духовна робота у виправних закладах області. Зараз вона проводиться у 6 колоніях.

Місіонери мають можливість допомагати людям не тільки словом, але й практичними справами: одягом, взуттям, благодійними обідами для малозабезпечених, дітей-сиріт, медичним устаткуванням та ліками для лікарень. У 2008 році розпочалося трансляція християнських радіопередач для засуджених.

За 2008 рік через працю місіонерів місії «Голос надії» увірували і прийняли водне хрещення 37 чоловік. А всього у місіонерських церквах нараховується 494 члени.

**Станом на 2009 рік
у Полтавській області зареєстровано
45 церков ХВС,
які нараховують понад 1200 членів.
Кількість рукопокладених пасторів — 19,
дияконів — 22.
Власні молитовні будинки має 41 церква.**

“Я ХОЧУ ЖИТИ”

Володимир ПОВАР

Земні шляхи часом перетинають чорні смуги болю й печалі, які людині не обминуть і не перестрибнуть. Їх можна лише пережити, перетерпіти, перебороти. В такі моменти чимало з нас залишається наодинці зі своїми відчаєм та смутком. І чомусь серед того мороку немає людей, здатних підставити плече під ту ношу. Навпаки, пригнобленого потрохи «здають» рідні та друзі. Віддаляючись в далечинь буднів, залишають його при дорозі одного, приреченого на розтерзання.

Але ця розповідь оптимістична. Йдеться про двох. Їхні долі перетнулися в найкритичніший момент, викресавши сніп співчуття й доброти.

...Звістка про нещастя, яке спіткало Настю, не засмутила Максима, не торкнулася серця. Власне, вони й не були знайомі. У Насті квартирувала його сестра, коли навчалася в обласному центрі. Пам'ятається, лише здивувався: молода, а от маєш — така хвороба... І незабаром про все забув. Бо в кожного своє життя, свої дороги.

Та через деякий час мама сказала: «Настя вмирає. Ми хоч і мало знали її, але наша Галя жила в неї — треба було б відвідати, підтримати...» Словом, поїхали.

На той час Настя жила в одному із сіл сусідньої області. По дорозі думав собі: чому так буває з людиною — довгий час особисте життя не складалося, лише в тридцять вийшла заміж. Здавалося б, живи, радій, рости дітей. Та не все так просто...

Від таких відвідин не очікуєш приємних вражень, готуєш себе до найгіршого. Але те, що вони побачили там, приголомшило, багром пройшлося по нутроцах. В занедбаній сільській хатині їх спіткали страх, безнадія і густий нудотний сморід від занехаяних пролежнів та свіщів помираючої. Вона лежала в ліжку, змучена болем та відчаєм, і невидючими напівзаплющеними очима дивилася кудись у стелю. Їм запропонували сісти. Максим розгубився. Як поводитись в такій ситуації, коли тобі лише двадцять два і світ видається рожевим. Певно, варто було б підійти, запитати про здоров'я, підбадьорити, заспівати псалом. Але він приріс до лави і, мов загипнотизований, дивився в той страшний куток. Мама вже говорила щось розважливе і корисне. Старші — вони все знають. До вмираючої підходили стариці, зазирали в вічі й питали: «Ти ще не вмерла?» А в кутку біля печі в тупому очікуванні не-

минучого кінця сидів на стільчику старезний глухий дід.

Настя мовчала. Крізь свідомість монотонно тягнув хтось думки: ще прийшли якісь люди; спершу приходили часто, а тепер лиш зрідка — махнули рукою, бо вже давно мала б померти. А бач... живу. Та все одно — нічим і ці не допоможуть. Посидять та й повтікають своїми дорогами. Хоч десь там, в глибині душі ще живе надія, сподівання на якесь чудо. Як в тому попелищі: зверху вологе й неживе, а штурхнеш, бувало, палицею чи й ногою — і зажевріє тьмяно жаринка. І той хлопець на лавці... Зіщулився і вкляк. Хіба він може знати всю глибину мого відчаю. Хіба він бачив ту межу, за якою розмивається життя. І що цій жінці до мене? «Кріпись... така твоя доля... все в руках Божих...» Говорить, бо так треба. А краще б мовчали. Всі! Бо нема їм діла до мене! Поговорять і підуть. Відмахнуться, як від набридливої мухи. І правда... Як та муха. В павучих тенетах. Обкручена, обвита. Вже й не бзюмаю. Господи! Го-го-го! Го-го-го-споди мій!!! Чому ж мовчиш? Невже не бачиш, що нікому я не потрібна? А я... Я надіюсь на Господа. Як же кажете ви до моєї душі: «Відлітай ти на гору свою немов птах».

Так... З тих пір багато води витекло. Але все, що відбувалося потім, зарубцювалося в Максимовій свідомості назавжди. В глибині його ества почав зароджуватися якийсь невлотимий протест, який з кожною хвилиною того важкого споглядання бубнявів, тужавів. І кріпнув. А там вже й підпирав під саме горло. Коли, зрештою, попрощавшись, вони прямували до зупинки, Максим, оговтавшись, полегшено зітхнув. І водночас той незрозумілий досі протест сформувався в чітку думку, яка аж застугоніла в скронях: «Може, вона й не буде жити, але померти повинна як людина, як християнка, охоплена турботою. І любов'ю!»

Пішли і ці... Нехай собі. Настя була в напівзabutті. Як повільно тягнеться час. І невблаганно. Понеділок-субота. Понеділок-субота. Неділя... Колись цей день був таким святковим. Нині став ніяким. Найсумнішим. Бо залишаюся одна-однісінька. Саменяка. І тоді спогади налітають мошкаркою. Печуть! Скубують! Кубляться нагло у серці. Ніколи вже не повернуться ті безтурботні дні, коли дихалось на повні груди і так хотілося жити.

«І еслі не станет овец в загоне...» То лиш так співали. Хіба хто думав, що це може торкнутись саме її? Торкнулось... Скрутило, змотузило, висмоктало, змордувало. І чому саме я? Хіба найгірша? В чому, Господи, моя провина? Ох, знаю, що недобра... Така, як всі. Чи не боролась я, не знемагала? Невже думала про себе більше, ніж була насправді? І в серці своєму, Ти знаєш, відчувала себе прахом, найостаннішою серед дітей Твоїх. І сподівалась лиш на милосердя Твоє.

І за що мені це? Не віднялось ще дихання від

уст, а мов би вже й похована. Ще жива, а мовби труп. Живий труп...Всі полишили мене. І чоловік. Всім стала на заваді. Як закопають — так зітхнуть. Та й добре. Ніщо вже не тримає мене тут. Якби впасти в небуття, заснути — й не проснутись... А ліпше й не з'являтися у цьому світі. Якби ж то можна.

Боязко... Страх паралізує. Пора в дорогу, а я не відчуваю Тебе, Господи. Одна як перст. Моторошно... І хто б взяв мене за руку?

Ісусе!!! Де Ти ?! Змилосьердсья! Простягни до мене Свою руку.

Нема... Гримуча пустка. Пізно... Світильник мій погас.

Через тиждень Максим повертався в те село. Не сам. Разом з братом у Христі. Микола погодився транспортувати хвору своєю машиною до обласного центру. І не тільки. Нині він був його однодумцем, співучасником. Максим поділився з ним своїми думками, переживаннями, намірами. І запитав: «Чи віриш ти, що Господь може оздоровити цю занехаяну душу?» І він відповів: «Вірю!»

Якби ти знав, дорогий брате, мій вірний друже, наскільки я вдячний тобі за те, що ти не залишив мене самого в цій непосильній боротьбі. Бо сам би я не зміг... Надто тяжка ноша. Крім тебе, ніхто не зрозумів, не підтримав мене. Всі були категоричні — безнадійний випадок.

«І шукав Господь людину, яка б стала у проломі...» Легко про це читати, навчати когось. Але хто знає, що то за пролом? І хто стояв там? На вістрі вітрів, під насмішками та нерозумінням своїх у Христі: дивак, наївний простак. І що він надумав про себе?

І правда. Серце краялося від непевності й сумнівів. Нестерпно хотілося відступити і назавжди забути ту жінку — така її доля.

Господь! Якщо це Ти втримуєш мене в тому проломі, з якого я стільки разів хотів ганебно втекти; якщо це Ти, Господь, то зверши чудо! Даруй силу і умудри, бо я не знаю, як поводитись у тій родині і з тою жінкою.

І ти, мій брате, притих, прикипів до керма. Може й ти нині вважаєш мене самовпевненим авантюристом? Думаєш: як поглянемо тим людям у вічі?

Так, вони таки не розуміли нас. Ні вона, ні її рідні. Якби приїхав хтось поважний, то ще б... Вони настільки змучились у своїй біді, що віра їхня ослабла, замулилась, затхнула. Доти я не знав, що горе здатне паралізувати, віддалити душу від Бога. Думав, що такі випробування лише очищають, загартовують.

— Нащо це вам? Дайте їй померти. — Настин чоловік відводить очі, в яких нудьга та якась фатальна впертість.

Ще є мить, щоб відступити. Ще є... Кілька кроків, кілька слів — і буде пізно. Коли вирішував — серце горіло, а зараз... І нащо це було мені ?!

Невже погодитись з ними ? Сказати: ну то добре. Господь з вами. Прощайте.

«Він очеретини надломленої не доломить, гнота тліючого не погасить...» — сплив у свідомості вірш з Біблії. І немов луска спала з очей — це не моя боротьба, а Господня.

Зовні все виглядало буденно. Двоє юнаків розклали в легковушці сидіння, намостили туди соломи — бо інакше й не можна було — й завантажили хвору. Все — відступати стало нікуди.

Дід завмер біля воріт. Столітній дід... Що він думає собі?! І ти не розумієш нас, древній брате? Не розумієш, як боляче завжди відступати. Тоді краплина за краплиною покидає душу та перша любов, без якої все інше — марнота.

Настя намагалася не стогнати. Хоч було боляче і соромно. Скоріш від пекучого сорому, аж паморочилось в голові. А до щоденного болю вона давно звикла. Соромно за себе, за своє занехаєне тіло, за свого чоловіка. Бо інші, бач, і живуть, і вмирають достойно, коли «життя — Христос, а смерть — надбання». А вони...

Та хай собі. Чи не всеодно. День чи ніч. Життя чи смерть. Дорога в нікуди. Молочна безвість свинцем впливається в мозок. Щось запитують. Нехай питають. Вона закриє очі і спатиме до смерті.

Поїхали... Пам'ятається, в дорозі «вистрілило» колесо — й машина злетіла десь на узбіччя. Чула, як дивувались: тільки Господь нас нині зберіг. Чула, як молились, як ревно дякували Йому. Мовчала... Що їй до того. Чи не добре було б зненацька згинуті отут?

З їхніх слів розуміла, що везуть її до Максимової домівки. А далі що? Куди податись? Про це не хотілося навіть думати. Бо всюди — безвихідь, всюди — глухий кут. І вона — як той непідйомний і бридкий тягар, якого годі зрушити з місця.

Коли приїхали, занесли в хату — він просив у своєї баби: «Бабо, покупайте сестру». І стільки було в тому проханні розпачу й смутку, що душа її зойкнула і прокинулася. Настя раптом усвідомила весь трагізм Максимового вчинку. Побачила поряд, здавалося б, несумісні речі — дитячу безпорадність та незбагненні відвагу і рішучість, зрозуміла всю глибину його стосунків з Господом. І вже не переймалася собою — за якусь мить біда її стала зовсім далекою і мізерною. Та й чи варто думати про себе, таку нікчемну, коли поруч ще залишились християни, здатні на таку жертвовність. В її пригнічене ество вже вривалися слова молитви. Настя розповідала Господу про свої наготу й сліпоту. І благословляла брата з усієї сили кожною зболеною клітинкою, з подивом і радістю помічаючи, як плавиться і починає тремтіти перед Господом її серце. Давно забуте відчуття присутності Божої накочувалось, обволікало душу, вогненними струмками пульсувало її тілом. Господь був настільки близько,

що, здавалося, й слова стали марними й непотрібними. «Ісусе! — шепотіла вона. — Забери мене до Себе...»

До цього Максим думав лише про одне: аби Бог дав силу і мудрість якось охопити хвору турботою, щоб вона, може, наостанку відчула теплоту християнських стосунків, щоб не покидала ця душа світ, зневірена у Господі. Нині щось змінювалося. Баба обмивала Настю, а Максим сидів у сусідній кімнаті і прислухався до ридань молодій жінки, до її палкої молитви. І той плач був для нього найкращою музикою. Бо він вже розумів, що це були сльози відновлення стосунків з Господом, сльози від присутності Сина Божого.

Максим упав на коліна. «Отче мій, Ти бачиш, який я немічний, бачиш мою тривогу і терзання. І слабкість моєї віри. Ти знаєш все. Перед Тобою відкрита і ця душа. І я Тебе прошу в ім'я мого Господа Ісуса Христа — зверши чудо, яких в Слові Твоєму описано немало. Вилікуй її, підними з ложа смерті. Аби міг я і в радості, і в скорботі свідчити про милість Твою кожному. Говорити: «Живий Господь! Я пережив це особисто».

...Багато років минуло з тих пір. Змінився світ, а разом з ним, на жаль, і християни, але в Максимовій свідомості та боротьба Господня, в якій він узяв участь, залишається й досі свіжою як відкрита рана. Памятається, обставини тоді на диво сприяли їм. І незабаром Настю вдалося помістити в обласну лікарню, де знайшовся лікар-християнин, хірург, який невдовзі успішно прооперував хвору. Максим з Миколою часто відвідували її. Але настав день, коли Максим поспішав до Насі з особливою радістю. Він, як нині, чує те пророцтво, яке було до нього на одному з богослужінь: «Нехай сама вибирає: залишитись на цій скорботній землі чи відійти у вічність...»

«Я хочу жити...» — мовила вона.

Ж

ив-був хлопець з поганим характером. Дав йому якоесь батько повний мішок цвяхів і сказав забивати по одному кожного разу, коли той втратить терпіння або з кимось посвариться.

Першого ж дня забив син у садові ворота аж 28 цвяхів і аж сам злякався. Він і не задумувався раніше над тим, наскільки він нестриманий та схильний до суперечок. Схаменувся і вирішив справлятися. Вже на другий день йому вдалося зменшити кількість гвіздків до 15, потім до 11, 9. Потрохи хлопець навчився контролювати себе і зі здивуванням побачив, що це не так вже й важко, коли цього захотіти, слідувати за собою. Нарешті настав день, коли він не вбив у ворота жодного цвяха. З радощів пішов до батька похвалитися своїм успіхом.

І тоді батько дав йому пораду надалі кожного разу, коли син втримає себе від люті, гніву та сварки, витягувати з воріт по одному цвяхові. Син так і вчинив.

І от одного дня на воротах не залишилося жодного цвяха. Щасливий син побіг до батька поділитися радістю.

Батько привів сина до воріт, поклав руку йому на плече і сказав:

— Молодець сину. Ти добре працював над собою і своїм характером, ти зумів побороти в собі все погане. Але придивися уважно до воріт: вони не такі, як були раніше. Так, в них зараз немає жодного гвіздка, але, дивись, скільки залишилося дірок. Отакі ж дірки-рани залишилися і на серцях тих, кого ти образив, на кому ти зігнав свій гнів чи з ким посварився. І неважливо, скільки разів ти попросив прощення: образи прощаються та забуваються, рани заживають, але шрами залишаються.

Цвяхи

Ціна правди

Чи доводилося вам опинятися в ситуації, коли у вашій присутності несправедливо говорили про котрись людину або необ'єктивно оцінювали певний вчинок, чи, навпаки, виправдовували вчинок гідний осуду? Голос у серці закликав відстояти істину, але ви чомусь промовчали.

Можливо, людина, в устах якої була несправедливість, мала певну владу у вашому житті, і страх потрапити в її немилість паралізував християнську свідомість. Або вона володіла широкими зв'язками, і ви розуміли, що в майбутньому зможете скористатися її можливостями, тому не хотіли псувати відносин. Можливо, це був ваш близький друг, якого не хотілося образити, вказавши на недолік.

А, може, хтось просто байдуже подумав, що це не його справа, тому не варто брати в цьому жодної участі.

Якими б не були причини нашого пасивного стану (не говорячи вже про активну підтримку несправедливої думки), для людини, в серці якої живе Бог, для християнина, вони неприйнятні.

Писання говорить, що хто засуджує праведного і виправдовує несправедливого — обое вони огидні для Господа (див. Пр. 17:15). Наше мовчання у вищезгаданих прикладах можна розглядати як співучасть у неплідних ділах темряви (Еф. 5:11). Апостол Павло пише, щоб ми чинили як раби Христові, а не як ті, хто має волю на прикриття лихого.

Проте це не означає, що можна зневажати владу чи образливо поводитися з людиною, яка підтримує хибну позицію. Мотивами наших дій має бути бажання відстояти істину, з лагідністю вказуючи людям на їхню неправоту. Якщо все робити з любов'ю до Бога і ближнього, то в багатьох ситуаціях можна досягнути успіху, набуваючи людей для Господа.

У книзі Приповістей Соломон говорить, що «хто наставляє людину, той знаходить вкінці більшу ласку, ніж той, хто лестить язиком» (Пр. 28:23). Можливо, людина помиляється несвідомо, а, вказавши на недолік, ми допоможемо їй виплутатися з пут неправди і збережемо чистим і вільним своє сумління.

Згадаймо ситуацію, коли цар Ахав забив Навота через те, що хотів забрати його виноградник. Пророк Ілля прийшов до нього, коли той оглядав набуті володіння, і сміливо виголосив слово Боже про злі Ахавові діла і про те лихо, яке Господь збирається навести на весь його дім (див. 1 Цар. 21 р.). Ахав був безбожною людиною. Сам Господь про нього сказав, що ще не було такого, як Ахав, який запродався чинити зло в Господніх очах (див. 1 Цар. 21:25). Ахавові нічого не коштувало вслід за Навотом забити і пророка Іллю. І я думаю, що Ілля добре розумів, з ким має справу. Однак він був людиною, яка своє життя посвятила на служіння Богу, і про жодні компроміси чи страх не могло бути й мови. І погляньмо, який результат! Цей свавільний безбожний цар впокорився. «І сталося, як Ахав почув ці слова, то роздер він шати свої і зодягнув на тіло своє веретище, і постив, і лежав у веретищі, і ходив сумовито...» (1 Цар. 21:27). Господь звернув увагу на царева впокорення і відтягнув присуд, який мав намір звершити. Хоча жит-

тя Ахава і надалі залишилося таким, яким було і до цього, що врешті й визначило його долю. Однак здатність Іллі відстоювати правду перед будь-ким, незважаючи на обставини, була угодна Богові і на той час послужила на добро цареві-відступникові.

Цілком імовірно, що нам зустрічатимуться люди, які свідомо та зухвало зневажатимуть добро, і захищатимуть зло. Цар Єгояким цинічно спалив сувій із прочитаними словами, які Господь говорив через Єремію. А самого Єремію наказав схопити. «Та не злякалися і не роздерли своїх шат цар та всі його раби, що слухали ці слова» (Єр. 36:24). Проте Єремія залишився тим, до чого і був покликаний, продовжуючи сміливо звіщати Господнє слово.

Наше завдання – відважно стояти за правду Богу, не боячись потрапити комусь в немилість або втратити вигідні стосунки. Для християнина на першому місці мають бути стосунки з Богом. Бо той, хто ходить у світлі правди Божої, матиме ласку і в Господа, і у людей.

Марія БОНДАРЧУК,
газета «Рибка»,
м. Івано-Франківськ

Замкова конференція в Хемптоні

Як не дивно, але найвідоміша англійська версія Біблії носить ім'я п'яниці, сквернослава, егоїста та гомосексуаліста, який відкидав усі спроби провести реформу церкви.

Яків IV Шотландський, син Марії, королеви шотландців, яка була ув'язненою, виріс у шотландських замках під наглядом незалежних лордів. Він отримав релігійне виховання і хорошу богословську підготовку. Щодня ходив у церкву. Тим не менше був грубим, жорстоким, самовпевненим сексуальним збоченцем. Він також був дуже хитрою людиною. У віці 37 років Яків зумів стати спадкоємцем своєї кузини Єлизавети і посів престол англійського монарха.

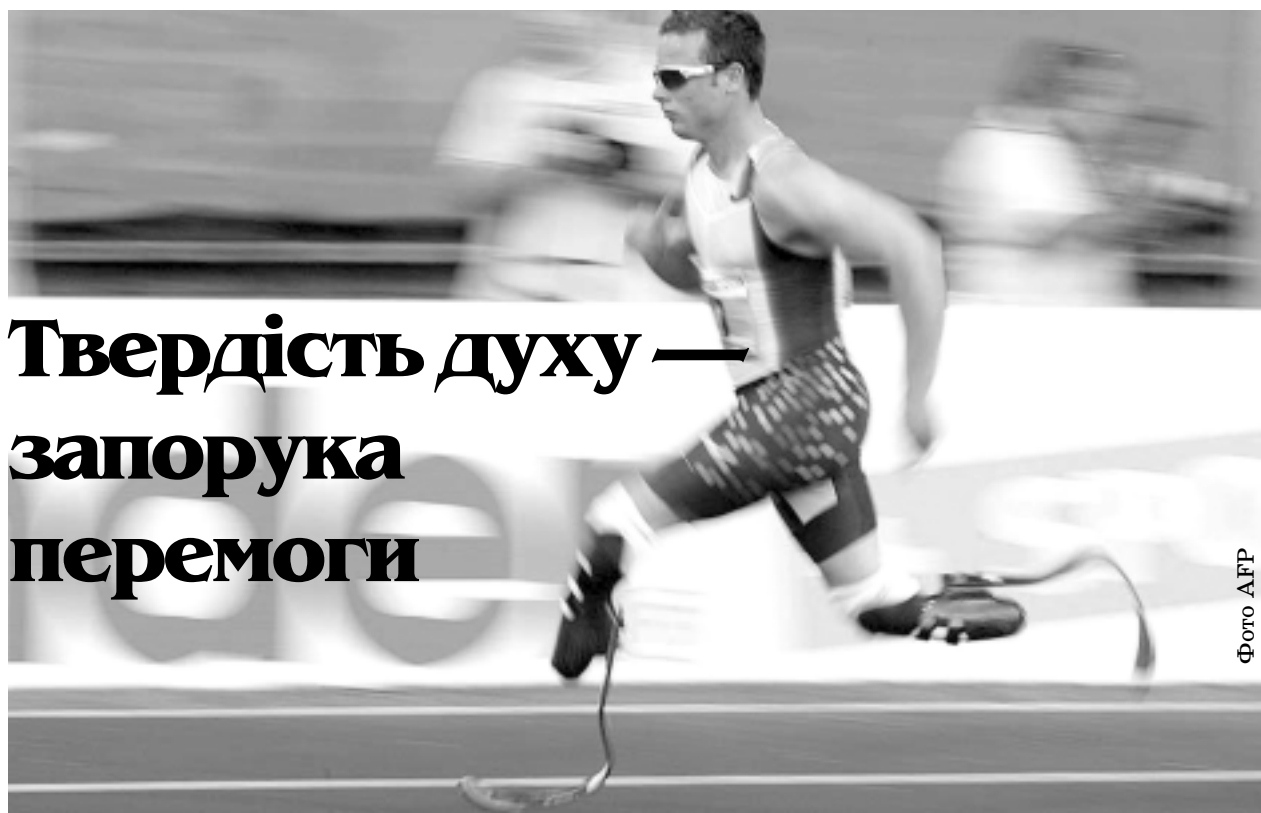
Коли новий король їхав з Шотландії в Лондон, він зустрівся з групою пуритан, які несли йому «Петицію тисячі». Під цією петицією стояли підписи майже тисячі пасторів. У ній висувалися вимоги провести реформи всередині церкви. Пуритани, збуджені женецьким перекладом Біблії і популярною «Книгою мучеників» Фокса, хотіли очищення церкви.

Офіційна церковна влада протистояла вимогам пуритан, і тоді Яків зрозумів, що його королівству загрожує розкол. 12 січня 1604 року у своєму замковому помісті в Хемптоні він скликав конференцію церковних лідерів, де пуритани рішуче виступили зі своїми вимогами. Обурений Яків категорично відкинув їх прохання. На заключному етапі конференції він вигукнув, вказавши пальцем на пуритан: «Я змушу їх підкоритися чи вижену геть з цієї країни, якщо не зроблю ще гірше».

Багато хто з пуритан занепав духом і втратив надію на оновлення англіканської церкви. Вони почали збиратися маленькими групами і поклонятися так, як, згідно їх розуміння, вчила Біблія. Їх затаврували сепаратистами, але з цих переслідуваних груп у 1611 році виникли перші баптисти, які в 1620 році втекли в Америку, а також інші розкольницькі групи.

Але на Хемптонській замковій конференції з однією вимогою король таки погодився. Коли пуританин Джон Рейнолдс попросив короля дозволити зробити новий переклад Біблії, Яків одразу ж схвалив це, сказавши: «Я ще ніколи не бачив хорошого перекладу Біблії. Але думаю, що женецький — найгірший!» Через сім років з'явилася авторизована версія, яка, як не дивно, зробила колишнього короля Якова одним з найвідоміших персонажів в англійській церковній історії.

Твердість духу — запорука перемоги

Фото АРР

Увечері ми з сином будували дім з кубиків. У нас їх багато, і всі вони такі різні. Одні — червоні, інші — сині. Є тверді, інші завдяки різним обставинам стали м'якими і трохи здутими. Деякі з них полежали на сонці і пошкодились, на інші наступила чиясь необережна нога. Дуже легко було зводити стіни з твердих кубиків. Все виходило так злагоджено. Ще трохи — й усе готово. Делікатна будівля була вже майже готова, коли у споруду раптом потрапив м'який кубик. Я відволіклася й не помітила, як синок поклав її в наш будиночок. Далі будувати було неможливо — все просто розсипалося. Ми так би й не виконали свого завдання, якби не змінили м'який кубик на твердий. Тоді я подумала: «Ось так будується й наш внутрішній дім. Якщо всі обставини життя накладаються одна на іншу з твердим духом, то наш дім не зруйнувати нікому. Якщо ж у нього потрапляють сумніви та невдоволення, якщо наш дух виявляється м'яким, ураженим чимось чи кимось, то навряд чи ми зможемо досягнути мети».

Недавно в одній християнській газеті прочитала про дівчину, яка дуже допомогла мені не здатися. Звали її Віллі Рудольф. Дівчинці було шість років, коли вона перехворіла поліомієлітом. Хвороба закінчилася інвалідністю. Подруги грали в м'яч, їздили на велосипеді, хлюпалися в басейні. Віллі спостерігала за ними з вікна, але радості руху була позбавлена. Рухалася тільки зі спеціальними опорами. Пізніше Вільяметт розповідала: «Я часто милувалася вулицею в сонячні дні. Дуже любила дивитися на птахів, які безтурботно пурхають в небі. В такі миті мені хотілося відкинути милиці і злетіти разом з ними. А коли на Різдво всі діти загадували своє заповітне бажання — нову ляльку чи комп'ютер — я з року в рік просила у Господа тільки одне: хочу ходити. І одного разу я вирішила, що не буду сидіти без діла». 13-річна дівчинка почала вчитися бігати, щоб відновити силу ослаблених ніг. Було важко і дуже боляче, але відмовитися від мрії — ще важче. Віллі наполегливо тренувалася. Закін-

чилося це тим, що в 20 років вона вже мала три Олімпійські золоті медалі. 1960 року цю худорляву молоду дівчину визнали найшвидшою бігункою у світі.

В її житті були й інші перешкоди, які могли б спинити її, змусити засумніватися. Наприклад, вона була двадцятою з двадцяти двох дітей в сім'ї чорношкірих, а значить і не було грошей, щоб найняти тренера. Але вона не здавалася, а, вірячи в допомогу Бога, рухалася вперед. І Віллі перемогла. Але перемогла перед усім саму себе і свій страх. З цього я роблю висновок: хто твердий духом, той переміг, кого обставини життя змусили засумніватися чи опустити руки, ті програли.

Сьогодні багато людей у світі намагаються здобути внутрішню силу, тобто силу духу. Хтось для цього починає захоплюватися східними єдиноборствами, інші біжать на сеанси до психотерапевтів, треті — просто опускають руки. Твердість духу — це те, чого так не вистачає кожній людині. Ми легко впадаємо в паніку,

коли лікар ставить нам серйозний діагноз, коли помирає хтось з близьких, коли народжується хвора дитина чи чоловік залишає сім'ю. На жаль, це властиво й християнам. Поранені життєвими обставинами, багато хто впадає в стан інертності і втрачає ціль, стаючи малопридатним для діла Божого. Де ж нам взяти той дух, який допоможе нам перемогти всі життєві незгоди, здолати перешкоди і дійти до мети?

Перш ніж відповісти на це запитання, погляньмо на біблійних героїв віри, які мали або зломлений дух або ж твердий. Прикладом зломленого духу є цар Саул та весь ізраїльський народ, налякані велетнем Голіафом, який вигукував, звертаючись до ізраїльського війська: «Я цього дня зневажив ізраїлеві полки. Дайте мені чоловіка, і ми будемо битися вдвох».

Як на виклик Голіафа реагують ізраїльтяни? Вони тремтять перед ним від страху. Дух Саула і дух народу був зламаний неймовірним страхом. Страх паралізував навіть їхню віру. Вони забули, скільки разів Бог дивним чином рятував їх від ворогів. І проблема їх полягала в тому, що жоден з них не згадав про Бога.

Першим, хто в цій небезпечній ситуації почав говорити про Бога, був Давид. Він почав говорити про це тільки-но з'явився серед воїнів. З царем Саулом він говорить про те ж (див. 1 Сам. 17:32 і далі). Давид з твердою вірою прокричав велетневі: «Я йду на тебе в Ім'я Господа Саваота, Бога військ ізраїлевих... Сьогодні віддасть тебе Господь у мою руку». Здолавши Голіафа, він постає перед нами людиною твердого духу, яка завж-

ди надіється на Бога.

Прикладом людини, яка мала твердий дух, є Неемія. Через п'ятсот років після Давида, за словами пророків, місто Єрусалим було зруйноване. Багато його жителів опинилося в полоні. Неемія, повернувшись з полону, починає відбудову стін міста. Але противники, зокрема Санаваллат і Товія, всіма силами намагаються зламати його дух, перешкоджаючи відновленню. Неемія каже про цих людей: «Всі вони лякали нас, говорячи: «Нехай ослабнуть їхні руки з цієї праці, — і не буде вона зроблена!» Та тепер, о Боже, зміцни мої руки!» (Неем.6:9).

Часто те ж саме відбувається в нашому житті. Мета нашого ворога — налякати, зробити так, щоб нами заволодів страх. А страх завжди приводить до поразки. Сьогодні ворог може зламати ваш дух через вашу хворобу, через хворобу вашої дитини. Ваш дух може бути зламаний через матеріальні чи сімейні труднощі, через великий опір вашому служінню з боку людей, які намагаються завадити справі, яку доручив вам виконати Господь. Можли-

во, вам погрожують звільненням з роботи, якщо ви й далі відвідуватимете церкву. Страх безробіття часто приводить до хвилювання та пригнічення. Одним словом, диявол наполегливо прагне привести ваше життя у стан депресії. Голіафи, санаваллати, товії й далі бродять по нашому світі. Борги, катастрофи, небезпеки, обман, хвороби, депресія — вони загрожують тобі, крадуть твій сон, твій мир, твою радість. Нашою увагою постійно намагаються заволодіти два типи думок. Одні нашіптують: «Так, ти зможеш». Інші ж стверджують: «Ні, в тебе нічого не вийде». Одні кажуть: «Бог допоможе тобі», інші обманюють: «Бог тебе залишив». Одні проголошують силу і владу Бога, інші ж перелічують твої слабкості та помилки. Перші прагнуть відновити, зміцнити тебе, другі — мріють знищити тебе повністю. Але що найважливіше для тебе? Оскільки саме ти обираєш, до якого голосу дослухатися, то навіщо ж слухати насмішників? Навіщо підкорятися їхнім голосам? Навіщо звертати увагу на тих, хто зневажає тебе, якщо ти мо-

ЛЬВІВСЬКА БОГОСЛОВСЬКА СЕМІНАРІЯ

10 років служіння ЛБС Богу та Церкві (1999 - 2009)
ЗАПРОШУЄМО НА НАВЧАННЯ:

Стационарне навчання
- "Бакалавр богослов'я" (3 роки)

Очно-заочне навчання
- "Бакалавр пасторського служіння" (4 роки)
- "Магістр богослов'я" (2,5 роки)
- Пасторсько-місіонерська школа (1 рік)

Очно-заочна програма "Магістр богослов'я"
Керівник програми: Клімовський А.І., доктор богослов'я, керівник відділу освіти ЛБСЦУ
Мета програми: надати студентам знань богословської освіти, поглиблені знання богослов'я, Біблії та історії церкви; необхідні практичні навички для викладацької діяльності у богословських школах; а також забезпечити необхідні знання для продовження навчання (на докторантурі).

УВАГА!
Ви можете отримати державну освіту:
У співпраці з Державним державним інститутом проводяться набори студентів (школа форма) на:
- економічний факультет за спеціальністю «світогляд»;
- факультет релігієзнавства та філософії за спеціальністю «філософія і релігієзнавство».
Після завершення навчання студенти отримують державну освіту (IV рівень акредитації)

За детальнішою інформацією і пакетом вступних документів звертатися за адресою семінарії:
адреса: вул. Сербинська, 8, Львів, Україна, 79049, тел.: (032) 221-62-25;
факс: (032) 243-18-07, веб-сайт: www.lbs.lviv.ua; ел. пошта: office@lbs.lviv.ua

жеш прислухатися до того, що говорить Бог? Неемія так і вчинив. Саме тому він не впав духом, і через його працю був прославлений Бог. Мета нашого життя — також прославити Бога. А це можливо лише тоді, коли ми будемо твердими, непохитними і сильними духом.

Те, що допомагало Віллі, Неемії і Давиду зберігати твердість духу, може підтримати й наш дух. Наприклад, Давид був твердим і рішучим перед Голіафом, бо згадував перемоги, які раніше Бог давав йому (див. 1 Сам. 17:37). Завжди перераховуй перемоги Бога у своєму житті. Нинішні свої проблеми напиши на піску. А вчорашні перемоги викарбуй на камені. Запам'ятай, ти можеш впоратися зі своїми проблемами лише тоді, коли дивишся на Бога. По-друге, виділи час для молитви. Успіхи Давида були породжені численними молитвами. Як вижити, якщо весь час переховуєшся в печерах? Давид вижив з допомогою палких молитов до Бога, як ось ця: «Помилуй мене, Боже, помилуй мене, бо до Тебе вдається душа моя, і в тіні Твоїх крил я сховаюсь, аж поки нещастя мине. Я кличу до Бога Всевишнього, до Бога, що чинить для мене добро» (Пс.57:2-3). Коли Давид жив з думками про Бога, він твердо стояв, коли ж відходив від Нього, то падав. Тривалий час переховуючись від Саула і стомившись бути втікачем, Давид знав і миті безнадії та сумнівів і допускав у своє серце страх: «Колись я попадуся в Саулову руку. Нема мені ліпшого, як, утікаючи, утечу до филистимського краю, і відмовиться від мене Саул, щоб шукати мене вже по всій Ізраїлевій країні, і я втечу від руки його» (1 Сам. 27:1). В його словах немає надії на Бога. Давид зосередився на небезпеках, які походять від Саула. В цьому була його слабкість. Зрештою він пішов на територію ворога ізраїльтян, отримавши тимчасове полегшення. Але ще більше проблем чекало на нього

го згодом. Раніше він діяв інакше. Вперше стикнувшись з филистимлянами в пустелі, звернувся Давид до Господа. У протистоянні ворогам, відчувши себе слабким, Давид знову запитав Бога, як діяти. Коли на нього напали амалікітяни, запитав Давид Господа. Коли його коронували на царство і филистимляни пішли проти нього війною, то знову Давид звертався до Господа. З усіма своїми проблемами він приходив до Бога — і отримував перемогу.

Диявол різними шляхами намагається зламати наш дух, зводячи нас різними хибними порадами. «Перестань протистояти алкоголю, тютюну, наркотикам — і тобі стане веселіше». Але приховує, що це ненадовго. «Покинь чоловіка, з яким ти останнім часом дуже часто сварився, і тобі стане легше». А на який час легше — мовчить. «Втамуй свою депресію трамадолом чи якимсь іншим антидепресантом, і це тебе відволіче». А на який період — знову мовчанка. Не замислюючись над майстерним обманом диявола, багато хто легковажно довіряє йому, прислухається до його порад і — програв.

Як ти борешся зі своїми проблемами, мій читачу? Бог пропонує тобі Свою допомогу: «Прийдіть до Мене, усі стомлені та обтяжені, — і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, — і знайдете спокій душам своїм» (Мт.11:28-29). Добре запам'ятай і цю раду: «Думку, оперту на Тебе, збережеш Ти у повнім спокої, бо на Тебе надію вона покладає. Надійся завжди на Господа, бо в Господі вічна твердиня!» (Іс. 26:3-4).

По-третє, наповнюйтеся Словом Божим. В ньому безліч обітниць для нашого життя. Візьміть їх за основу своїх молитов і роздумів. Якось одна жінка прийшла до лікаря зі скаргою на свої розхитані нерви, які вже не піддаються кон-

тролю. Досвідчений лікар, вислухавши її, призначив їй ліки: «Уважно читайте Біблію». Вона образилася на «зневажливе ставлення до її серйозного стану», на його дивний рецепт, але прислухалася до нього. Через місяць прийшла до лікаря з запитанням і посмішкою на устах: «Чому ви вирішили, що саме вдумливе читання Слова Божого мені допоможе?» — «Власний досвід», — була коротка відповідь лікаря.

Ісая стверджує: «Думку, оперту на Тебе, Ти збережеш...» Наші думки здатні завести нас дуже далеко. Думки людини поза Богом марнотні і, як правило, ведуть у бік, протилежний від Нього і Його волі. Тому наскільки важливе оновлення нашого розуму саме за Словом Божим.

І останнє — ніколи не здавайтеся. Не повторюйте помилки, яку здійснила Флоренс Чедвік. В 1952 році вона зробила спробу проплисти по океану між островом Каталіна і каліфорнійським побережжям. Вона пливла крізь туман неспокійним морем протягом 15 годин. Її м'язи задерев'яніли, а рішучість ослабла. Вона почала просити, щоб її підняли у човен. Мама закликала її не здаватися. Флоренс ще спробувала плисти, але сили покидали її, і вона зупинилася. Її витягнули з води. Човен проплив зовсім недовго, як туман розсіявся — і вона побачила, що до берега лишилося всього півмилі. «Я нічого не бачила в тумані, — говорила вона на прес-конференції. — Думаю, якби я бачила берег, то доплила б до нього». Друзі, не втрачайте з поля зору свого берега. Можливо, фініш вже зовсім близько. Залишайтеся у боротьбі. Зробіть ще кілька зусиль, щоб досягнути мети. Зміцняйте надію на Бога і пам'ятайте: «Бо не дав нам Бог духа страху, але сили і любові, і здорового розуму».

Лілія ПОГОРЕЛАЯ,
www.istina.info

Пам'ятай про Божі дари

Ми впораємося з болем, з яким не раз стикаємося у житті, якщо будемо пам'ятати про риси особистості Бога і про те, що Він зробив для нас у минулому. Коли сумніви та страхи вриваються у мою свідомість, коли мука заповнює серце, я звертаюся до одного з найулюбленіших своїх псалмів. І Бог знову підбадьорює мене. Прочитайте псалом 77: «...Не хоче душа моя бути потішена. Згадаю про Бога й зітхаю, розважаю й мій дух омліває! Чи навіки покине Господь, і вже більш не вподобає? Чи навіки спинилася милість Його?» (3-4, 8-9).

Ці питання звучать як і мої. Але послухайте, як відчай псалмоспівця змінюється хвалою, від жалю до себе він переходить до славослов'я: «Пригадаю я вчинки Господні, як чудо Твоє я згадаю віддавна, і буду я думати про кожен Твій чин, і про вчинки Твої оповім! Ти Той Бог, що чуда вчиняє, Ти виявив силу Свою між народами» (77:12-13,15).

Буду згадувати. Це ключ до віри. Багато ночей я провела з папером та ручкою в руках, змушуючи себе згадувати, що Бог зробив у минулому, згадувати Його вірність. Коли я перераховую для себе все, що Бог звершив у моєму житті колись, це допомагає мені вірити Йому тепер.

Однієї такої темної ночі я записала у своєму щоденнику: «Зараз перша година ночі; не знаходжу собі місця, душа в тривозі — мене мучать питання та сумніви. Відчуваю, що не витримаю і ось-ось вибухну. Я звертаюся до Твого Слова і читаю: «Чого, душе моя, ти сумуєш, і чого ти в мені непокоїшся?» Це про мене — про пригнічену душу, яка сповнена неспокою. Я читаю: «Май надію на Бога, бо я Йому буду ще дякувати за спасіння Його!»

Я знаю, що мені треба звернутися до Бога і вірити в Його обіцянки — я знаю, що не варто йти вслід за своїми почуттями.

Але душа знову слабне, розум знову спрямований на проблему, а не на живого Бога. Мені хочеться кричати від відчаю. Про щоб я не намагалася думати, думки повертаються до мого болю. «О, Господи, душа моя впала у смуту, зверни мій погляд на Себе і Свою вірність».

Я буду згадувати Твої минулі звершення і Твою вірність. Щоб не забути, я запишу все. Це допоможе мені пам'ятати про Твою вірність».

Ендрю Мюррей склав собі пам'ятний список. Це допомагало йому зберігати ясність думки у важкі дні та ночі. У 1895 році він був в Англії і страждав від нестерпного болю у спині — результат травми, отриманої кількома роками раніше. Одного ранку за сніданком його господиня розповіла йому про сусідку, яка жила по-верхом нижче. Ця жінка мала великий неспокій на серці і дуже хотіла попросити поради у Мюррея. Він приніс господині аркуш паперу зі своїми записами і віддав їх господині, кажучи: «Передайте цій жінці. Я записав це для себе. Можливо,

вона знайде ці поради корисними».

Ось що він написав: «В часи гіркоти кажіть: «По-перше, сюди мене привів Господь. З Його волі я переживаю цю тісноту і залишуся тут стільки, скільки потрібно». Далі: «Він любить мене і турбується про мене, і в цьому випробуванні дарує мені благодать, щоб я поведився гідно, як Його дитя». Далі кажіть: «Він перетворить випробування у благословення, навчить мене того, що угоднo Йому, і сповнить мене тією благодаттю, яку Йому угоднo дарувати саме для мене». І нарешті: «У визначений час Він виведе мене звідси. Як і коли — відомо лише Йому». Отож, кажіть до себе: «Я тут за Божим призначенням, на час, відведений Ним, Він турбується про мене, Він учити мене».

Ендрю Мюррей вирішив присвятити себе Богу і Його цілям. Я запам'ятала ці слова, щоб щоразу, коли переживаю спокусу скотитися в низину сумнівів, звернутися з ними до Того, Хто все вирішує. Я не хвилююся, я молюся за свої проблеми.

Лінда ДІЛЛОУ

Прийди, Дух Святий

«Прийміть Духа Мого»

«Дух Господній на Мені...», (Лук. 4:18),
«Вони сповнилися Духом Святим», (Дії 2:4)

Над Йорданом громи гриміли,
З неба голос могутній линув.
Цілий Всесвіт вставав з могили:
Бог давав обітницю Сину.
Але в цій демонстрації сили
І у величчі Бога-Єгови
Нижнім подихом білі крила
Говорили гучніше слова.
Дух Святий, немов голуб миру,
На Ісуса з-за хмар спускався.
Як проміння в погоду сіру,
День за обрієм новий займався.
І пішов по землі Месія
Із натхненням Святого Духа,
Що нещасним несло надію
І спасало людей з розпуки.
Просіяло лице промінням
Неземного відтінку слави.
Його святість, як добре насіння,
Проростала у плідні справи.
Свідкували слова та вчинки
Про той Дух, що спочив на Ньому:
Він спасав перелюбну жінку,
Він до митника йшов додому.
Дух Святий керував Ісусом,
Керувала любов Отцівська.
Через бурі життя й спокуси
Прокладав Він стежину в вічність.
Та пішов із життя Спаситель —
Душі людськії мучила спрага:
Де ж слова Твої, мудрий Вчитель?
Де ж той Дух, що давав наснагу?
Нам бракує Твоєї сили,
Що вела б нас усіх до бою.
На Йордані Бог Духа вилив,
А тепер Він іде з Тобою.
Але вірний Син Божий слову:
«Не залишу одних вас, діти,
Не дозволю в безсиллі скніти,
Дух Святий подарую знову.
Дам вам силу творити чудо,
Дам натхнення спасати душі.
Він ознакою з неба буде,
Що ваш батько — Єдиносущий.
І той Дух, що зійшов на Мене
Там, на плесах, поміж верболозу,
Залікує душевні рани,
Захистить серед хуг й морозу.
З нетерпінням Земля чекала

Обітниці земного Сина.
І Йорданом новим постала
П'ятдесятниці ждана днина.
Затремтіли гріха основи,—
Сатани не збулася мрія:
Бог давав для людини нову
Силу й владу, що мав Месія.
І зціляла та сила хворих,
Від меча захищала вчасно.
Рятувала від бур на морі
Та надію несла нещасним.
Оцей Дух, що зійшов у храмі
У вогні та у нових мовах,
Нині також живе між нами
І хитає земні основи.
Розбиває зчерствілі душі,
Піднімає калік, безсилих,
Дає віру серцям байдужим
Бог, що Духа Святого вилив.
Вже немає вагань та страху,
Не страшні на землі спокуси,
Бо веде і дає наснагу
Цей же Дух, Який вів Ісуса.
Юрій Вавринюк

Дух Святий

Як дозріває в чистім полі
Налитий колос молодий,
Так сповнює мене поволі
Своєю міццю Дух Святий.

Пориви вітру гнуть колосся,
Дощ прибиває до землі.
І вже в ту мить мені здалося:
Тече сльозою сік в стеблі.

Цілюще сонце благодаті
У полудень своїм теплом
Зігріє колоски прим'яті
І випрямить назад стебло.

І Дух Святий поллється в серці
І буде сповнювати ще.
І не сльоза вже по стебельці,
А сік невинно потече.

Струнки, вусаті колосочки
Шепочуться до самих жнив.
Як неба синього шматочки,
Цвітуть волошки поміж них.

Це краплі Божої любові
У полі нашого життя.
Не мислю іншої я долі,
Як тільки — Божее дитя!

Росою правди вмитись вранці,
Боротись з вітром що є сил
І затискати серп у пальцях,
Щоб вижинати бур'яни.

Зерном багатий буде колос,
Яу Дух Святий його зростить.
Нехай пречистий Божий голос
В тобі лунає кожну мить:

Що це життя — як довга нива,
Яку нелегко перейти.
І доля в того лиш щаслива,
Хто став колоссям золотим.
Лариса Козинюк

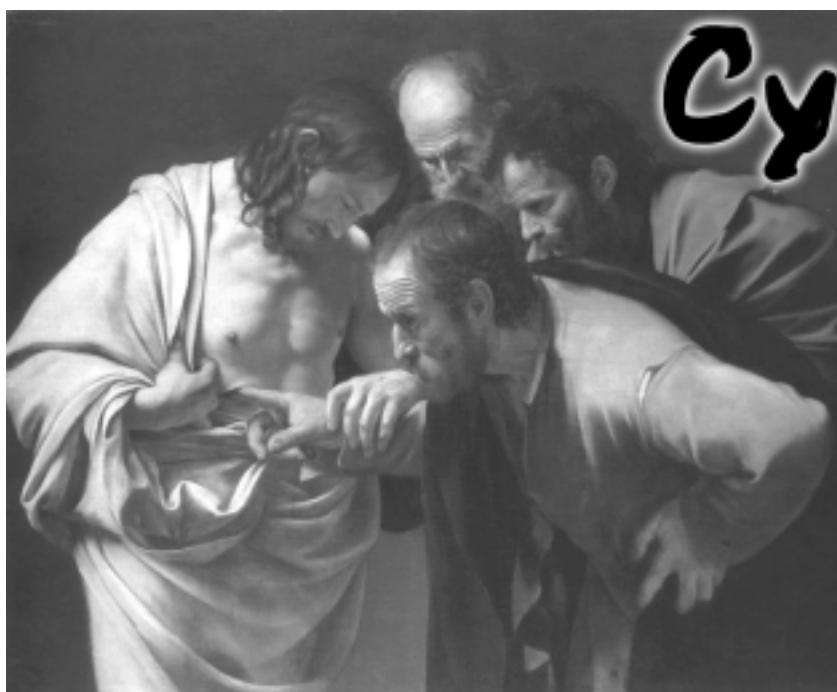
* * *

Дай мені, Боже, Духа любові!
Непереможний буду з Тобою,
Стану на чатах Слова Твогого,
Від легковажності, погляду злого...
Хай воно в темряві душ наших світить,
Хай воно буде як світло для світу,
Хай воно кличе людей до спокути, —
Як же без Нього нам жити й бути?
Дай мені, Боже, Духа, що в Тебе,
Щоби душа моя прагнула неба,
Щоб від гріха вона вільною стала,
В вірі до Тебе щоденно зростала
І не томилася в темряві ночі...
Дай мені Духа Святого, мій Отче!
Сергій Рачинець

Хто Ти, Дух Святий?

Хто дав Тобі всесвітній розмах крил?
І скільки справ у Тебе за плечима —
Бог — Дух Святий, Господь небесних сил,
Могутній Бог із добрими очима?
Ти Слово склав, підніс Його в руці,
Ним освітив народам шлях єдиний,
І множиш славу Богові-Отцю,
І прославляєш Божу Службу Сина.
І Церкву грієш у теплі долонь,
Ростиш її, годуєш, напуваєш,
І чистий, світлий Божий Свій вогонь
В Господнім храмі щедро роздуваєш.
І служиш людям до останніх днів
Дитячим серцем, сповненим любові:
Серця їх трощиш — грішні, кам'яні,
Аби воскресли в чистоті, в обнові.
Вразливий, ніжний, мов мале дитя,

Шукаєш тих, які й самі, як діти,
Щоб стати другом їм на все життя,
Їх в мудрості із вірою водити.
Бог ніжності, Бог трепетний, палкий,
Бог Сили Трійці, величі і дива —
Тіка від злого помаху руки,
І обминає впертих та зрадливих.
Бог правди — як страждаєш від брехні!
Бог Істини — як мучишся від фальші! —
Собою хочеш всім заповнити дні
І стати щастям і багатством нашим.
Ти засіваєш їх серця зерном —
Зерном Надії, Віри та Любові;
Чи проросло, і як росте воно —
Вертаєшся, щоб визначити знову.
О браття, сестри! Це Його вогонь
У нас любов'ю Бога пломеніє!
Це із Його таких рясних долонь
І благодать, і милість Божа віс.
Здружіться з Ним! Ідіть в майбутнє з Ним!
Не залишайте в смутку серце Боже!
І буде шлях ваш дивним, осяйним,
А ніч — на день під сонцем буде схожа.
Юрій Монда

Сумніви

Коли людина мислить, вона сумнівається, але вона впевнена, коли діє.

Всім нам подобається переживати моменти, коли наша віра міцна, проблеми вирішуються легко, відповіді на молитви приходять швидко і Бог, здається, так близько. Однак іноді ми перебуваємо зовсім не на вершині перемоги, а проходимо через долини випробувань, болю, нерозуміння і... сумнівів. Хочемо ми цього чи ні, але це частина нашого життя!

Ми часто заперечуємо свої сумніви, хоча вони є. Ми схильні уникати складних питань, на які не знаємо відповідей, — але ці питання й сумніви, пов'язані з ними, не залишають нас, постаючи знову й знову.

Як же нам ставитися до своїх сумнівів? І, головне, що з ними робити?

Отримати вигоду

У релігійних колах сумніви не в пошані. Людина, яка сумнівається, розглядається передусім як незріла чи невірна. І якщо ми чуємо проповіді на цю тему, то вони в основному зводяться до однієї цитати з Писання: «Бо хто має сумнів, той подібний до морської хвилі, яку жене й кидає вітер. Нехай бо така людина не гадає, що дістане що від Господа» (Як.1:6-7).

Але відомий американський апологет Лії Стробел недаремно зауважив: «В церкві є три типи людей: ті, хто бореться з сумнівами тепер; ті, хто тепер не має сумнівів, але стикнеться з ними в майбутньому; і ті, хто ніколи не мав і не буде мати

сумнівів, бо його мозок атрофований». Іншими словами, будь-який мислячий християнин рано чи пізно стикається з сумнівами. І щоб правильно реагувати на них, нам треба зрозуміти кілька істин.

1. Сумнів — не злочин в Божих очах. В Євангелії від Луки, 7:19-28, ми читаємо, як один з найвидатніших служителів Божих Іван Хреститель переживає сумніви до основоположних істин своєї віри. Він посилає учнів до Ісуса з питаннями, які стосуються самої серцевини його служіння Богові. Раніше Іван хрестив Ісуса і чув голос з неба: «Це Син Мій улюблений, в Якому Мое благовоління». Він бачив небо відкрите і Духа

Святого, Який, як голуб, сховався на Христа. Тепер, потрапивши у в'язницю, перебуваючи у тісних обставинах, Іван почав сумніватися. І він зробив дуже правильний крок — звернувся зі своїми запитаннями до Самого Ісуса.

Ісус допоміг розвіяти сумніви Івана. І в кінці цього епізоду Господь каже про Івана Хрестителя такі слова: «Між народженими від жінок нема більшого понад Івана. Та найменший у Божому Царстві — той більший за нього». Ісус вшанував Івана навіть тоді, коли той переживав сумніви, чи Христос є Богом, чи ні. Та й Хому, який сумнівався у воскресінні Христа, Ісус зробив апостолом і не відняв у нього покликання. Тому що сумнів — не злочин. Погано інше — якщо ми нічого не робимо зі своїми сумнівами. Але про це згодом.

Отож, Ісус виявляв набагато більше милості до людей, які сумніваються, ніж виявляємо ми. Саме в церкві люди, які сумніваються чи вагаються, мають знайти допомогу і захист. Ми маємо не сміятися над ними, а підтримувати і допомагати у пошуку істини.

2. Сумніви можуть робити нашу віру особистісною. Уявіть людину, яка виросла в православної, католицької чи протестантської сім'ї. Вона не знає нічого іншого — правила, віровчення, погляд на життя вона ще в дитинстві перейняла у своєї сім'ї. Їй було ні з чого обирати! І вона не сумнівалася, тому що виросла в цьому. І ось їй виповнюється 16... і тут починається! «А чи то насправді все так, як говорили тато з ма-

мою, чи по-іншому?» Людина дорослішає і стикається з вибором. Їй треба визначитися, чи вірить вона сама так, як її батьки? Які її особисті переконання, а не переконання її сім'ї та оточення? Сумніви руйнують «дитяче християнство», і в цей переможний час народжується та індивідуальна віра, де є і сумніви, і боротьба. Ця віра вже особиста, тобто справжня!

Хтось сказав: «Якщо ти ні в чому не сумнівався, це означає, що ти не думав ні про що серйозно». Відсутність сумнівів може свідчити не лише про міцність віри, а й про її неґрунтовність! Віра, в якій немає сумнівів, дуже часто нежиттєздатна, базується на людських авторитетах, а не на стосунках з Богом. Таку віру можна впізнати по агресії, яку людина проявляє, коли ти не погоджуєшся з нею у поглядах. Так буває, коли люди сліпо вірять своїм кумирам, не піддаючи аналізу та не порівнюючи їхні слова зі Словом Божим.

3. Сумніви часто можуть бути початком позитивних перемін в житті. Подумайте: навіть ваше покайння і навернення до Бога почалося з... сумніву у собі та своєму життєвому шляху! Наш рух уперед, прогрес у нашому житті часто бере початок саме в сумнівах.

До речі, для багатьох вчених слово «сумніви» — просто побутова назва аналітичного мислення. «Піддавати сумніву» для них те ж саме, що піддавати загартуванню. Сумніви закликають нас утвердитися в якійсь істині або відкинути її.

Завдяки сумнівам вченими було зроблено багато наукових відкриттів. А сумніви Мартіна Лютера у певних помилкових доктринах середньовічної католицької церкви повели за собою навернення цілих народів до істини Священного Писання. Це була християнська Реформація в Європі!

Дві дороги

Однак сумніви можуть бути не тільки корисними, але й не-

безпечними. Проходячи долиною сумнівів, людина часто опиняється на перехресті двох доріг. Одна дорога веде до пізнання істини, інша — це дорога скептиків, яка веде подалі від будь-якої віри.

Люди, які стали на перший шлях, в сумнівах шукають правду та відповіді. Вони прагнуть більше пізнати Бога та Його шляхи і готові ради цього відмовитися від звичних поглядів, формул, від звичного розуміння. Мета таких людей — знайти мир та спокій у Бозі, стати ближче до Господа.

Ті ж, хто стає на шлях скептицизму і цинізму, сумніваються не для того, щоб знайти істину, а для того, щоб оправдати свою позицію невір'я чи гріха. Скептик в сумнівах не шукає Бога і не хоче стати ближче до Нього. Він готовий сперечатися з будь-якою думкою не для того, щоб знайти відповідь, а так — ради самої суперечки чи для оправдання свого нинішнього стану, способу життя.

Такі люди не стільки прагнуть зцілення душевних ран, скільки леліють свій біль, завданий їм християнами. Так їм легше виправдати своє невірство, небажання ходити в церкву, любити ближніх, виконувати заповіді Христа. Люди, які обрали цей шлях, люблять дивитися на недоліки інших християн, пастора, церкви. Вказуючи на них, скептики говорять: «Ось бачите, які ці віруючі! Як мені не сумніватися? Як довіряти Богу?» Вони чекають, що Бог зійде з неба і звершить чудо, тоді вони повірять. Однак ще в часи Ісуса, коли Божий Син прийшов і звершив сотні, тисячі чудес — ті, хто не хотів повірити, все одно не повірили (див. Ів. 12:37). Цинік не хоче підкорити себе Богу і тому знаходить багато оправдань для свого невірства.

Бог же поважає тих, хто готовий боротися, щоб знайти істину. Йому не подобається, коли людина пасивна у своїх сумнівах. У Біблії Господь звертається до нас: «Від днів же

Івана Христителя й досі Царство Небесне здобувається силою, і ті, хто вживає зусилля, хапають його» (Мт. 11:12). Іншими словами, Царство Небесне призначене для тих, хто готовий шукати, щоб знайти, стукати, поки не відчинять; воно для тих, хто не задовольняється половинчастим результатом.

Що обіцяв Бог?

Знання Бога — це надто важливо, щоб за це боротися. Хоча потрібно знати, що на землі ми не можемо отримати відповіді на всі запитання. Бо ж якщо Бог сяде з нами за стіл і спробує пояснити нам усе — ми просто не зможемо збагнути цього!

Однак, якщо в нас є питання і сумніви — треба задавати їх, дивитися їм у вічі, розбиратися з ними і звертатися за відповіддю передусім до Бога. А також до мудрих Божих людей. Той, хто шукає істину, завжди знайде її, бо кожен, хто просить, отримує, і той, хто шукає, знаходить, і тому, хто стукає, відчинять (див. Мт. 7:8).

Всі герої віри в Біблії проходили через важкі часи сумнівів. Авраам сумнівався в Божих словах (див. 1 М. 15:8). Гedeон шукав знамень на підтвердження тому, що сказав Бог (див. Суд. 6:17). Іван Хреститель сумнівався у Христі. Учні сумнівалися в тому, що Ісус воскрес. Однак, незважаючи на свої сумніви, вони продовжували вірити Богу і йти за Ним! Хай же їхній приклад стане зразком для наслідування всім нам.

**Олександр ГЕРАСИМОВИЧ,
Газета «Колокол»**

Віра, що пересуває гори...

Подружжя Грибків пліч-о-пліч пройшло крізь усі труднощі та випробування, що випали на їхню долю. Коли тягар ділиться з кимось, він стає легший. В сім'ї панує затишок, мир і любов. Маленькому Едику, який, власне, і є головним героєм нашої розповіді, нещодавно виповнилось чотири місяці. Зараз це здоровий чудовий хлопчик. Але не так давно за життя цієї дитини велась серйозна духовна боротьба. І лише тому, що його батьки ні на хвилю не засумнівалися в Тому, Хто є Життєдайний і Цілитель, вони мають те, що мають...

«У вашої дитини серйозні проблеми зі здоров'ям»

Це перше, що почув Іван про свого новонародженого сина. Від цих слів він просто остовпів. Пересиливши себе, дав відповідь, яка просто-таки шокувала лікаря. Він спокійно і впевнено промовив: «Моя дитина здорова!»

Очевидно, лікарка не чекала таких слів. Бо ж у тяжкі моменти життя батьки готові мало ноги не цілувати, благаючи про допомогу, скільки б це не вартувало. Проте цей випадок став виключенням із правил. Звичайно, чоловіку гірко було почути таку звістку, але в той момент він чітко усвідомлював, що перед ним стоїть тільки людина, така ж слабка і немічна. Тож звертатись за допомогою потрібно в іншу інстанцію — небеса. «Проклятий той муж, що надію кладе на людину, і робить раменом своїм слабу плотть, а від Господа серце його відступає» (Єр. 17:5). «Благословенний той муж, що покладається на Господа, що Господь — то надія його!» (Єр. 17:7). Як згадує Іван, він явно відчував підтримку Бога, Який у будь-яких випробуваннях дарує сили їх перенести. Але як часто в скрутну хвилину ми впадаємо у відчай і зовсім не звертаємось до Нього, ніби Йому зараз не до нас! І не розуміємо, що Він не змінився, Він навіки Той же. Це ми інші, причому з позначкою мінус.

Дружину ще не привезли з операційної, тож сина залиши-

ли з татом. Дивлячись на своє довгождане маля, татові найважче було боротись з думками, у яких, наче молотком, стукалося: хворий, хворий... У свідомості промайнув увесь період вагітності дружини — як сильно вони обоє хотіли хлопчика, братика для старшої донечки Діанки. А невтішні прогнози лікарів розпочались тільки-но дружина завагітніла...

Єдиний вихід — аборт!

Через проблеми з нирками Галя, щойно завагітнівши, стала відчувати сильний біль у поясниці. Дільничий лікар-гінеколог, уважно оглянувши, порадила зробити аборт. Мотивувала це тим, що термін ще малий, а якщо вагітність не перервати, життя жінки опиниться під загрозою.

Парадокс, але чомусь аборт називають виходом із ситуації, що склалась. Але чи задумується хоча б хтось, що аборт — це насамперед вхід туди, звідки уже нема виходу. І яку б безпечну картину нам не малювали, аборт — це вбивство, щоправда легальне, за яке не карає закон, але за яке доведеться дати відповідь перед Всевишнім.

Звісно, що від такої пропозиції Галина одразу відмовилась і впевнено заявила лікарю — буду народжувати!

Почалося з того, що в плоду виявили хворобу серця та нирок

Лікар з ультразвукового дослідження, яке робилось

вперше, виявив, що серце і нирки в ще не народженої дитини хворі. А якщо два найбільш життєво важливі органи погано функціонують, то неважко передбачити, що буде з таким дитям. О, як часто нас переконують в одному, а Бог робить по-іншому. Напевно, кожен переживав щось подібне у своєму житті.

Діагноз прозвучав для подружжя мов вирок. Але Галя тоді сказала собі: якщо дитина і народиться хворою, буду за нею доглядати, вона ні в якому разі не відчуже браку любові і тепла. Про свої переживання розповідала у молитвах Богу і зав-

жди підсвідомо відчувала — усе буде добре.

На наступному УЗД, а це приблизно через три місяці, ніяких вад у плоду не виявили. Як і куди зникла хвороба, ніхто не пояснив, тому що ніхто і не знав. Крім самого подружжя, звичайно...

Невдовзі прийшла ще одна невтішна звістка. Аналіз показав наявність у крові вагітної антитіл. У вагітних антитіла потрапляють через плаценту і знищують червоні тільця плоду. Це призводить до анемії, що спричиняє недостатнє надходження кисню і поживних речовин до дитини.

Галину негайно поклали до лікарні у відділення екстрапатології. Там робили уколи, що підготовлюють легені дитини до дихання поза утробою, тому

що, за прогнозами лікарів, передчасний кесарів розтин був неминучим. Але і цього разу Господь виголосив Свій прогноз, який є правильним завжди.

Без переливання крові не обійтись!

Коли дитина народилась, підготували звичайну палату. Потім прийшла лікарка і наказала швиденько перейти в іншу, що у неонатальному відділенні для лікування новонароджених. Там медсестра невдоволено промовила, мовляв, і чому вас сюди поклали, білірубін у крові всього 154, так це ж смішний показник, тільки даремно таку палату займаєте. Проте діагноз дитині поставили такий: гемолітична хвороба. До кінця не розуміючи значення цієї хвороби, Галина від самої лишень назви злякалася. Лікарка і не поспішала пояснювати зніяковілій мамі про дію цієї хвороби. А та і не наполягала. Сказала лише, що для того, щоб дитя вижило, потрібно зробити переливання крові. Годувати дитину грудьми суворо заборонили, сказали, що цим можна ще більше їй нашкодити. Дозволили десь через шість днів, коли аналізи показали, що у молоці матері нема антитіл. Але до цього часу молоко поступово зникало, а потім і геть зникло.

Десь у глибині зболілої материнської душі уже визрівав план. Вона роздумувала сама з собою: «Я не довіряю Богу, бо якби я повністю довіряла Йому, то не була б зараз тут і не дозволяла б мучити своє дитя. Довіряти ж потрібно на дії».

Тоді вона твердо вирішила: досить набридливих, безрезультатних крапельниць, від яких тіло немовляти спухає на очах, а на голові нема жодного непроколеного місця, досить нескінченним і невтішним аналізам, досить лікарським «прокуванням». Досить усьому! «Ми забираємось звідси додому, там тобі, моє маленьке, буде спокійно і затишно, там тебе

ніхто уже не скривдить, — шепотіла мама, міцно притискаючи сина до грудей. — Бог нас не залишить...»

Вдома — і стіни лікують

«А татусь дбає лише про себе, я це ще з самого початку помітила. Коли сказала, що його дитя народилось хворим, то й оком не моргнув», — сказала лікарка на адресу Івана, коли він відмовився від її прохання вмовити дружину не забирати дитя додому.

— Ми до вас ще навідаємося, щоб показати своє абсолютно здорове дитя, — втрутилася Галина.

— Правда? — запитала лікарка і на диво всім навіть розгубилася.

Тяжкими наслідками залякували всі лікарі, як в пологовому, так і на дільниці. «Вони що, змовилися? — жартом перемовлялася з чоловіком мама Едика. І на всі заяви про «критичний стан дитини» відповідала: «Моя дитина у чудовому стані!»

Вона бачила те, чого не бачили інші, — зцілення. Як може важко хвора дитина спокійно спати усю ніч, їсти понад норму і розвиватись шаленими темпами: через кілька днів після народження перевертатись на інший бік?

— Дуже зраділа, коли повернулася додому. Ніколи ці стіни не були мені такими рідними! — розповідає господаря. Ця любов передалася і маленькому Едику. Він уперше солодко заснув у ліжечку сестрички Діанки, і ніхто більш не порушував його спокій.

Подружжя Грибків впевнені, що Господь ніколи не залишає Своїх дітей на самоті з бідом. І коли в життя приходять негаразди, головне — не впадати у відчай і довірити все Господу.

P.S. Користуючись нагодою, Галина та Іван щиро дякують своїм батькам, які підтримували їх у постах і молитвах.

**Ірина БУРА,
м. Луцьк**

Місії «Добрий самарянин» — 20

24-26 квітня у м. Рівному відзначався 20-річний ювілей місії «Добрий самарянин».

Цю дату можна вважати умовною, бо місіонерська праця у рівненських церквах розпочалася набагато раніше.

Проте саме з 1989 року розпочалася активна, цілеспрямована євангелізаційна діяльність і підготовка до офіційної реєстрації місії, яка відбулася у 1990 році. В

перший день у сімейній, затишній обстановці зібралися працівники місії, які

стояли біля витоків «Доброго самарянина», і ті, які працюють зараз. Це перш за все брати Радчуки, керівники регіональних відділів —

Василь Боцян, Віталій Гавула, Анатолій Борисовець, гурт «Авен-Езер» та гурт братів Степчуків. Разом із гостями, які були запрошені на свято, згадували минуле, ділилися задумами на майбутнє і — дякували Богові за Його благословення. В наступні два дні до святкування

долучилися віруючі церков Рівного та області, жителі міста. У церкві «Молодіжна»

відбулася місіонерська конференція, яка продовжилася в суботній та недільний вечори у міському парку.

Уперше питання щодо місіонерської праці почало серйозно обговорюватися у 1984 році, коли група молодих християн з України та Білорусі вирішила відвідати Сибір з метою створення нових церков. Атеїстична ідеологія ще міцно тримала усі сфери життя під своїм впливом, але перші місіонери: Ростислав Сідловський, Анатолій та Світлана Трачуки, Ніна Лозицька, Раїса Вишняк, Зоя Прохор, Віра Кантоніст, Славик Радчук — з України, Олександр Цвор, Михайло та Василь Абрамчук — з Білорусі і ще багато інших молодих віруючих поїхали за Урал для місійної праці. Багато хто з них залишилися там працювати, заснувавши нові церкви. Пізніше географія місіонерства почала розширюватися на Далекий Схід, республіки Радянського Союзу.

У 1985 році, згуртувавшись навколо родини Радчуків, брати, які працювали в підпіллі, озвучили ідею створення місії під назвою «Добрий самарянин». Офіційно здійснити це було неможливо, тому праця продовжувалася підпільно під

кодовою назвою «ДС».

І коли у 1987 році прийшла довгоочікувана свобода, місіонери з ентузіазмом взялися використовувати даровані Богом можливості для євангелізації. Розпочалася робота щодо офіційної реєстрації місії, яка була отримана у 1990 році.

На початку своєї діяльності місія орендувала приміщення, а з 1991 року розпочала будівництво власного офісу разом з домом молитви на вулиці Уласа Самчука.

Першим директором місії був обраний Славик Радчук. Працювали відділи тюремного братства, милосердя, недільних шкіл, євангелізаційний, місіонерський, інформаційний. Після того, як Славика було обрано відповідальним за євангелізаційну працю у Союзі ХВС, директором став його брат Павло, а заступником — Петро. Петро Радчук мав у серці заповітну мрію працювати серед народів Крайньої Півночі. Він активно включився у цю працю, особливо на Чукотці. Цю пра-

цю він ніс і після виїзду до США, до кінця віддаючи себе служінню північним народам. 8 серпня 2002 року під час випробування одного з проєктів для Крайньої Півночі він трагічно загинув.

Зараз церкви, які заснували місіонери на Чукотці, вже самодостатні, місіонери залишають цей край. Місцеві віруючі, в тому числі і з корінного населення, вже самі стають євангелістами, проповідуючи Слово Боже. У 2005 році здійснилася мрія Павла Радчука — 30 студентів з Крайньої Півночі пройшли навчання у місіонерській школі міста Рівного.

З 1994 року місію очолював Ярослав Кулініч, а з 2003 року і дотепер — Ростислав Боришкевич.

Рівненська місія активно співпрацює з одноіменною місією із церкви м. Федерал-Вей (штат Вашингтон, США), де зараз проживають брати Радчуки. Багато спільних проєктів втілюються в життя у співпраці. Завдяки американським партнерам, місія розпочала працю в Аргентині, Індії, Туреччині, Китаї. В Україні акцент робиться на ті населені пункти, де ще ніколи не проводилися масові євангелізації. Євангелізаційні гурти проводять там зустрічі, після чого на місці залишаються місіонери для постійної праці. Це перш за все Львівщина, Житомирщина, Полтавщина, Республіка Крим, Чернігівщина.

Силами місії готуються для трансляції радіопередачі «Добра новина» (Рівненська область) та «Віра, надія, любов» (Всеукраїнська). Планується відродити також телепередачі, які призупинилися перш за все через брак коштів.

У вересні 2007 року відкрито семиквартирний будинок сімейного типу біля Рівного для сімей, які бажають взяти на виховання дітей-сиріт. Правда, у ньому сталася пожежа, яка завдала значних збитків, але зараз цей заклад уже функціонує.

На ювілейному зібранні 25 квітня у домі молитви церкви «Молодіжна» виявили бажання працювати місіонерами 75 чоловік. Зараз місія планує послати їх на місіонерські точки, щоб вони на практиці могли

перевірити всю відповідальність і серйозність своїх намірів. І якщо через деякий час не охолонуть у своєму бажанні, після навчання у школі поповнять ряди місіонерів.

Директор місії «Добрий самарянин» Ростислав БОРИШКЕВИЧ:

Сьогодні дуже важко знайти людей для місіонерської праці. Люди тепер стали більш байдужими до людського горя, забезпеченими, такими, що шукають вигоди тільки для себе, а не для Господа. Я часто повторюю: мертві не здатні народжувати, і спасати можуть лише спасенні.

Крім того, наші християни переважно живуть в селах, де є церкви і часто великі. Вони думають, що так скрізь. Це так само, коли не ходиш в лікарню і вважаєш, що всі здорові, але коли потрапляєш туди, то бачиш, що так багато на світі хворих людей. Так само, коли ти відвідуєш населені пункти, де немає віруючих, де немає євангельських церков, то починаєш розуміти, яким великим є жниво і як мало трудівників. Останні слова людини на землі завжди по-особливому цінні. Останні слова Христа: «Йдіть і проповідуйте!» І ці слова по-особливому важливі та цінні. А ми так часто втрачаємо ту ціль, яка має бути головною в нашому житті — йти й проповідувати людям, які ще не знають Доброї Новини. Ми ж часто у своїх церквах проповідуємо самі собі. Коли ж ми будемо бачити, скільки ще є неспасених людей, наше серце не зможе залишатися байдужим. Ми будемо йти до них і нести їм слово істини.

За останні шість років ми випустили понад 100 студентів місіонерської школи. З них близько 85 чоловік працює на різних точках. А так в цілому людей, які працювали від нашої місії і тепер вже є пасторами церков, є понад 300.

Дехто вважає, що місіонерство — це романтика, що там можна відпочити. Але нещодавно ми розмовляли з нашим братами і сестрами, які тільки недавно почали працювати. Коли ми запитали їх, як їм працюється, то вони відповіли, що їм подобається ця праця, але це набагато важче, ніж вони уявляли. Раніше вони працювали з кимось, а тепер змушені за все відповідати самі — і це важко. Окрім того, що треба йти до людей, треба також про власні потреби потурбуватися, знайти квартиру, умеблювати, самому їсти готувати, в городі попорати. І ще й люди чекають, що до них прийдуть. Це нелегко. Але наші місіонери — люди високого поклику, і з Божою допомогою через них ще не одна душа отримає спасіння.

Див. фото на 3 сторінці обкладинки ➡

Конференція Церкви ХВС України-2009

25-26 березня 2009 року в Києві під гаслом «Коріться один одному в страху Господнім» відбулася річна звітна конференція Церкви християн віри євангельської України.

Понад 350 пасторів і єпископів, молодіжних лідерів і благовісників, дияконів та інших служителів з усіх регіонів України з'їхалися до Києва, щоб проаналізувати поступ Церкви у служінні Богу та на-

християн віри євангельської Іспанії.

Старший єпископ Михайло Паночко, вітаючи учасників конференції, звернувся до всіх словами апостола Павла: «Отож, уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, але як мудрі, використовуючи час, дні бо лукаві! Через це не будьте нерозумні, але розумійте, що є воля Господня. І не впивайтесь вином, в якому розпуста, але краще наповнюйтесь Духом, розмовляючи поміж собою псалмами, і гімнами, і піснями духовними, співаючи й граючи в серці своєму для Господа, дякуючи завжди за все Богові й Отцеві в Ім'я Господа нашого Ісуса Христа, корячися один одному у Христовім страху» (Еф. 5:15-21).

Перший день роботи був присвячений звітам та аналізу життя обласних об'єднань, відділів та Церкви в цілому. Звіт єпископа М.С. Паночка засвідчив високу соціальну активність Церкви: 62 реабілітаційних центри, 20 сиротинців, душепастирська праця проводиться в 77 тюрмах, допомога потерпілим від повені на Буковині та Прикарпатті та багато

інших добрих справ. Єпископ М.П. Синюк, звітуючи про роботу всіх 12 відділів, показав багатогранність служінь та талантів, якими Христос наділив Його Церкву. Близько 350 місіонерів працюють у Росії, Болгарії, Польщі та східних

Юрій Веремій

роду України. Учасників конференції вітали гості з Великобританії та США. Вперше учасниками конференції були пастори українських церков

Михайло Паночко

регіонах України. Протягом року було проведено 20 навчальних семінарів про благовістя. Церква є відкритою до спільності з іншими національними Церквами: тільки головну канцелярію у Києві відвідали 13 іноземних делегацій. Священнослужителі Церкви є

активними учасниками міжконфесійних структур та заходів (ВРЦіРО, РЕПЦУ, конференції та круглі столи).

Відомий учитель Сергій Вітюков (США), який служив словом під час вечірнього богослужіння, говорив про душеопікунство служителів. «Всі кризи тільки похідні від головної кризи — кризи особистості. Особистість визначає, якою ти будеш людиною, батьком, священиком. Якщо ти на межі своїх можливостей — зустрінься з собою! Навчись служити собі, а потім колегам і всім людям», — закликав пастор. — «Скажи Йому: «Боже, Ти Глава моєї сім'ї, громади, де Ти поставив мене на службу, і я даю це місце Тобі, бо Ти — Цар Ізраїля».

жою присутністю та Його ковчем. Приклад царя Давида, який вирішив повернути Божий ковчег до свого дому у

Віфлеємі, де приготував особливе місце для нього (2 Сам. 6) навчає нас: «Постав Бога, Його присутність на перше місце у своєму власному житті, своїй сім'ї, своїй церкві».

Під час робочого засідання С. Вітюков запропонував присутнім лекцію про гнів. «Гнів Божий — реакція Його справедливості та любові на людський гріх. Людський гнів спотворений гріхом. Світ сповнений гніву на Бога, але це не повинно нас лякати. Асаф, Єремія, Йона та інші гнівались на Бога, однак Бог терпляче вчив їх. Він

працював з ними, вирішуючи весь комплекс їх внутрішніх проблем. Бог завжди пропонує і очікує від нас правильної реакції, навіть коли ми в гніві», — переконував проповідник.

Заключне засідання конференції розпочав єпископ М.П. Синюк. Він проповідував про правильне розуміння Божого збудування Всесвіту. Адже ми живемо у суспільстві, повнім бунтівних намірів проти Бога та Його волі. Вседозволеність та спотворена рівність виставляються чеснотами, хоч, згідно Божого порядку, такими не є.

Старший єпископ М.С.Паночко, завершуючи конференцію, проповідував на основі біблійного тексту, яким вітав священнослужителів на початку. «Даймо місце Духу Святому! Хай Він постійно змінює нас на образ і подобу Христову. Хай Божий Дух має владу по всій Україні, і Божого Вам благословення!»

Наступного року Церква християн віри євангельської України проведе свій XVI з'їзд. Кожних чотири роки священнослужителі роблять детальний звіт за всі напрямки служіння Церкви, переобирають старшого єпископа, його заступників, правління та комітет. Наступний з'їзд відбудеться 19-21 травня 2010 року.

Другий день розпочався о 8.30 ранку молитовним богослужінням. Єпископ М. М. Мокієнко (Дніпропетровська область) на біблійному прикладі перемоги над амаліком (2 М. 17 розділ) показав важливість заступницької молитви священнослужителів для безпеки їх рідного народу. П.В. Федорук (АР Крим) говорив про Божий пошук людини, яка стала б у виломі стіни за свій народ. Він закликав пасторів бути готовими відгукнутися на Божий заклик у час небезпеки. Заклучна проповідь євангеліста С. Радчука «Постав ковчег на його місце» нагадала про благоговійний страх перед Бо-

Станом на 01.01.2009 року в Церкві християн віри євангельської

zareєстровано **1327** церков,
ще **183** готуються до реєстрації.

Ці церкви налічують **103896** членів,
в них служать **1323** пасторів і **1686** дияконів.
Діючими громадами побудовано чи придбано **1078**
домів молитви, ще **135** будуються.

При церквах діє **1319** недільних шкіл,
в яких навчається **38434** дітей.

З ними працює **3514** вчителів.

При об'єднанні діє **27** місій, **7** благодійних фондів,
16 притулків для дітей і **4** для людей похилого віку,
42 реабілітаційні центри.

Міжнародна Асамблея християн віри євангельської

21-22 квітня 2009 року у конференц-залі Української Євангельської Теологічної Семінарії у Пущі-Водиці, що під Києвом, відбулося розширене засідання Комітету Міжнародної Асамблеї Християн Віри Євангельської (МАХВЕ). В заході взяли участь старші єпископи п'ятидесятницьких церков країн колишнього Радянського Союзу, зокрема України, Росії, Білорусі, Литви, Латвії, Молдови, Узбекистану, а також слов'янських об'єднань церков США та Німеччини.

Українська делегація була представлена єпископом ЦХВЕУ М. Паночком, старшим пресвітером Союзу вільних церков християн євангельської віри України В. Райчинцем та іншими. Іноземні делегації представляли П.Окара (Росія), С.Хомич (Білорусь), Р.Купстис (Литва), М.Гриб (Латвія), В.Павловський та В.Борщ (Молдова), С.Нечитайло (Узбекистан), В.Прохор та В.Лимонченко (США), Йоган Прайзель (Німеччина) та інші представники. На запрошення організаторів на другий день зустрічі до участі у заході приєдналися єпископи ряду церков харизматично-п'ятидесятницького спрямування.

Старший єпископ Церкви ХВЕ України Михайло Паночко у своїй доповіді торкнувся теми Церкви та бізнесу в державах з ринковим устроєм економіки. Протягом зустрічі старший єпископ церкви ХВЕ Росії Павло Окара провів семінар на тему душпастирської опіки. Він відзначив, що від духовного «сирітства» недалеко до провалу в вірі серед пасторів. Стар-

ший єпископ Церкви ХВЕ Білорусі Сергій Хомич та Старший єпископ Церкви ХВЕ Молдови Віктор Павловський на прикладах служіння Церков у своїх країнах розкрили тему «Церква і політика».

На завершення дискусії президент Міжнародної Асамблеї ХВЕ Віктор Прохор (США) спробував знайти відповідь на питання: чи можлива консолідація всіх євангельських об'єднань та церков з метою більш ефективної проповіді Євангелії і порятунку душ? Як відзначали учасники засідання, Церква потребує аналізу її внутрішнього ладу з огляду на швидкі зміни, що відбуваються в світовій спільноті, розуміючи потребу збереження свого позитивного впливу на духовний та моральний стан суспільства.

Глави п'ятидесятницьких Церков обмінялись досвідом міжконфесійної співпраці у своїх країнах, а також висловили думки відносно стану релігійної свободи у репрезентованих державах та рівня її законодавчого і практичного забезпечення.

Окрім духовно-повчальної частини, протягом зустрічі було виділено час для обговорення і прийняття важливих рішень щодо подальшого розвитку впливового служіння місцевих церков зі збереженням п'ятидесятницьких особливостей та досвіду проповіді Євангелії. Лідери Церков щиро дякували один одному за взаємодопомогу та захист віруючих в країнах, де все ще є переслідування як з боку держави, так і з боку іновірців.

Як відзначили представники української делегації, цьогорічна зустріч у форматі Міжнародної Асамблеї ХВЕ засвідчила спроможність збереження єдності братерства Церков серед їх різноманітності. На завершення засідання його учасники звершили спільну молитву за добробут народів, які проживають у представлених державах, та за добрі зміни у суспільстві та державній політиці репрезентованих країн.

Наступне засідання комітету Міжнародної Асамблеї ХВЕ може бути проведено у Молдові, яка була розглянута як країна-претендент.

В Пакистані християни рятують- ся від насильства

За оцінками громадських служб, близько 1,5 млн людей стали вимушеними біженцями в результаті боїв між пакистанською армією та талібами.

Більшість біженців тепер живе в тимчасових сховищах, і кількість сімей, які проживають у саморобному таборі, постійно зростає.

Серед переселенців багато християн, які через утиски змушені працювати чорноробочими, є чи не найбільш вразливою верствою у Пакистані. Деякі сім'ї, через відсутність грошей на транспорт, змушені втікати пішки, їм не вистачає продуктів та інших необхідних речей. Разом з тим в деяких областях урядові службовці забороняють християнам та представникам інших релігій встановлювати свої намети і їсти поряд з біженцями-мусульманами. Багато християн, які побоюються за своє життя, намагаються бути хоч зовні схожими на мусульман – відрощують бороди і ходять в ісламському одязі.

Більше чверті мільярда християн у світі піддається переслідуванням

У різних країнах світу ущемлюються права більш ніж 250 млн. християн, повідомила на конференції баптистів в англійському місті Борнмуті колишній спікер британської палати лордів соціолог і відома правозахисниця Кароліна Кокс.

Вона розповіла, що на власні очі бачила, як потерпають християни від дій влади в Північній Кореї, Судані, Вірменії і М'янмі. К. Кокс висловила стурбованість тим, що іслам сьогодні заповнює все більше районів на півдні та заході Судану.

Тим часом, за даними міжнародних місіонерських організацій, в африканських країнах, як ніколи раніше, процвітає християнська віра на тлі її глибокої кризи на Заході. За останні сто років число християн на Чорному континенті збільшилося з 10 млн. до 360 млн. чоловік, тоді як в європейських країнах у багато разів зросла кількість тих, хто не вважає себе належним до якоїсь Церкви і не відвідує жодних служб.

За таких умов християни Азії і Африки все більше й більше розглядають Західну Європу як поле для місіонерської діяльності.

CNL

В Узбекистані заборонили Біблію

Головний чиновник з питань релігії у Каракалпакстанській області на північному заході Узбекистану Нурулла Жамолов заборонив Біблію, фільм Мела Гібсона «Страсті Христові» та іншу релігійну літературу.

Матеріали були конфісковані під час обшуків, які міліція проводила спільно з секретною службою. Залишається невідомим, які подальші заходи будуть здійснені владою і наскільки широко будуть розповсюджуватися ці заборони. Ніхто з офіційних осіб не захотів обговорювати ці обшуки та жорсткий контроль релігійної літератури, який здійснюється в країні.

Каракалпакстан здійснює найбільш жорсткий в Узбекистані контроль над релігійною літературою. Існування релігійних общин без спеціального дозволу там заборонено. В Каракалпакстані дозволений офіційно контрольований іслам, а також існування одного приходу РПЦ МП в столиці області місті Нукус. Будь-яка православна активність за межами Нукуса, а також діяльність старообрядців, протестантів, свідків Єгови, бахаї, кришнаїтів та інших релігійних організацій заборонена.

Біблія перекладена на 451 мову

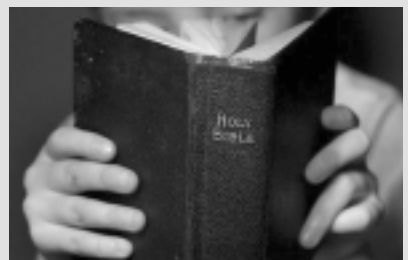
На цей час Біблія повністю перекладена на 451 мову, частково — на 2479 мов, повідомляється в ком'юніке Об'єднаних біблійних товариств (ОБТ). ОБТ, керівництво якого розташоване в британському Редінгу, приводить статистичні дані на 31 грудня 2008 року.

Згідно з цими підрахунка-

ми, Біблія залишається книгою, яку найбільше перекладають. За минулий рік її було повністю перекладено на 13 нових мов і частково — на 25. За даними ОБТ, зараз 95% населення Землі має змогу прочитати Біблію своєю рідною мовою.

Серед нових мов, на які було перекладено Священне Писання, ОБТ назвали мови сар (Рес-

публіка Чад), ділуа (Буркіна Фасо), ларі (Демократична республіка Конго) і коно (Сьєра-Леоне).

Федоров Віктор Миколайович

2 травня в селі Ромейки, що на Рівненщині, відбувся похорон бізнесмена, гендиректора ТОВ «Фіко», мецената, колишнього завідувача відділу християн-підприємців Церкви ХВС України і просто щирого християнина Віктора Миколайовича ФЕДОРОВА.

Віктор Федоров народився та виріс у селі Ромейки на Рівненщині. Коли почав займатися бізнесом, все йшло так успішно, що вже незабаром став членом Ради промисловців і підприємців при Президентові України. Віктору Федорову належало 99% акцій ТОВ «ФІКО», яке є власником найпотужнішого титанового заводу України.

Віктора Федорова було викрадено ввечері 25 березня в селі Крюковщина, що біля Києва, де він проживав разом зі своєю сестрою.

Через півтора тижня на офіс заводу, яким володів

Віктор Федоров, була вчинена рейдерська атака, під час якої нападники були затримані з документами на право власності заводом. У результаті розслідування працівниками міліції були затримані безпосередні виконавці викрадення Віктора Федорова, а 29 квітня знайдено і його тіло на дні озера. Правоохоронці запевняють, що їм відомий і замовник вбивства.

Віктор Миколайович був активним проповідником, благовісником, активно допомагав вдовам та сиротам, місцевим

громадам у будівництві домів молитви, брав участь у благодійних проектах Церкви християн віри євангельської України.

Церква ХВС України висловлює щире співчуття родині, церкві та друзям покійного. Його життя було зразком добрих діл та щирої любові до Бога та ближніх, і ще довго згадка про цю невелику на зріст, але високу за духом людину збережеться в серцях тих, кому допомагав брат Віктор.

Анонс

Читайте в наступному номері:

Що є істина?

*Якщо Вас зацікавила ця тема,
пишіть нам, запитуйте, пропонуйте*

Працівники журналу «Благовісник» потребують Вашої підтримки, Ваших молитов та Вашої допомоги.

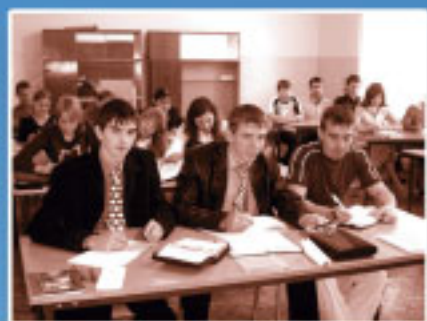
*Ми чекаємо на Ваші листи, побажання, зауваження, матеріали, які зможемо використати у наступних номерах.
Божих Вам благословень!*

Місії "ДОБРИЙ САМАРЯНИН"

20 років

Читайте на сторінці 50 та 51

Коростенський Біблійний коледж

оголошує набір студентів на
навчання (стаціонарна та заочна форма) за
спеціалізацією «Церковне служіння»

КБК, заснований у травні 1991 року, став першим біблійним навчальним закладом стаціонарного типу Церкви ХВЕ України і є повноправним членом Євразійської Акредитаційної Асоціації.

Чому саме КБК?

1. Добра можливість для вивчення Біблії та духовного зростання
2. Кваліфіковані викладачі з України та з-за кордону
3. Можливість застосовувати здобуті знання на практиці в церквах України
4. Кращі студенти проходять практику в Норвегії
5. Навчання в сучасно обладнаному приміщенні, триразове харчування і гуртожиток
6. Після закінчення 3-річного навчання студенти отримують диплом бакалавра та допомогу в працевлаштуванні
7. Для тих, хто не має змоги присвятити багато часу навчанню, діють тримісячні біблійні курси

Якщо Ви бажаєте навчатися в КБК, анкету-заяву можете замовити за вказаною адресою чи телефоном. Заповнену анкету можна надіслати поштою або подати особисто.

Наша адреса: вул. Свердлова, 63а
м.Коростень, Житомирська обл.
Україна, 11500
Тел. (04142)4-79-64, 4-68-03,
(097)7041355
e-mail:
college@zt.ukrtel.net
mfasolko@mail.ru